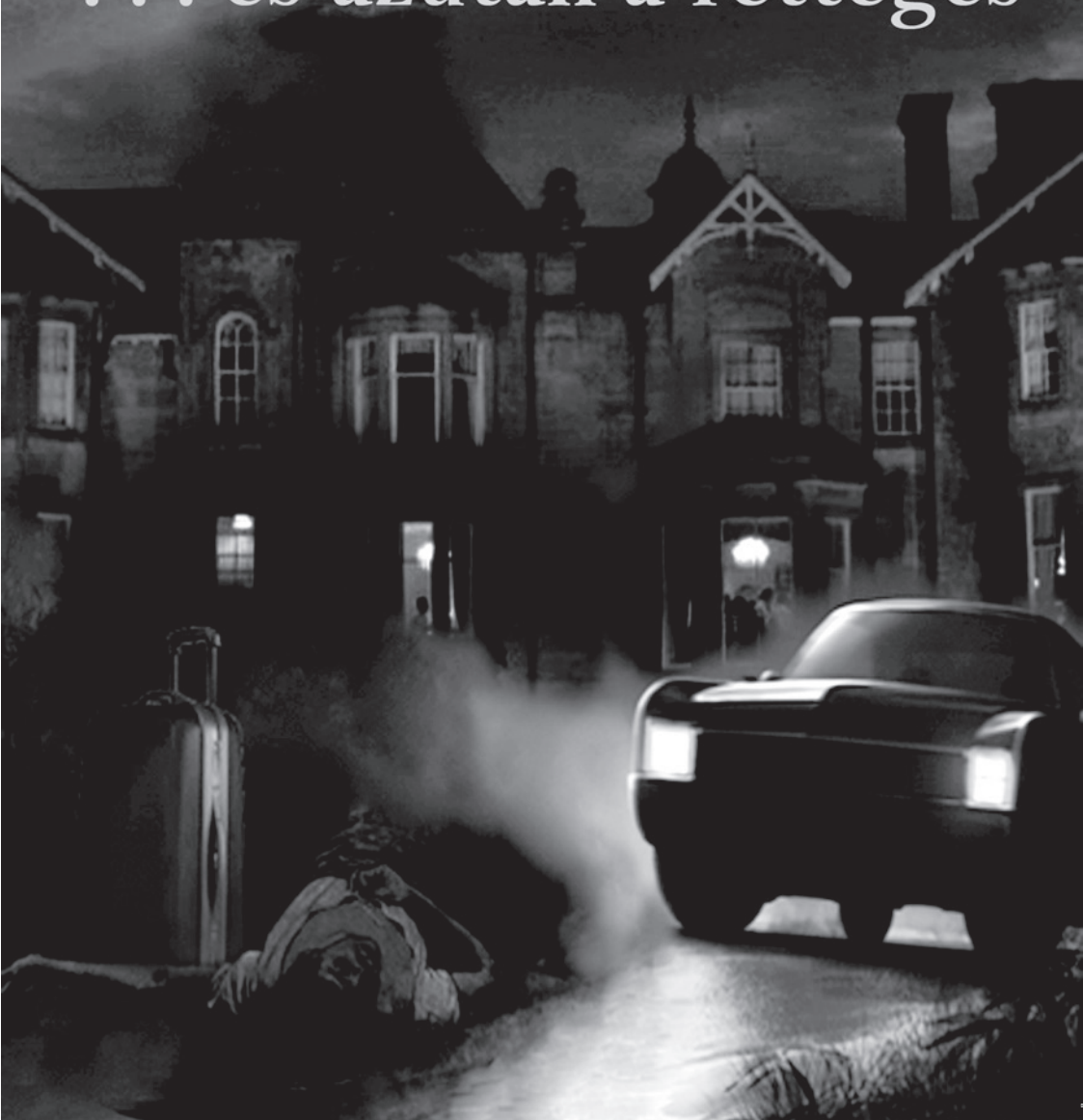

ANTHONY MILESTONE

... és azután a rettegés

Anthony Milestone

... és azután a rettegés

Anthony Milestone

... és azután a rettegés

Anthony Milestone: ... és azután a rettegés

© Mihályi Antal

ISBN 978 963 7377 57 0

Megjelenik a Barnaföldi Gábor Archívum gondozásában

Felelős kiadó: Barnaföldi Gábor

☎ +36 – 1 – 215 – 62 - 81

1. Megérkezés

- ... Remélem, kellemesen utaztak. Köszönjük, hogy a mi légi társaságunkat választották – fejezte be a kapitány a megszokott szöveget, amit már sok százszor elmondott, amikor repülőgépe landolt. Kikapcsolta a mikrofont és éppen a másodpilótához akart fordulni, amikor eszébe jutott, hogy elfelejtett valamit. Gyorsan visszakapcsolta tehát és folytatta:

- A helyi idő 15 óra 35 perc, odakint kissé borús az idő, az eső enyhén szemerkél, a hőmérséklet 13 fok.

Ismét kikapcsolta a mikrofont és bosszúsán fordult társához.

- Most mond még az a rohadt eső is esik. Mit kezdjük ebben a porfészekben két és fél órán át? Ezen a reptéren még egy büfé sincs!

- Van nálam egy fél üveg whisky – vigasztalta a másodpilóta. – azzal elleszünk két és fél óra hosszát.

A gép belsejében az utasok is lassan összeszedték csomagjaikat és elindultak lefelé a lépcsőn, amelynek tetején a stewardess gépies, széles mosollyal búcsúzott az utasoktól. Nem siettek túlságosan, tudták, úgyis várni kell, amíg a bőröndöket kézikocsival becipelik a váróterembe.

Clara Kordin először járt ebben a városkában. Maga sem értette, miért szerveztek ilyenkor novemberben egy nemzetközi tudományos konferenciát ebbe a kisvárosba, amely a tópart ennek a részének még nyáron is csak alig közepesen felkapott helye volt. De nem sokat törte rajta a fejét, mivel egy sereg fontosabb dolgot amúgy sem értett. Többek között azt sem, miért hívták meg erre az egyébként magas szintű környezetvédelmi konferenciára, hogy előadást tartson kutatási eredményeiről, amelyeknek frissen megszerzett doktori címét köszönhette, de amelyek csak érintőlegesen függenek össze a környezet- védelemmel.

Maga a meghívás, amelyet a szakterület legtekintélyesebb művelője, Burghardt professzor személyesen írt alá, nagy megtiszteltetés volt, de nem közöltek mellé semmit, ami itteni tartózkodása költségeire és részleteire vonatkozott volna. Ezt természetesnek

tartotta, tisztában lévén vele, hogy kezdő létére a meghívásnak is örülnie kell. Megkeresett tehát egy kisebb utazási irodát és megbízta őket, szerezzenek számára egy lehetőleg kényelmes, de mindenképpen olcsó szállást.

Kint már kezdett sötétedni. Kilépve a repülőgép ajtaján egy pillanatra megtorpant. Ami elsőnek a szemébe ötlött, az ónos, szürkesség volt, ami mindenre szinte rátelepedett. Körüljártatta tekintetét az elhagyatott, nedves repülőtéren, amelyet a gyér világítás és a távolabbi részeket elnyelő ritkás köd még ridegebbé és lehangolóbbá tett, majd elindult a többiek után a váróterem felé.

A váróterem sem volt sokkal vidámabb, kopár hodály volt, közepén egy pulttal. A fal mellett széksorok helyezkedtek el, amelyek, talán a gyér világítás miatt kopottnak és kissé piszkosnak látszottak. Az egyik sarokban csinos, fiatal nő állt, kezében táblával, amelyen a konferencia neve állt. Már voltak körülötte néhányan, egy idősebb férfi és nő, láthatólag házaspár, két középkorú férfi, akik valamin hevesen, csaknem dühösen vitakoztak egymással, és egy másik, feltűnően öltözött idősebb nő, aki éppen a táblát tartó szervezővel beszélt. Amikor befejezték, ő is odalépett és bemutatkozott.

- Clara Kordin vagyok – mondta kezét nyújtva

- Clara Kordin? – ismételte meg a nő, tanulmányozva egy listát, miközben a táblát egy székhöz támasztotta, majd rámosolygott.

- Á, igen, doktor Clara Kordin! A nevem Judith Bergson. Szólítson csak Judy-nak.

- Engem meg Clarának – válaszolta Clara Kordin, miközben boldogan ízlelgette magában az előbb hallott, még szokatlan doktori címet a neve előtt.

- Maga nem a Hotel Royalban szállt meg? - folytatta a lista tanulmányozását Judy (akit láthatólag nem hatott meg túlságosan, hogy egy doktort keresztnéven szólíthat). – Itt a neve a konferencia résztvevői között, de nem szerepel a szállóvendégek listáján.

- Én az Atlantic Hotelben lakom – válaszolta kissé zavartan Clara, mert tudta, a hotel kissé túlzás. (A hivatalos szállás visszaigazoláson ez szerepelt: Pansion Atlantic.)

- Nem ismerem – vont a vállát Judy. - De semmi baj - nézett a láthatólag elkedvetlenedett beszélgető társára, - a busz az egész társaságot beszállítja a Royalba, ahol elvégezzük a regisztrációt. Ott biztos tudják, hol ez az Atlantic és hogy lehet odajutni. Bocsnat – mondta, majd egy újabb érkezőhöz fordult.

Clara elindult, hogy megkeresse bőröndjét. Rövidesen le is emelte a szállító szalagról a viszonylag kis bőröndöt, amibe óvatosságból csak a legszükségesebb holmikat csomagolta, és most elégedetten állapította meg, hogy egész könnyű. Letült egy székre és várta a busz indulását. Kissé el volt szontyolodva, valahogy másfajta fogadtatásra számított, bár maga sem tudta milyenre.

Noha számított rá, hogy nem ő lesz ennek a konferenciának a díszvendége és a szervező, Judy, igazán udvarias volt, mégis volt valami, amitől annyira elhagyatottnak érezte magát, mint egyszer, kisiskolás korában egyik táborozásnál, amikor olyan csoportba osztották be, ahol egyetlen ismerőse sem volt. Emlékezett rá, hogy éjszakánként végigírta az egész hetet és most, hogy ez az emlék eszébe jutott, csaknem újra sírva fakadt.

A széken üldögélve lassan elmúlt a nyomasztó érzés és inkább fásult közömbösség vett erőt rajta. Jobb elfoglaltság híján a kissé távolabb csoportosuló utitársait kezdte figyelni.

A teremben lépésekor a már Judy körül tartózkodó öt utas-hoz két újabb csatlakozott, egy korabeli és egy valamivel idősebb, de ugyancsak fiatal, harmincas éveiben járó nő. Közelebbi ismerősök lehetnek, legalábbis viselkedésükből erre lehetett következtetni. Láthatólag a többiek is ismerhették egymást, a két egyedülálló férfi váltott egymással néhány szót és mindketten nagyon udvariasan fordultak a feltűnő eleganciával öltözött idősebb hölgyhöz, aki valamit kérdezhetett tőlük. Clara valószínűnek tartotta, hogy a konferencia résztvevői nagyrészt már ismerik egymást valahonnan, valószínűleg a tudományos életből.

A repülőgép többi utasa, mintegy tíz-tizenkét ember, főleg férfiak, közben már elszéledtek és, mint az autósapkodásokból következtetni lehetett, elindultak hazafelé.

Az idő lassan múltott, legalább fél óra telt el a gép érkezése óta, amire Judy fennhangon felszólította a jelenlevőket, hogy szíveskedjenek szállni a buszba. A busz sem mutatott jelentős eltérést az eddig megismert környezettől. Meglehetősen ütött-kopott jószág volt, kisméretű, inkább mini-busz, mint autóbusz és, mint útközben kiderült, rugózata is elég régen lehetett felújítva.

A konferenciának szállást adó út a tópart mellett vezetett. Mivel közben teljesen besötétedett, a környék szépségeiből nem sokat lehetett látni. Az egyre sűrűsödő ködben és a csillagtalan, felhős esti sötétségben alig negyven-ötven métere lehetett ellátni. Balra,

a szalag-korlát mögött, mintegy tizenöt-husz méterrel lejjebb a tó hullámzott, jobboldalt meredek, csaknem függőleges sziklafal emelkedett a magasba. Az autóbusz lámpáin kívül más nemigen világította meg az utat és a tó irányából is csak itt-ott bukkantak ki a messzebből egy-egy távolabbi település fényei.

Clara Kordin a busz második sorában az ablak mellett kapott helyet, az idősebb házaspár mögött. Mellette az egyik ötven év körüli férfi ült, aki Francois Lagrange néven mutatkozott be, biztosítva Clarát, nagyon örül, hogy megismerhette. Örömet azonban az út további részén nem kívánta tovább hangsúlyozni, hanem ettől kezdve mereven bámult ki az ablakon a messzi tó felé.

Mintegy húszpercnyi utazás után, miközben a meredek sziklafal mellettük egyre alacsonyabb lett, jobbra a távolból feltűnt a pazarul kivilágított Hotel Royal. Az út is jobb felé kanyarodott és egyszerre csak a szálló bejárata előtt álltak. Mire kiszálltak, a bejárat előtti teret szolgák hada lepte el, akik udvariasan, de határozottan elszedték az utasoktól bőröndjeiket és besiettek azokkal, hogy egymás mellé rakhassák őket a fényesen kivilágított előcsarnok egyik sarkában.

A recepciós pultnál két, feltűnően csinos fiatal nő fogadta az újonnan érkezőket, akik közben két sort alkotva várták, hogy nevüket regisztráltassák, megkapják a konferencia írásos anyagait és nem utolsósorban szobáik kulcsát.

- Dr. Clara Kordin? – kérdezte a baloldali sorral foglalkozó fiatal hölgy, amikor Clarára kerülén a sor, bemutatkozott. – Igen, itt van. Örömmel üdvözlöm. Ön előadást is fog tartani, amire a konferencia második napjának délutánján kerül sor. Tessék, itt vannak az írásos anyagok, a konferencia programja, az előadások rövid kivonata és természetesen a meghívó a holnap esti fogadásra.

Keresgélt az előtte heverő papírok között, majd felnézett.

- A plenáris ülés tíz órakor kezdődik – mondta, majd jelentőségteljesen hozzátette. – Utána fogadás lesz

Ismét elkezdett az előtte tornyosuló dossziék között kutatni, de, mint akinek hirtelen eszébe jutott, valami, abbahagyta.

- Feltétlenül vegyen részt a fogadáson – nézett fel a papírokból és bizalmasan rámosolygott Clarára. - A Worldprotect Corporation rendezi a délelőtti plenáris után. Délután pedig ünnepélyesen aláírják a hulladéktároló létesítésével kapcsolatos szerződést. Óriási

üzlet, - tette hozzá és kacsintott – az utóbbi évek legnagyobb környezetvédelmi beruházása.

Elhallgatott és újra idegesen keresgélni kezdett a papírok között, végül megszólalt.

- Elnézést kérek, valami hiba történhetett - mondta zavarban. – Nem találok a szoba-számát, valahogy lemaradt a listáról.

Most Clara jött zavarba.

- Azt hiszem, tudom mi a hiba – mondta, miközben érezte, hogy kezd elpirulni. – Én..... Nekem nem ebben a szállóban foglaltak szobát....

- Értem! – vágott a szavába megkönnyebbülten a recepciós. – Akkor biztosan a Hotel Miramarba. Mindjárt itt van mellettünk. Semmi baj, a csomagját azonnal átvittem.

- Nem, nem – mondta gyorsan Clara Kordin, mélyen elpirulva. – Az én szállodám a Hotel,.... illetve Pansion Atlantic.

- Hallottam a nevét, de sajnos nem tudom hol van. – mondta a lány, miközben kicsit furcsán nézett Clara-ra. – Mindjárt megkérdezem, hogy lehet odajutni.

Azzal kilépett a pult mögül és odament a szálló egyik idősebb, tekintélyes, tábornokszerű egyenruhát viselő portásához. Jó pár percig beszélgettek közben oda-oda pillantva a zavarában a földet bámuló vendégre. Végül a recepciós kissé elhúzta a száját, megcsóválta a fejét és visszatért.

- Hát kérem, az Atlantic kicsit tovább van tőlünk. Nincs túl közel – tette hozzá sajnálkozva. - Szombat lévén nem hiszem, hogy taxit lehetne szerezni, a szállónk kocsii pedig foglaltak. Sajnos a busz csak mintegy másfél óra múlva fog itt ismét megállni. Javaslom addig foglaljon helyet itt a hallban és fogyasszon addig is valamit.

Clara Kordin végignézett a hallban, a fotelekben és az asztaloknál kávézgató, beszélgető embereken, majd megrázta a fejét.

- Milyen messze van ez az Atlantic? – fordult ismét a lányhoz. – Gyalog mennyi idő alatt érnék oda?

A recepciós lány sajnálkozva csóválta a fejét.

- Igazában nem tudom, sohasem jártam ott. A portás (intett a tábornok külsejű egyenruhás felé) azt mondja, nincs nagyon messze, talán tíz perc, negyedóra lehet. De én azért nem vagyok ebben biztos. Elég kietlen arrafelé. Én inkább megvárnám a buszt.

- Már döntöttem – vetette fel a fejét Clara elszántan. – Nem várom meg a buszt, elindulok gyalog.

- Ahogy gondolja – mondta a recepciós, miközben kételkedve csóválta a fejét. – Jó utat! És vigyázzon magára!! – tette hozzá.

Clara Kordin kikereste bőröndjét a többi közül és kísétált a Hotel Royal ajtaján és elindult tovább az országút felé. Elért a hotel lámpái fénykörének határára és átlépve azt hirtelen teljes sötétség vette körül. Kint állt a kivilágítatlan országúton. Jobbra lent a tó hullámai csapkodtak, balra elszórtan kisebb-nagyobb sziklák álltak halálos, néma csendben.

2. Út a sötétben

Az első pillanatban semmit sem látott. Képtelen volt tovább menni, megtorpant és hirtelen valami megmagyarázhatatlan félelem fogta el. Olyan különös volt egy pillanat alatt elveszteni a barátságos, menedéket nyújtó civilizált világot, kilépni a semmibe, ahol az ismeretlen veszedelmek ellen semmi sem tudja megvédeni. Csaknem elájult, úgy érezte, hogy a szíve a torkában dobog. De ez az érzés csak néhány tíz másodpercig tartott, majd fokozatosan elmúlt. Egyidejűleg lassacskán ki tudta venni a környező tárgyak körvonalait.

- Ostobaság! – mondta hangosan és lassú léptekkel elindult tovább az országúton, amerre az Atlantic panziónak lennie kellett. – Semmi okom félni. – tette hozzá saját megnyugtatósára. - Mindenesetre soha többet nem fogok a szálláson spórolni. Kellemetlen ez a sötétség, de egyáltalán nem olyan ijesztő.

Az országút teljesen kivilágítatlan volt, de ahogy haladt, a sötétség egyre kevésbé tűnt már olyan áthatolhatatlannak. Szeme egyre inkább megszokta a sötétet. Eddig az úttest közepén ment, de kíváncsisága legyőzte óvatosságát. Először lehúzódtott menet közben balra, egészen az út pereméig, amelyet a szalag-korlát már csak a nagyobb kanyaroknál szegélyezett. Az útpadkán túl a talaj még egy-két méter szélességben lankásan lejtett, hogy azután hirtelen erősen, csaknem meredeken lejtessen a tó felé. A lejtőn elszórtan kisebb-nagyobb bokrok nőttek, kitöltve a közülük kiemelkedő sziklák közötti teret. A partszakasz az úttól mintegy huszonöt-harminc méterre, attól körülbelül húsz méterrel mélyebben érte el a vizet, amelynek hullámai egyhangúan csapkodták a sziklával szegélyezett partvonalat.

A lány egy darabig az út szélén haladt, figyelve a partot. A tó maga a végtelenbe veszett, elnyelte a mindjobban leereszkedő köd és sötétség. Nyomasztónak és kicsit félelmesnek tartotta, ezért egy idő után átment az út jobboldalára. Ez a rész sem volt kevésbé komor, és változatosabb: itt is sziklával tarkított bokrok és alacsony fák sűrűje húzódott valahová felfelé, a köd homályába veszve. Az országút egyébként sima és sík volt, nemigen lejtett vagy emelkedett és ha nem kellett volna a bőröndöt cipelnie, a séta még kellemesnek is lett volna mondható. Így is újra és újra örömmel nyugtázta, hogy jól döntött, amikor olyan kevés holmit pakolt be.

Amúgy teljes sötétség volt és Clara maga is csodálkozott, hogy a csillagtalan éj és a távoli fények hiányában egyáltalán lát valamit, de talán a felhőkről visszaverődő fény, ha kismértékben is, mégis láthatóvá tette a tárgyakat. Az egyik kanyar után a tó felőli oldalon egy kis dombfelét pillantott meg, amelyhez keskeny földút vezetett. Bár tudta, hogy nincs sok értelme, letért az útról és felkapaszkodott a domb tetejére. A domb teteje lapos körben végződött, amit alacsony, alig félméteres kőkorlát határolt. Elment egészen a korlátig és megpróbált lenézni, de semmivel sem látott többet, mint az úton. Ahogy előrehajolt kissé megborzongott, mert hallotta, hogy a korláton túl, a hullámok csapkodásának hangjából ítélve, közvetlenül alatta a part meredeken lejtett egészen a tóig. Nem időzött tehát ott, annál inkább, mert egyre nyomasztóbbnak érezte a sötétséget. Visszamasztott a földúton, ami lefelé még fárasztóbb volt, mint a feljutás.

Noha a lány már az út elején előhalászta táskájából zseblámpáját, nem kellett használnia. A tíz percet eredetileg sem vette komolyan, de, ahogy órájára nézett megállapította, hogy már legalább negyedórája, ha nem húsz perce gyalogol, anélkül, hogy bármilyen épület jelét felfedezte volna. Aztán egyszerre a távolban egy gyéren világított, magányosan álló ház tűnt fel.

A fenébe is! - morgolódott magában, - ez a ház nem úgy néz ki, mint egy szálloda, vagy akár panzió. Ha pedig nem az, akkor még legalább egy negyedórát gyalogolhatok, mert utána semmi további fényt nem látok.

Az út a tópartot követve ide-oda kanyargott, így az előbb látott fény újra eltűnt. A következő kanyar után ismét megpillantotta a távoli házat. Ugyanakkor a háta mögötti kanyarból egy autó reflektorának fénye tűnt elő és alig néhány másodperc múlva nagy,

sötétszínű kocsí húzott el mellette. Miután nem nagyon értett az autókhoz, csak annyit tudott megállapítani az egyébként is túl gyorsan elhúzó kocsiról, hogy nagy fekete szedán, oldalán jól látható hosszú, ezüstösen csillogó díszítéssel.

Bosszankodva állapította meg, hogy ismét nincs szerencséje: ha kicsit előbb veszi észre az autót, megállíthatta volna és talán az el is vitte volna egészen a panzióig. Ekkor ismét felcsillant egy reménysugár, mert a kocsí lassítani kezdett, ahogy fényszórójának csóvájában feltűnt egy, az út tő felőli oldalán álldogáló alak. Szaladni kezdett, mert remélte, az autó megáll az alig kétszáz méterre levő ember mellett és talán odaér hozzájuk, mielőtt továbbindul.

A nagy, sötét gépkocsí tényleg lassított az út szélén álló emberhez közeledve, de azután hirtelen újra felgyorsított és a lány rémülten látta, hogy áttérve a baloldalra egyenesen nekihajt. Látta, hogy az ember felrepül a levegőbe és nagy ívben a tő felőli lejtő bokrai közé zuhan.

A lányt annyira megrázta a levegőbe emelkedő ember látványa és a test tompa puffanása, hogy torkából sikoltás helyett csak valami nyöszörgésféle tört elő, de tovább szaladt az autó felé, amelyből közben kiszállt egy másik alak és elindult a lejtő felé. Hirtelen megállt, nyilván észrevette a lányt, mert feléje fordította a fejét, majd hirtelen lehajolt, felvett valamit, azután sietve visszament a kocsihoz és elhajtott. Pát pillanattal később el is tűnt a közeli környékben.

Clara tovább futott, amíg lihegve az ütközés helyére nem ért, ahol egyébként, valószínűleg az egyik autólámpa szilánkaiból származó, üvegtörmelék is volt. Táskáját letéve óvatosan leereszkedett a bokrok között abba az irányba, amerre a szerencsétlenül járt embert sejtette. Most hasznát látta a zseblámpának és rövid keresgélés után meglátta az egyik szikla és egy bokor közé beékelődve heverő alakot. Jólöltözött középkorú férfi volt, amennyire azt véres arca és bénán lógó végtagjait borító szakadt ruhája alapján megállapíthatta. Főle hajolt és megérintette az arcát. Azt hitte a férfi halott, de az hirtelen kinyitotta a szemét.

- A kulcsot.....- motyogta, miközben egyik összezúzott kezével a zsebében kotorászott. – Nincs meg! – mormogott csüggedten és leengedte a kezét. Elhallgatott és a lány azt hitte, hogy újra elájult, de hirtelen ismét megszólalt. - A kulcsot át kell adni.....- itt elakadt és újra behunyt a szemét. Clarának valahogy ismerős volt az arc.

- Maradjon nyugodtan, megpróbálok segítséget szerezni – mondta, hogy megnyugtassa, de az újra kinyitotta a szemét.

- A kulcsot, keresse meg a kulcsot! – mondta hangosan, azután nem mozdult többet. Clara közelebb hajolt hozzá, megtapogatta a szerencsétlen nyaki ütőerét és megállapította, hogy már nem él. Megmozdítani nem merte és miután látta, nem tud segíteni, úgy döntött, magára hagyja és megpróbál segítséget hozni az előbb látott közeli házból. Felmászott a lejtőn, miközben megállapította, hogy lefelé sokkal kevésbé tűnt meredeknek.

Már csaknem felért az útig, amikor mellette a fűben megcsillant valami. Egy nem túl nagyméretű lapos kulcs volt, nem ajtókulcs, inkább egy trezornak, vagy pályaudvari széfnek a kulcsa lehetett.

- Biztos erről a kulcsról beszélt ez a szerencsétlen – gondolta, miközben lehajolt és felvette. Ekkor hirtelen furcsa zajt hallott, halk léptek zaját és lihegést. Mintha valami, vagy valaki óvatosan felfelé igyekezne a lejtőn. Ahogy felemelkedett, tőle talán tizenöt-húsz méternyire a sötétségben egy még sötétebb árnyékot látott eltűnni, miközben a lihegés halk, de kifejezett csörtetésbe ment át, lassan távolodva tőle.

- Van itt valaki? – kérdezte, miközben szíve a torkában dobogott, de választ nem kapott, a csörtetés és lihegés is megszűnt, az a sötét valami nyilván megállt és mozdulatlanul várta, hogy ő is elinduljon valamerre. - Talán kutya, vagy valamilyen más állat – próbálta megnyugtatni magát, de ez nemigen sikerült.

A kulcsot nadrágja zsebébe tette, gyorsan felmászott az útestre és közben újra hallotta a halk csörtetést és elfojtott lihegést. Bőröndjét az út szélén hagyta, ugyanott, ahol az imént letette és sietve, majdnem futva elindult a ház felé, amely becslése szerint pár száz méterre lehetett. Ahogy azonban egy nagyobb utat megtett, rájött, hogy rosszul mérte fel a távolságot, csaknem tíz perc telt el, amíg kifulladásra felkapaszkodott az ajtóhoz vezető öt lépcsőfokon. Igazában nem is ajtó volt, inkább egy régimódi nagy kapu, olyan széles, hogy akár két kocsis befért volna rajta egymás mellett. Tölgyfából volt, barnára pácolva, de igencsak meglátszott rajta, hogy sok éve, vagy évtizede őrizheti a bejáratot és ezalatt tulajdonosai nem sokat költöttek az idő okozta nyomok kijavítására.

Csengő nem volt a kapun, csak egy ugyancsak régimódi, súlyos, vasból készült kopogtató. A lánynak össze kellett szednie

minden erejét, hogy kellő zajt csapjon vele. A harmadik kopogtatás után, valahol odafent kinyílt egy ablak és egy női hang közölte, hogy mindjárt jön. Amíg várakozott, Clarának volt ideje alaposabban szemügre venni a házat. Vastag falu régi épület volt, vagy inkább az ódon szó illet rá. Messziről nagyon magasnak látszott, de ahogy a lány felnézett a hang irányába, látta, hogy mindössze két emeletes. Nem volt ideje sokáig nézelődni, mert meghallotta, ahogy valaki sietve jön lefelé egy falépcsőn.

Kulcs csikordult a zárban és a kapu kitérült. Ritkás fény szűrődött ki a nyitott ajtó mögötti folyosóról és a lány csak most vette észre az ajtószárny tetején elhelyezkedő kopott, szerény táblát, amely eddig beleolvadt a sötét háttérbe és amin ez állt: PENSION ATLANTIC.

3. Eredménytelen keresés

Tehát mégis megérkezett. Örölnie kellett volna, de az ijesztő előzmények, és várva-várt szállásának cseppet sem biztató külseje nem sok öröme adott okot. Ismét a kitért ajtószárny felé fordult, amely mögül a sötétből hirtelen egy lompos öregasszony bukkant elő.

- A panziót keresi? – kérdezte mogorván, miközben bizalmatlanul méregette az előtte álló fiatal nőt.

- A nevem doktor Clara Kordin – válaszolta Clara. – A szállást a Globetrans utazási irodán keresztül foglaltam le maguknál. Maga itt a vezető? – tette fel kis habozás után, bár előre számított a nemleges válaszra.

- Nem! – volt a határozott válasz és a nő olyan pillantást vetett a lányra, hogy az szinte hallani vélte a ki nem mondott szavakat: „miért talán úgy nézek én ki?”

Első gondolata az volt, hogy a háziaktól sürgős segítséget kér a balesetet szenvedő részére, de belátta, hogy ez a nő önállóan csak főnöke utasítására tenne bármit is.

- Kérem, kövessen – mondta az asszony, miután egy darabig mindketten várakozva néztek egymásra. - Poggyásza nincs? – folytatta és újabb gyanakvó pillantást vetett Clarára.

- Van, de kint hagytam az úton – kezdte a lány. Folytatni akarta a magyarázkodást, de rájött, semmi értelme, tehát inkább elhallgatott. A cseléd (biztos volt benne, hogy csak az lehet) ismét furcsán nézett rá, de nem szólt. Elértek a masszív falépcsőig, ahol az asszony egy pillanatra megtorpant.

- Nincs lift – mondta, majd rövid habozás után hozzátette: - Sajnos – hangjában azonban nyoma sem volt a sajnálkozásnak.

Elindultak felfelé a lépcsőn, a szokatlanul magas lépcsőfokokon. A lépcső nem kevésbé volt meredek a tóparton nemrég megmászott lejtőnél, ami ismét felébresztette a lányban az imént már csaknem elfelejtett ijesztő és kínos emlékeket. Ahogy az első emeletre felértek a lépcsőn, rögtön szemben találta magát a kapubejáráthoz hasonló sötétbarnára festett nehéz tölgyfaajtóval, amelyen a „Privát,, felirat díszelgett. A magánlakás ajtaja mellett kisebb ajtó volt, rajta „Iroda” feliratú tábla. Az öregasszony afelé indult, nem törődve azzal, hogy a vendég követi-e. Bekopogott, de nem kapván választ, átballagott a magánlakás ajtajához. A lánynak feltűnt, hogy amíg az irodaajtón hangosan dörömbölt, itt egész halkán, szinte félénken kopogott be.

Clara nem követte az idős nőt ajtóról ajtóra, hanem a folyosó közepén megállva várta a fejleményeket. Kisvártatva a nagy ajtó megnyílt és egy újabb idősebb nő jelent meg. A vendéget kísérő öregasszonnyal ellentétben ruházata kínosan tiszta és rendezett volt, őszes haját kontyba foglalva viselte. Szemüvege mögül szigorú tekintetet vetett a vendéget felkísérő nőre.

- Van valami probléma, Matild? – kérdezte ingerülten.

Az asszony nem válaszolt, csak fejével Clara felé intett. A másik csak most vette észre a vendéget. Arcán valami mosolyfőle jelent meg. Végigmérte szigorú tekintetével, majd udvariasan biccentett.

- Clara Kordin kisasszony, ha nem tévedek – mondta és arcán a mosolyfőle kifejezés még szembetűnőbb lett.

- Igen, doktor Clara Kordin vagyok – biccentett Clara is, kissé túlhangsúlyozva a doktort.

- Evelin Hoster vagyok, örvendek – nyújtotta a kezét az igazgatónő. – Én vagyok a Pansion Atlantic igazgatója, a hölgy Matild, a nővérem - mutatott a cseléd külsejű öregasszonyra. - Egy pillanatra elhallgatott, majd ismét végigmérte vendégét. - Hol hagyta a csomagjait? – kérdezte és hirtelen furcsa pillantást vetett Clarára.

- Nem messze innét, az országúton hagytam – vallotta be a lány, aki belátta, itt az ideje, hogy valakit beavasson a történetekbe. – Szörnyű élményem volt,- kezdte majd nekilátott töviről-hegyire elmesélni amit átélt, attól kezdve, hogyan indult el a sötét úton a panzióhoz.

Ahogy odáig ért, hogyan ütötte el az ismeretlent a sötét autó, az igazgató kételkedve csóválta meg a fejét, míg nővére mozdulatlan arccal hallgatta az elbeszélést. Amikor befejezte, Evelin Hoster udvariasan, de hitetlenkedve megkérdezte:

- Biztos benne, hogy mindez így történt? – kérdezte olyan arccal, mint aki kételkedik beszélgető társa elmeállapotában, majd amikor hirtelen rájött, hogy kérdése udvariatlan, folytatta: - Úgy értettem biztos abban, hogy a sötétben mindent pontosan látott?

- Lehet, hogy nehezen hihető – válaszolta Clara Kordin kisé sé sértődötten – de teljesen bizonyos vagyok mindenben, amit elmondtam.

- Elnézést – szabadkozott az igazgatónő – természetesen egy percig sem kételkedtem. A legjobb lesz, ha Rolf, a szolgánk visszakíséri és elhozza a poggyászát. Elküldeném érte egyedül is, de nem biztos, hogy megtalálná. Közben én értesítem a rendőrséget.

Miután a lány beleegyezően bólintott, az igazgatónő csengetett. Kisvártatva megjelent egy harminc év körüli meglehetősen rosszarcú, tagbaszakadt férfi. Főnöknője röviden ismertette vele feladatát. A férfi szótlanul hallgatta, miközben kifejezéstelen tekintetével többször végigmérte a vendéget.

- Értettem – bólintott. – Indulhatunk – fordult Clarához és már el is indult lefelé a lépcsőn.

Az út a baleset helyéig sokkal rövidebbnek tűnt a lánynak, mint idefelé. Szótlanul mentek, Clarát elfoglalták gondolatai, a szolga pedig közömbösen rózta az általa nyilván jól ismert utat.

- Ez az a hely – állt meg végül Clara rámutatva az út közepén heverő bőröndjére. Lehajolt, hogy felemelje, akkor látta, hogy ki van nyitva. Közelebről megnézve látta, ruhái össze-vissza vannak dobálva benne, mintha kicibálták, azután visszadobálták volna. Gyorsan szemügyre vette és megállapította, mindene megvan csak a mobiltelefonja hiányzik. - Talán kieshetett - gondolta, de hiába keresgélte a táska mellett, nem találta.

A férfi közben türelmetlenül toporgott körülötte, végül megszólalt:

- Mondja kisasszony, hol az a hulla? A főnökasszony lelkemre kötötte, hogy én is nézzem meg.

- Jól van, jöjjön megmutatom – egyezett bele Clara, bár bántotta, ahogy az a szerencsétlenül járt emberről beszélt. – Nekem persze nem hisznek – gondolta bosszankodva, ahogy lefelé mászott a meredek lejtőn, nyomában a szolgával. Végre elértek a jellegzetes sziklához, amelyen a szerencsétlenül járt férfi fennakadt.

Félrehajtotta a szikla melletti bokor ágait és ahogy leguggolt, megpillantotta ottfeljött zseblámpáját. A szikla és a bokor között a letaposott fűben azonban nem volt semmi. A holttest eltűnt.

Az első pillanatban azt hitte, eltévesztette a helyet. Felállt, hogy körülnézzen, nincs-e a közelben másik, hasonló szikla, de még mielőtt teljesen felegyenesedett volna, már tudta, hogy ugyanazon a helyen van, ahol a sebesült, illetve a már halott férfit hagyta. A különbség mindössze annyi volt, hogy a balesetet szenvedett férfi teste nem volt ott. A szíve a torkában dobogott, miközben felvette és bekapcsolta újra megtalált zseblámpáját és elkezdte alaposan vizsgálni a szikla környezetét, közben borzongva arra gondolt, hogy a szerencsétlen talán mégis magához tért és ronsolt testét megpróbálta arébb vonszolni, valamerre, ahonnan segítséget remélt.

A szolga egy darabig türelmesen álldogált a lány mellett a sötétben, és figyelte, mit csinál, de néhány perc után rájött, hogy valami nincs rendben.

- Látom, elfelejtette, hol hagyta azt a halottat – mondta egy idő után, jóindulatú érdeklődéssel figyelve, amint Clara lámpájával vizsgálgatja a szikla körüli fűvet. – Nem csoda, ebben a sötétben minden egyforma. Talán menjünk vissza az útra és onnan induljunk el újra – tanácsolta.

- Nem felejtettem el, biztosan ez volt az a hely – mondta Clara idegesen. – A test azonban eltűnt innen.

- Szóval a hulla fogta magát és távozott – vigyorgott a férfi, nem is kísérelve meg, hogy palástolja a lány elmeállapotáról alkotott véleményét.

- Értse meg, amikor segítségért indultam, már semmilyen életjelt nem mutatott – csattant fel a lány ingerülten. - Talán mégsem volt halott, amikor itt hagytam – tette hozzá bizonytalanul. – Biztosan nem tudott lábra állni, olyan állapotban volt. De esetleg odébb mászhatott. Segítsen, próbáljuk megkeresni.

Rolf ismét gúnyosan elvigyorodott, de nem szólt semmit és zseblámpáját körbejáratva elindult, hogy az állítólagos hulla távozásának nyomait keresse. Clara szintén elindult, saját, megtalált zseblámpájával pásztázva a földet. A sötétség közben egyre áthatolhatóbb lett, ahogy a köd mindjobban elborította az amúgy is rosszul világított környéket. Ugyanakkor a hullámok monoton csapkodásának zaján áthatolva, innen-onnan halk neszezés hallatszott, mintha valami mozogna a ritkás bokrok és sziklák között, ami csak fokozta a lány riadt feszültségét.

Mintegy negyedórás keresés után nyilvánvaló lett számára, hogy a sebesült nem vonszolhatta magát odébb, annak nyoma maradt volna a fűben. Erre bizonyára a szolga is rájött, mert Clarával csaknem egy időben abbahagyta a domboldal vizsgálatát és megállt.

- Semmi nyoma annak, hogy elmászott volna onnan – mutatott a szikla melletti helyre. – Ezért kár volt félóráig fel alá caplatni ezen a meredek parton. A cipőm is egészen átázott a nedves fűben – tette hozzá bosszankodva, majd hirtelen gyanakodva ránézett Clarára.

- Mondja, bizonyos benne, hogy egész közelről látta a fűben fekvő testet? – kérdezte szemtelenül. – Nem lehet, hogy messziről látta a balesetet és a mozdulatlanul látszó testet látva szaladt hozzánk segítségért. Vagy – folytatta gúnyosan – az ijesztő sötét úton a balesetet is csak látni vélte?

- Nyugodt lehet, nem csak álmodtam az egészet – vágott vissza a nő sértődötten. - Ott feküdt, azon a helyen ahol először voltunk. És én is ott voltam, pár szót beszéltem is a férfivel és megérintettem, mielőtt elmentem segítségért. Halottnak tűnt és biztos vagyok benne, halott is volt! – csattant fel határozottan.

- Jól van, bocsánat doktornő – szabadkozott Rolf meghunyászkodva. - Nem lett volna szabad így beszélnem magával. De – tette hozzá, ismét felemelve kissé a hangját, - maga talán szó nélkül elhinné a saját meséjét, bocsánat történetét? Ne haragudjon, de a hullák nem szoktak elmászkálni a tetthelyről!

- Lehet, hogy igaza van, - mondta Clara hosszú hallgatás után, miközben még egyszer végig pásztázta zseblámpájával a meredek tópart belátható részét. - Talán magam sem hinném el.

- Most mi legyen? – kérdezte a férfi idegesen, nem is próbálva elrejtetni türelmetlenségét. - Keressük tovább azt a hullát, vagy micsodát?

Clara ismét hallgatott egy darabig. Legszívesebben folytatta volna a kutatást, mert meg volt győződve arról, hogy akár ott van még a test, akár nem, valamilyen nyomának kellett maradnia, de belátta, hogy jelen körülmények között nincs értelme.

- Azt hiszem, többet nem tehetünk – mondta. – Ebben a sötétségben igazában nem lehet semmit találni. Talán reggel – tette hozzá, mintegy mentegetőzőképpen az eredménytelen keresgélés miatt.

A szolga bólintott, látszott rajta, örül, hogy nem kell fel-alá kapaszkodnia a meredek parton, keresni valaminek a nyomát, aminek létezéséről sem volt meggyőződve. Ugyanakkor bosszankodott is a felesleges fáradság miatt, de bármennyire is szeretett volna újabb gúnyos megjegyzést tenni, még egyszer nem merte. A táskájához érve Clara lehajolt bezárta, anélkül, hogy rendet rakott volna benne.

- Lesz szíves vinni a bőröndömet – nyújtotta oda Rolfnak, aki nagy igyekezettel kapaszkodva felfelé éppen őt készült megelőzni.

Felkapaszkodtak az útra és szóltanul elindultak a panzió felé. Mindkettejüket kifárasztotta a mintegy félórás keresgélés a sötétben és a lányt emellett kellemetlen gondolatok gyötörték. Kínos magyarázkodásra számított, mert tudta, vendéglátói az eltűnt halott történetét saját agya szüleményének fogják tartani. De még jobban nyomasztotta, vajon miért távolították el a szerencsétlenül járt férfi testét. Fontos lehetett, hogy ne derüljön ki a kiléte vagy csak a halála?

Egy idő után végül lassan megkönnyebbült. Majd csak ki-magyarázkodik és végül a rendőrség mindent tisztáz. De hirtelen felmerült benne egy ijesztő gondolat: vajon aki ezt tette, nem szándékozik-e, mint az eset szemtanúját, őt is eltávolítani útjából?

Kellemetlen gondolatait hirtelen Rolf szakította meg, aki megkönnyebbülten és elégedetten kiáltotta:

- Végre, megérkeztünk és itt van a rendőrség is!

Rámutatott a házra, amely a kanyarban hirtelen felmagasodott előttük. A ház előtt pedig egy rendőr-kocsi állt, tetején villogva forgott a kék jelzőlámpa

4. Kihallgatás

A rendőr-kocsi megpillantása Clarában vegyes érzelmeket váltott ki. Egyrészt örült, hogy végre arra illetékesnek mondhatja el a történeteket, átruházva ezzel az önkéntelenül ráháruló felelősséget, másrészt viszont aggasztotta a tudat, hogy amit el fog mondani, esetleg el sem hiszik. A történet önmagában is elég nehezen hihető, a test eltűnése után valószínűleg azt hiszik majd, álmolta az egészet, vagy ami még rosszabb, elmeállapotát is kétségbe vonhatják.

Ahogy felfelé kapaszkodott a meredek falépcsőn egyre jobban szorongott és felérve, lihegve megállt, nem annyira a fáradság miatt, mint, hogy gondolatait összeszedje. De nem sok ideje maradt, a gondolkodásra, mert - nyilván lépteik zajára - kinyílt az iroda ajtaja és Evelin Hoster, az igazgatónő lépett ki egy magas, jóképű, harminc év körüli egyenruhás férfi kíséretében.

- Jó estét, Kordin kisasszony - üdvözölte az igazgatónő. - Azt hittem, már sohasem érnek vissza - folytatta némi éllel, ám gyorsan hozzátette: - De nyilván jó okuk volt rá. Engedje meg, hogy bemutassam Karlsten kapitányt a rendőrségtől - mutatott a mellette álló férfire, majd feléje fordult. - Kapitány úr a hölgy doktor Kordin kisasszony, aki tanúja volt.....(egy pillanatra megakadt, majd folytatta) aki bejelentette a balesetet, pontosabban esetet, amelyről beszámoltam az előbb.

Karlsten kapitány közelebb lépett a lányhoz, kezét nyújtott és rámosolygott, de Clara észrevette barátságos mosolya mögött rejlő fürkésző, szinte átható tekintetét.

- Üdvözlöm, kisasszony - mondta kedvesen. - Azt kellene mondanom, örülök, hogy megismerhettem, sajnos azonban találkozásunk körülményei nem tűnnek túl szerencsésnek.

Mielőtt folytathatta volna, az igazgatónő közbevágott.

- Bocsásson meg kapitány úr, de mielőtt a kihallgatást elkezdené, szeretném megkérdezni dr. Kordint, mit csináltak a holttesttel, illetve mi az én... illetve a mi teendőnk ebben az ügyben?

- Kihallgatásról szó sincs, csak saját szájából szeretném hallani a doktornő beszámolóját, de igaza van Hoster asszony, bocsánat,

Hoster kisasszony! – bölintott a rendőrtiszt. – Tényleg ez a legsürgősebb. Tehát mit találtak?

Clara zavartan hallgatott, miközben érezte, hogy egyre pirossabb lesz. Dühös volt magára, mert tudta, zavara csak megerősíti azt a látszatot, hogy tévedett, vagy még inkább, hogy fantáziált. Közben lázasan gondolkozott, hogyan adhatja elő leghihetőbben a történeteket.

- Sajnos igazában semmit - mondta végül.

- Hogy-hogy semmit? – kérdezte egyszerre Hoster kisasszony és a rendőrtiszt.

- Úgy, hogy a hulla eltűnt! – vágott közbe Rolf, a szolga, aki már alig várta, hogy beleszólhasson a beszélgetésbe. – Volt hulla, nincs hulla! Ha volt egyáltalán! – tette hozzá vigyorogva.

Az igazgatónő és a kapitány elképedve bámultak Clarára.

- Igaz ez? – törte meg a csendet a rendőr bosszúsan.

Clarának végre sikerült összeszedni magát és nyugodtan válaszolt.

- Részben. A holttest (engedjék meg, hogy inkább ezt a szót használjam) tényleg eltűnt, mire visszaértünk, de – hogy Rolf úr megjegyzésére reagáljak – amikor magára hagyva ide siettem segítségért, akkor még ott feküdt.

- Volna szíves ezt egy kissé részletesebben elmagyarázni? – kérdezte kissé megenyhülve Karlsten kapitány. - Talán jobb lenne azonban, ha ezt a beszélgetést nem itt folytatnánk. Megengedné – fordult az igazgatónőhöz, - ha egy rövid időre igénybe vennénk az irodáját?

Meg sem várva választ, megfordult, betessékelte a lányt az irodába és becsukta az ajtót a meglepett Hoster kisasszony előtt, aki maga is elindult utánuk.

Az irodába néhány székkal és egy íróasztallal felszerelt előtérben keresztül lehetett bejutni. Maga az irodahelyiség tágas volt és világos, de annyira rideg és személytelen, hogy Clara megborongott, ahogy beléptek. Az íróasztalon szabályos rendben álltak a telefonok, a számítógép, iratrendező, külön tartó a tollaknak, ceruzáknak, a fal mellett irattartó szekrények, nyomtató, iratmegsemmisítő, a falon táblázatok, de sehol egy kép, egy szál növény, egy színes folyóirat, ami gazdái személyes kötődére utalt volna.

Karlsten kapitány egy széket húzott az íróasztal elé, maga az asztal mögé telepedett és zsebéből kis füzetet és egy kisméretű

magnetofont húzott elő. Az asztalra tette, majd a lányt hellyel kínálva bekapcsolta.

- Ugye nincs kifogása az ellen, ha a beszélgetésünket felveszem? – kérdezte mosolyogva, de ellentmondást nem tűrő hangon. – Tudja így könnyebb lesz később rekonstruálnom a tényeket.

Clara megpróbálta összeszedni gondolatait, mert tudta, nagyon pontosan és részletesen kell előadnia a történeteket, hogy a nehezen hihető valóságot mégis elhiggyék. Néhány percig mindketten csendben voltak, a kapitány türelmesen várt. Végül a lány törte meg a csendet:

- Elnézését kérem a hallgatásáért. Lehet, hogy azt hiszi, azért nem kezdtem bele az elbeszélésbe, mert most találom ki, amivel a mesémet hihetővé teszem. Nem így van, csak igyekeztem pontosan átgondolni, mi történt, hogy pontosan tudjak önnek beszámolni. Lehet, hogy egy szavamat sem fogja elhinni. Mondja meg nyugodtan, ha nem hisz nekem, nem fogok megsértődni, azt hiszem magam sem hinném el, ha mástól hallanám.

Elhallgatott és várakozóan nézett Karstenre. A kapitány is hallgatott egy darabig, majd elmosolyodott.

- Ne féljen, egy percig sem hittem, hogy azért hallgat, mert most találja ki a történetet – mondta mosolyogva. – Elég tapasztalatom van ezen a téren. Aki egy mesét akar velünk elhitetni, általában folyékonyan és meggyőzően adja azt elő. De azért kérem, kezdje már el.

Clara maga is elmosolyodott és kissé megkönnyebbülten belekezdett elbeszélésébe, attól kezdve, hogy leszállt a repülőgépről. Részletesen elmondta mi történt eddig a pillanatig, nem hagyva ki Rolffal folytatott eszmecserejét sem. A rendőrtiszt figyelmesen hallgatta, időnkint feljegyezve valamit az előtte fekvő papírra. Akkor sem szólalt meg, amikor befejezve mondanivalóját, a lány várakozóan nézett rá, hanem feljegyzéseibe mélyedt.

A hosszú csendet végül Clara törte meg.

- Azt hiszem, nem tudtam meggyőzni arról, hogy amit elmondtam az elsőtől az utolsó szóig igaz – kezdte letörten, de hangján érezni lehetett a sértődöttséget.

A rendőr abbahagyta jegyzetei tanulmányozását.

- Biztos vagyok benne, hogy nem hazudik – nézett barátságosan a lányra, de most nem mosolygott. – Nem hazudik, azonban nem zárhatom ki, hogy amit elmondott, legalább részben nem a

képzeletének szüleménye. És ne higgye, ha ez így volna elítélném érte – tette hozzá komolyan és megint kedvesen elmosolyodott. – Elhiszem, látta azt az autót, talán azt is, hogy fellökte az úton álló embert, de lehet, hogy abban a feszült idegállapotban, az út nyomasztó, félelmes sötétségében a saját képzeletének szüleménye valószínűnek tűnt.

- Tudom, hogy kissé hihetetlen a történet, - vágott közbe Clara, - nem is érzem magam megbántva – tette hozzá (igencsak sértődött hangon) – de én beszéltem azzal az emberrel. Ha azt hiszi, hogy azt is csak képzeltem, akkor kételkednie kell az elmeállapotomban. Vagy talán bolondnak látszom?

- Nem, nem látszik bolondnak – mondta a férfi, némi gondolkodás után. – Lehet, hogy tényleg úgy történt minden, ahogy elmondta. Mindenesetre utánanéznünk. És ne haragudjon - tette hozzá ismét elmosolyodva - de a mi szakmánkban a kételkedés nemcsak szakmai ártalom, hanem munkaköri kötelesség is. – Felállt és biccentett – Vizionálásra, rövidesen újra jelentkezem.

Clara is felállt és szólanul elindult az ajtó felé. Annyira elmerült gondolataiban, hogy csak akkor döbbsen rá, hogy nem is köszönt el, amikor a kilincsre tette a kezét.

- Vizionálásra, kapitány úr – mormolta, zavartan visszafordulva Karsten felé. – Egy kicsit kába vagyok még, de nem akarom udvariatlan lenni.

- Semmi baj – bólintott a rendőr megértően. – Azon csodálkoznék, ha nem volna összezavarodva, azután ami történt. – Visszaült az asztalhoz és ismét jegyzeteibe mélyedt.

A lány néhány pillanatig zavartan állt, kezét a kilincsen tartva, majd kilépett a folyosóra és becsukta maga mögött az ajtót. Körülnézett a folyosón és látta, hogy az teljesen üres. Ez először kissé meglepte, de ahogy végig gondolta, rájött, az lenne furcsa, ha az igazgatónő, vagy Matild egész idő alatt az ajtó előtt ácsorgott volna.

A folyosó a lépcsőháztól kiindulva mindkét irányban húzódott és ahogy Clara tekintete végigsiklott rajta, az ajtók egész sorát pillantotta meg. Egy pillanatig nem tudta merre induljon, végül az iroda melletti „Privát” feliratú ajtó mellett döntött. Bekopogott és várt. Nem kellett sokáig várakoznia, az ajtó szinte azonnal kinyílt és Hoster kisasszony, a panzió igazgatója nézett ki rajta, kezét a félgitnyitott ajtó kilincsén tartva. Nyilván már várta, hogy a rendőrtiszt

befejezze vendége kihallgatását, vagy ahogy a kapitány mondta a „beszélgetést”.

- Végeztek? – kérdezte sértődött hangon és tekintetét szigorúan Clarára szegezte, mintha az tehetne róla, hogy Karlsten kapitány kizárta saját irodájából. – Egy pillanat, azonnal jövök.

Azzal az ajtót csaknem teljesen behúзва visszalépett a szobába és valamit matatott a bejárat melletti szekrényben. A lány nem látta, mit csinál, tulajdonképpen a szobából sem sokat látott, de azt megállapította, hogy a helyiség a puritán egyszerűséggel berendezett irodával szemben választékos ízléssel gazdagon berendezett szoba, nyilvánvalóan az igazgatónő lakásának egy része.

A beígért pillanat kissé hosszúra nyúlt, de végül Hoster kisasszony kilépett a szobából és az ajtót gondosan bezárva maga mögött, vendégéhez fordult.

- Remélem, engem is tájékoztat! – mondta kihívóan, szigorú tekintett vetve a lányra.

- Természetesen – válaszolta Clara. – Higgyc el, nem én akartam, hogy a kapitány egyedül hallgasson meg. De ígérem, magának is részletesen elmondok mindent, amire kíváncsi.

Az igazgatónő megenyhülten nézett rá.

- Persze, én is tudom, csak bosszant. De lassan itt a vacsora ideje, jöjjön, bemutatom a többi vendégnek – változtatott gyorsan témát és Clara meglepve állapította meg, hogy az előbbieken tapasztalt szigorúság helyett hangja barátságos, szinte kedves volt.

Elindultak a folyosón jobbfelé. Ahogy az iroda mellett elhaladtak a lánynak hirtelen egy kellemetlen gondolata támadt: Elfelejtett említést tenni a kapitánynak a megtalált kulcsról. Egy pillanatig arra gondolt, visszamegy hozzá, de letett róla, mert közben az előtte haladó Hoster kisasszony megállt egy ajtó előtt és hozzá fordult.

- Ez a mi társalgónk – mondta és kinyitotta az ajtót. – Fáradjon be!

Clara egy pillanatig habozott, szóljon-e neki a kulcsról, de úgy döntött, jobb, ha először Karlstennek beszél róla. Bólintott tehát és az igazgatónő mögött ő is belépett.

5. A panzióban

A társalgó tágas szoba volt, illetve inkább terem. A panzió vezetése nyilvánvalóan a vendégek igényeinek minél szélesebb körű kielégítését tűzte ki célul, amikor ezt a helyiséget berendezték. A szoba különböző pontjain, körben, a falak mellett, látszólag rendszertelenül nyolc asztal helyezkedett el. Egy részüknél három-négy vendég számára volt hely, de voltak nagyobbak is és középen egy hosszú, mintegy tizenkét személy elhelyezésére alkalmas asztal volt. Az egyik sarok bárpultnak adott helyett, a szemben lévő sarokban zongora állt.

Az egyik asztalnál három férfi és egy nő kártyázott. Nyilván bridszet játszottak, mert amíg hárman, két középkorú férfi és egy idősebb nő, ügyet sem vetve a belépőkre lapjaikba mélyedt, a negyedik, egy fiatal férfi, aki valószínűleg az „asztal” volt, feléjük fordult és barátságosan intett. A terem másik oldalán levő kis asztal mellett ülő fiatal nő és egy idősebb férfi ugyancsak érdeklődve felnézett rájuk, de azután folytatta a beszélgetést. A sarokban egyedül ülő férfi szintén felnézett újságjából, majd folytatta az olvasást.

Az igazgatónő körülnézett és miután látta, hogy jelenlévők egy része nem vette észre az újonnan belépőket, úgy döntött, hogy felhívja magukra a figyelmet.

- Egy kis figyelmet kérek! – szólalt meg kissé emeltebb hangon. – Engedjék meg, hogy bemutassam új vendégünket, dr. Clara Kordin kisasszonyt. Kordin kisasszony, aki a városunkban tartott tudományos konferencián vesz részt, néhány napig a panzió vendége lesz. Kérem fogadják szeretettel.

Valamennyi jelenlevő barátságos bólintással vagy mosollyal nyugtázta a bemutatást, kivéve a sarokban olvasó férfit, aki újságjába merülve úgy tett, mint aki észre sem veszi, mi történik környezetében.

Az igazgatónő Clarához fordult:

- Ugye nem veszi rossznéven, ha nem vezetem körbe. Alapelvem, illetve alapelvünk, hogy vendégeink magánéletét ne zavarjuk feleslegesen és rájuk bizzuk, kivel kívánnak közelebbi érintkezést kialakítani.

Elhallgatott várva a lány helyeslését, de Clara túlságosan el volt merülve gondolataiban, tehát nem mondott semmit.

- Azonban – folytatta a kisasszony, miután hiába várta az egyetértő választ – ha megengedi, elmondanám önnek, hogy ki kicsoda. A kártyaasztalnál ülő hölgy Ruth Mazel asszony, szenvedélyes bridzselő, bizonyosan meg fogja környékezni, szálljon be, legalább egy robber erejéig. Vele szemben Gunnert úr ül, míg a harmadik játékos dr. Witzembach. Ő orvos, ugyanúgy, mint dr. Foron, a fiatalember, aki most „asztal”.

Ismét hallgatott egy darabig várva hallgatója esetleges kérdését, de miután az semmilyen érdeklődést nem mutatott, kissé ingerülten folytatta.

- A fal melletti asztalnál Brigitte Brondel kisasszony és Harding úr beszélget, míg az újságot olvasó úr Patrik Batrell. – És most, ha nincs kifogása ellene – mondta, és hangja szinte parancsoló volt, - szeretném hallani, miről beszélgettek a kapitánnyal. Persze, csak ha nem tilos.

- Természetesen – válaszolta gyorsan a lány, aki eddig mérsékelt érdeklődéssel hallgatta a vendégek felsorolását, mivel észrevette Hoster kisasszony hangjában a sértődöttséget. – Mindent elmondok.

- Akkor javaslom, üljünk le ehhez az asztalhoz – mondta ismét megenyhülten az igazgatónő.

Letelepedtek a legközelebbi kis asztalkához és a lány részletesen beszámolt mindenről, ami vele történt, illetve a rendőrtiszttel való beszélgetésről.

Hoster kisasszony szó nélkül végig hallgatta a lány elbeszélését, arcán azonban gyakran látszott a meglepődés és még gyakrabban a kételkedés. Amikor az befejezte. Sokáig hallgatagon nézett maga elé majd megszólalt.

- Nézze, kisasszony, nekem nincs jogom kételkedni abban, amit az imént elmondott, de a tények ismeretében erős kételyeim vannak, abban, nem tévedett-e az események megítélésében.

- Gondoljon, amit akar – válaszolta Clara sértődötten. – Már lassan megszokom, hogy itt senki sem hiszi el, ami velem történt.

- Én a maga helyében nem csodálkoznék ezen – válaszolta hidegen Hoster kisasszony. – De ez nem az én dolgom, csak az, hogy maximálisan biztosítsam a kényelmét.

- Remélem, ez jobban fog sikerülni, mint eddig – mondta Clara ingerülten. - Kérem, mutassák meg a szobámat! – tette hozzá emeltebb hangon, majd felállt.

Az igazgatónő nem válaszolt, csak kisé gúnyosan elmosolyodott. Ő is felállt és vendégét maga előtt kitessekelte az ajtón. Ott egy pillanatra megtorpant, gúnyos grimaszt vágva visszafordult és sokatmondó pillantást vetett a közelben ülő a vendégek felé, akik a hangos szóváltás hallatán érdeklődve nézték őket.

Kilépve a folyosóra, Hoster kisasszony megnyomta az ajtó melletti csengő gombját, majd az ajtót becsukva a lányhoz fordult.

- Öné a 23-as szoba. Mindjárt jön Matild és odakíséri. A vacsora fél hétkor van az ebédlőteremben – mutatott a társalgó melletti „Ebédlő” feliratú szobára. - Most fél hat van, kérem legyen pontos.

Ezzel biccentett és meg sem várva, hogy a folyosó végén feltűnt Matild hozzájuk érjen, hátat fordított és elindult irodája felé. Útközben megállt és néhány szót váltott a vele szemben jövő Matilddal. Clara nem értette, mit beszélnek, de tudta, hogy róla van szó. Matild bólintott, majd elindult feléje.

- Legyen szíves, jöjjön velem – mondta, amikor a közelébe ért. – A szobája sajnos kicsit messze van, a keresztfolyosó végén. A táskája már ott van.

Hangja, ellentétben a főnökéjével barátságos volt, nem olyan mogorva, mint előző találkozásukkor. Clara szótlanul követte az öregasszonyt. Végigmentek az üres folyosón, amely annyira kihalt volt, hogy a lányt ugyanaz a kényelmetlen érzés fogta el, mint idefelé, a sötét tóparti úton. A nyomasztó, megmagyarázhatatlan érzés csak fokozódott, ahogy bekanyarodtak a rosszul világított, szinte sötét keresztfolyosóra.

- Szerencse, hogy emeleten vagyunk – gondolta. – Ezek a vastag falak csak megvédenek attól a valamitől, vagy valakitől, aki odakint lesben áll - mondta magának és megborzongott arra a gondolatra, lehet, hogy valaki most is őt keresi, mert nem tudja, mit mondhatott neki a közben eltüntetett halott.

A folyosónak ez a része még komorabbnak és kihaltabbnak tűnt, mint az épület többi része. A fölül elhelyezkedő lámpák halvány fénye alig világította meg a folyosó jobboldalát elfoglaló szekrénysort. A baloldalon nyilván a szobák voltak, két ajtó mellett mentek el, amelyeken a 21-es és 22-es szám állt. A folyosó zárt volt, nem

volt ablak, vagy ajtó a végén, hanem ugyancsak egy szobával végződött, amelynek aajtaján a 23. szám állt..

- Ez a maga szobája – mondta Matild, majd kissé restelkedve hozzátette: - Talán egy kicsit távol van az ebédlőtől és a többi közös helyiségtől, de legalább nem zavarja a sok jövés-menés.

- A magáé melletti, a 22-es szoba, üres, a 21-esben bizonyos doktor Degard lakik. Vele még nem találkozhatott, pillanatnyilag házon kívül van, néhány órája. Különbén úgy tudom, ő is arra a konferenciára jött, amelyre maga.

- Nem Lagrange? – kérdezte Klára. – Francois Lagrange, egy ötven körüli szikár férfi. Vele utaztam a buszon a szállodáig.

- Lehet, hogy ő az - vonta a vállát az öregasszony. – de ez inkább ötven fölötti. Én doktor Degard névre emlékszem, de lehet, hogy tévedek.

Közben viseltes kissé piszkos köténye zsebéből előhalászott egy kulcsomót és levett róla két kulcsot Az egyikkel kinyitotta az ajtót és betessékelte a lányt.

- Majd meglátja, egész kényelmes szoba – mondta, miközben meggyújtotta a villanyt. – Ez balra a fürdőszoba aajtaja, a szekrény tágas. Remélem, nem zavarja, hogy az ágy az ablak mellett van – mutatott a széles, kényelmes ágyra, amin már lefekvéshez készen feküdtek a párnák és a takaró – akár hozzá se nyúljon a függönyhöz, nem fognak bebámulni. Úgy sem jár erre senki – tette hozzá kétértelmű vigyorral.

Clara az ablakra nézett és látta, hogy a nehéz függöny nincs behúzva.

- Azért jobb, ha behúzzuk, ha nem is tudnak bebámulni – mondta. Ő is elmosolyodott és az ablakhoz lépett, hogy behúzza a függönyt. Kinézett a sötét éjszakába és egyszerre megborzongott!. A szobája a panzió földszintjén helyezkedett el, ablakán kinézve megpillantotta a domboldal füves talaját, tőle alig több, mint egy méterre.

Megdöbbenésében egyetlen szót sem tudott kinyögni, csak állt és nézett kifelé a sötétségbe. Végre összeszedte magát.

- Azt hittem, a szobák az emeleten vannak – fordult az öregasszonyhoz, igyekezve, hogy ne remegjen a hangja.

- Részben – válaszolta Malvin - A panzió a domb oldalán helyezkedik el. A domb aljától felfelé követi az emelkedőt. Ez a panzió a domboldal felőli része, az itteni szobák már földszintiek. A domboldal pedig a ház falától kiindulva meredeken folytatódik

felfelé. – Mindenki meglepődik ezen, aki először jön ezekbe a szobákba – tette hozzá nevetve.

Clara egyáltalán nem találta mulatságosnak a helyzetet, de nem akarta kimutatni a félelmét, ezért nem szólt semmit, csak közelebb lépett az ablakhoz.

Kísérője félreértette hallgatását és melléje lépve kimutatott az előttük elterülő vidékre.

- Majd meglátja reggel, milyen szép kilátás nyílik az ablakából a domboldalra. Nem olyan kopár, mint gondolná, tele van bokrokkal. Innen talán ötven méterre megy egyébként a dombra felvezető út is. De nem zavarom tovább, biztos át akar öltözködni, meg ilyesmi. Még van addig vagy negyed órája, de ne feledkezzen meg a vacsoráról.

Clara, akit nagyon aggasztott a szoba fekvése, megvárta, amíg kimegy, majd leoltotta a lámpát és az ablakhoz lépve újra kinézett. Először semmit sem látott, de idővel szeme megszokta a sötétséget. Előbb csak homályos foltokat látott, majd lassan kibontakoztak a tárgyak körvonalai és végül egész tisztán látta az előtte fekvő tájékot.

Az épület mögött, alig néhány méterre a faltól, bokrok tarták el a dombot, amely a bokros terület után már kevésbé meredeken emelkedett. Jobbra kisebb erdő borította a domboldalt, elfedve a mögötte fekvő tájat. A háztól balra lankásan emelkedő füves rét terült el, a ház közelében jól kivehető volt a főútba torkoló kanyargós földút a domb teteje felé.

És ahogy pillantásával végigpásztázta az utat, végig futott hátán a hideg. Az úton fekete gépkocsi közeledett, nagy fekete szedán, ugyanolyan, mint az autó, amelyik alig másfél órája a szeme láttára gázolt.

Az autó megállt és két alak szállt ki belőle. Amelyik az épület felőli ajtón szállt ki, magas alak volt, férfi lehetett, az arcát nem látta jól. A másik alacsonyabb volt, nem tudta eldönteni férfi-e vagy nő. Mindketten elindultak, de nem a panzió felé, hanem azt elkerülve és rövidesen eltűntek a szeme elől a bokrok között.

Nem tudta mit tegyen. Legszívesebben behúzta volna a függönyt, de a valami visszatartotta. Úgy érezte, meg kell tudnia, hová tűntek a fekete autó utasai. Amíg így habozott, a bokrok között újra feltűnt valaki. Biztosra vette, nem lehet más csak a szedán két utasának egyike, a magas férfi. És valóban rövidesen egy másik,

alacsonyabb alak is csatlakozott az előbbihez. Sovány vagy inkább karcsú alakja volt, ruházata alapján akár nő is lehetett. Egyenesen a penzió felé tartottak. Ahogy közelebb értek, Clara gyorsan be akarta húzni a függönyt. A mozdulatra a magasabbik hirtelen feléje fordult. Negyven év körüli bajszos férfi volt. Benézett a kivilágított ablakon. Nyilván ő is jól látta a lány arcát, mert kissé gúnyosan elmosolyodott. Társa felé fordult, valószínűleg mondott neki valamit, mert látta, hogy bólint, noha az arcát nem tudta most sem kivenni, majd továbbmentek a bejárat irányába, és befordultak az épület sarkán.

Clara a döbbenettől szinte megdermedt, de végül erőt vett magán és behúzta a függönyt, majd leült a legközelebbi székre és percekig mozdulatlanul meredt maga elé. Azon töprengett, mit tegyen? Menjen az igazgatónőhöz és figyelmeztesse, hogy veszedelmes emberek vannak a panziójában? Vagy hívja fel azonnal a rendőrséget és közölje velük, megvannak a gyilkosok? Ki fog neki hinni, azok után, hogy nem találták az általa jelzett holttestet? A legjobb esetben azt fogják kérdezni, biztos-e benne, hogy ez az a kocsi, biztos, hogy nem téved? És hátha téved?

A legjobb lesz – döntött végül – ha megvárja, amíg Karlsten kapitány visszajön. Hátha találtak a helyszínen valamit, ami alátámasztja, amit elmondott neki. Az órájára pillantott és látta, hogy alig negyed órája van a vacsoráig. Egyelőre nem akart kicsomagolni, csak gyorsan rendbehozta magát, azután kinyitva bőröndjét kiválasztott egy ruhát, ami alkalmasnak látszott egy nem túl előkelő környezetben, de mégis eléggé elegáns volt egy társaságban történő bemutatkozásra. Miután átöltözött, levetett ruháit összehajtotta és visszatevette a bőröndbe.

Öltözködés közben kezébe akadt valami: egy lapos kulcs. Egy pillanatig nem tudta honnan van, de aztán hirtelen jeges borzongást érzett: Az a kulcs volt, amit a fűben talált, az, amiről a haldokló beszélt. Nem tudta mit tegyen vele, nem akarta újra kinyitni a bőröndöt, inkább zsebre dugta.

Ahogy elindult az ajtó felé, gyors pillantást vetett az ablakra és újra elfogta a rémület. Visszafordult és kissé elhúzta a függönyt. Kinézett és meglepve állapította meg, hogy az autó eltűnt.

- Úgy látszik, közben eltávoztak – gondolta. – Talán jobb is így.

Még egyszer kinézett az ablakon, félig behúzta a függönyt, leoltotta a villanyt és kinyitotta az ajtót. Gondosan bezárta, a kulcsot

kétszer is ráfordította és elindult, de két lépés után visszafordult, hogy megnézzze, jól be van-e zárva. Végül mégsem nyomta le újra a kilincset. – Ostobaság – gondolta, - nem a ház lakói akarnak hozzám betörni.

6. A vacsora

Ahogy elindult az ebédlő felé, amint a 22-es szoba mellett elment, mintha valami zajt hallott volna.

- Talán már itthon van ez a De Grandé, vagy Degard. Lehet, hogy ő az, akivel a buszon együtt utaztam – gondolta. - Jó lenne végre egy ismerős. - Visszafordult és bekopogtatott a szoba ajtaján, de a kopogásra nem jött válasz. Várt egy darabig, majd hirtelen eszébe jutott, amit Matild mondott.

- Jaj, de buta vagyok – mondta magában. - Hiszen ez a szoba üres! Talán a 21-esből jött a zaj?

Oda is bekopogott, de mivel onnan sem kapott választ, továbbbindult

Ahogy végigment a kihalt, rosszul világított folyosón, kellemetlen érzése volt, újra végigélte gondolatban menekülését a bal-eset színhelyéről és mire elérte az ebédlőterem ajtaját, szinte remeggett az idegességtől. Az ebédlővel szemben egy „Mosdó” felírású ajtó nyílt. Nyilván azért volt ott, hogy a hölgyvendégek vacsora előtt rendbehozzák magukat. Clara is ezt tette: kissé megmosta az arcát, bepúderezte és elvégezte rajta az ilyenkor szükséges műveleteket, majd kissé megnyugodva benyitott az ebédlőterembe.

Amikor belépett, a helyiséget valahogy sokkal komorabbnak látta, mint amikor érkezése után Hoster kisasszony először bevettette ide. Akkor, talán a nyomasztó kinti sötétség után, minden ott-honosnak, barátságosnak tűnt, most pedig azt érezte, csupa idegen veszi körül, akik tányérjaikba mélyedve észre sem veszik, hogy belépett.

Azt hitte, a vendégek egyetlen hosszú asztal mellett helyezkednek el, de meglepve látta, hogy kis, négyszemélyes asztalok mellett ülnek, ami valahogy még idegenebbé, ridegebbé tette az amúgyis meglehetősen rosszul világított szobát. Az ajtóhoz legköze-

lebb álló asztaltól felállt a panzió igazgatója, Hoster kisasszony és hozzá lépett.

- Nálunk mindenki oda ül, ahová akar, - mondta, - de mivel már régebbi vendégek többé-kevésbé lefoglalták a maguk állandó helyét, a félreértések elkerülése végett megmutatnám, hová célszerű leülnie. A vendégek nagy részével már találkozott, illetve már ismeri, csak panzióink újabb vendégét, - mutatott az egyik asztalnál ülő magas, bajszos férfire – Torrens urat nem, aki csak az imént tért vissza.

Clara ránézett a férfire, aki a harmadik asztalnál ült Brigitte Brondel kisasszony és Harding úr társaságában, és hirtelen kiszaladt arcából a vér. Úgy érezte azonnal elájul és meg kellett kapaszkodnia a mellette lévő székbe, hogy el ne essék. A férfi volt, az, aki alig negyedórája gúnyos mosollyal bámult be szobája ablakán.

- Csak nincs rosszul? – nézett rá Hoster kisasszony. – Olyan sápadt lett egyszerre.

- Nem, nem – tiltakozott a lány – csak egy kissé elszédültem. De már jól vagyok - tette hozzá, miközben újra a magas férfire nézett.

Az, mintha csak megérezte volna a lány pillantását, abba hagyta a beszélgetést és feléje nézett. Egy pillanatra rámeredt, majd újra kiült arcára a gúnyos mosoly. Egy darabig nézte, azután még mindig mosolyogva asztaltársai felé fordult és mondott valamit. Clara biztos volt benne, hogy róla, mert Harding és a nő is feléje fordult és kíváncsi tekintettel méregették.

Hoster kisasszony láthatólag nem vett észre az egészből semmit. Odavezette Clarát a Torrens melletti asztalhoz, ahol Ruth Mazel asszony, a szenvedélyes bridzselő és dr. Foron éppen a levest fogyasztotta.

- Remélem, nincs kifogásuk, — mondta az igazgatónő, arcán az ilyenkor szokott konvencionális mosollyal, – hogy Kordin kisasszony az önök asztalánál fogyassza el vacsoráját, miután jelenleg csak itt van üres hely.

Mazel asszony és a doktor összenéztek majd mindketten udvariasan biccentettek. Az igazgatónő ezután a szomszéd asztalnál ülő bajszos férfihez fordult.

- Engedje meg, Torrens úr, hogy bemutassam új vendégünket, dr. Clara Kordin kisasszonyt.

- Igazán nagyon örvendek – fordult feléjük a férfi, egyenesen a lány szemébe nézve, a gúnyos mosoly azonban továbbra sem tűnt el az arcáról. – Annál is inkább, mert ismerősnek tűnik. Nem gondolja, hogy már találkoztunk?

A nyílt provokáció annyira zavarba hozta Clarát, hogy meg sem tudott szólalni, arca pedig annyira elpirult, hogy ez már Hoster kisasszonynak is feltűnt.

- Ismerik egymást? – kérdezte meglepve.

- Nem hiszem – mondta végre a lány, fülig vörösen, aminek az volt a következménye, hogy már az asztalnál ülők is felfigyeltek rá.

- Én pedig szinte bizonyos vagyok, hogy már láttuk valahol egymást – folytatta a támadást elvigyorodva Torrens, aki láthatólag élvezte a nő zavarát.

De nyílt támadása ellenkező hatást ért el: Clara Kordint a férfi erőszakossága inkább feldühítette. Összeszedte magát és ellentámadásba kezdett.

- Lehet, hogy mégis magának van igaza – válaszolta elmosolyodva. - Maga volt az, aki negyedórája a hotel mögött leparkolt azzal a nagy fekete szedánnal és bebámult a szobám ablakán. Tényleg a társa hová tűnt?

Meglepetésére most a férfi jött zavarba. Arcáról lehervadt a gúnyos mosoly, szinte megdermedt, rábámult a lányra és majd fél percig hallgatott.

- Úgy látom – szólalt meg végre, - a kisasszony kitűnő megfigyelő.

Anélkül, hogy Clara kérdésére válaszolt volna, visszafordult asztala felé és enni kezdett. Torrens zavara Hoster kisasszonynak is feltűnt, fürkészően ránézett, de nem szólt semmit. Clara asztaltársai nyilván ugyancsak furcsállották a közhatéket, de udvariasan úgy tettek, mintha nem történt volna semmi feltűnő. Dr. Foron elmélyedten kanalazta levesét, Ruth Mazel pedig megvárva, hogy a pincér kiszolgálja új asztaltársát, barátságosan hozzáfordult és itt tartózkodása céljáról érdeklődött.

- Szóval ön is arra a konferenciára jött? – kérdezte végül, amikor Clara (megragadva a kedvező alkalmat, hogy az előbbi kínos incidensről elterelje a figyelmet) részletesen elmagyarázta, mivel foglalkozik és miért vesz részt a konferencián.

Asztaltársnője nem várta meg a nyilvánvaló választ előbbi kérdésére, hanem belefogott a panzió méltatásába, amelynek, mint mondta, már régi törzsvendége.

- Kellemes, nyugodt hely, a kiszolgálás jó, a koszt pedig (majd maga is látni fogja) igen ízletes és bőséges. Egyetlen hibája, hogy elég messze van a település központjától és a ritkán közlekedő buszjárat miatt viszonylag nehezen megközelíthető. Tényleg – nézett hirtelen Clarára, - hogyan jött ide? Saját kocsijával, vagy talán sikerült taxit fognia?

Dr. Foron, aki eddig nem vett részt a társalgásban, befejezte a leves elfogyasztását és kétkedve ingatta a fejét.

- Naiv kérdés, kedves Ruth - mondta Mazel asszony felé fordulva - Ezen az isten háta mögötti, elhagyott helyen, amikor a konferencia miatt annyi a vendég, aligha sikerülhetett taxit szereznie, igaz kedves kisasszony? – nézett Clara Kordinra.

Clara egy pillanatig habozott, elmondja-e asztaltársainak érkezése körülményeit, majd úgy döntött, legjobb, ha elmondja, hogyan érkezett a panzióba. - Sajnos igaza van, dr. Foron – felelte – Nekem sem sikerült taxit szerezni, így kénytelen voltam a Hotel Royaltól gyalog jönni.

- Te szent ég! – hüledezett Ruth Mazel. – Hiszen az legalább egy órást!

- Annyi azért nincs – mosolygott a lány, aki a beszélgetés során lassan megnyugodott. – Alig volt több, mint félóra.

- Az is elég lehetett azon az elhagyatott tóparton – csóválta a fejét Foron. – Maga igencsak bátor nő. Nem félt?

- Ne haragudjon, de ez nem bátorság, hanem vakmerőség, sőt esztelenség! – vágott közbe Ruth Mazel. – Ebben a sötétben ki tudja milyen veszélyek leselkedhetnek az emberre. Én bizony nem mertem volna nekiindulni!

- Az az igazság, nem gondoltam, hogy a vidék ennyire elhagyatott és különben is azt mondták a szállóban, hogy alig tíz perc – bólintott Clara Kordin. – Különben nem vágtam volna neki gyalogosan az útnak, különösen, ha tudom mi vár rám útközben.

- Miért, történt valami útközben? – kapta fel a fejét kíváncsian Ruth.

Clara úgy gondolta, nincs értelme, ha elhallgatja, mi történt, hiszen rövidesen úgyis mindenki megtudja.

- Szemtanúja voltam egy balesetnek, vagyis inkább egy gyilkosságnak – kezdte.

Asztaltársaira nézett és valami büszkeség félét érzett, ahogy látta a döbbenetet a rámeredő tekintetekben. Hirtelen valami jóleső érzés vett rajta erőt: lám milyen fontos ember vagyok, én lettem a társaság középpontja - gondolta. De ez a jóleső érzés azonnal eltűnt, ahogy belekezdett a történetek elbeszélésébe és egyre inkább egy kellemetlen nyomasztó hangulatnak adott helyt.

Az eseményeket eredetileg szájszavúan, száraz tárgyilagossággal akarta előadni, de elbeszélés közben egyre inkább kezdte újra beleélni magát a történetekbe. Mikor befejezte, csend lett, senki sem szólalt meg. Körülnézett és rájött, hogy belemelegedve talán túl hangosan beszélt. Látta, hogy hallgatói tágra-nyílt szemmel, hitetlenkedve merednek rá. Nemcsak asztaltársai, hanem a mellettük lévő asztaloknál ülők is, egyedül Torrens volt az, aki vacsorájába mélyedve látszólag figyelemre sem méltatta a történetet.

Ruth Mazel törte meg a csendet.

- Elképesztő, kedvesem, amit elmondott. Szinte hihetetlen. Ha más mondta volna, azt hinném tréfál. De magát látva, ahogy ismét beleélte magát abba a félelmetes helyzetbe, biztos vagyok benne, hogy amit elmesélt, szóról szóra igaz.

- Hát mindenestre különös történet – jegyezte meg a vele szemben ülő Foron, nem is igyekezve titkolni kételkedését. – Azt még megértem, bár különösnek tartom, hogy valakit szándékosan elütnek, de hogy egy hulla csak úgy eltűnjön! Hát egészségükre – mondta felállva az asztaltól és kísért a teremből.

- Sose törődjön vele Clara (ugye megengedi, hogy Clarának szólítsam?) – vigasztalta Mazel asszony a lányt, akin látszott, hogy a fiatalember véleménye elkeserítette. – Foron doktor cinikus ember, engem is nemegyszer megsértett már.

- Hát tényleg rosszul esett, - mondta elgondolkozva Clara. – de igazában nincs okom megsértődni, ha valaki őszintén megmondja a véleményét. A történetem valóban túl különös ahhoz, hogy feltétel nélkül elhiggyék.

- Én feltétel nélkül elhiszem magának – mondta mosolyogva Ruth Mazel. – Annyira, hogy mindjárt odaviszem magát Harding úrhoz, aki ügyvéd lévén nyilván szakértő a bűnügyekben és kikérjük a véleményét.

- Jaj, nem szükséges olyan nagy ügyet csinálni abból, hisznek-e nekem, vagy sem - próbált zavartan tiltakozni Clara Kordin, de Ruth felállt és erőszakosan belekarolva őt is talpra segítette és szinte odavonszolta a szomszéd asztalhoz, ahol Harding a csinos, fiatal Brondel kisasszonnyal beszélgetett. Lehet, hogy Brigitte Brondel nem kedvelte a nála jóval idősebb Mazel asszonyt, de az is lehet, hogy unta már Hardig udvarlását, mert ahogy a két nő helyet foglalt az asztalnál, udvariasan elnézést kért és kiment a teremből. A mintegy ötven- hatvan év közötti Harding láthatólag bosszankodott, hogy megzavarták a lánnyal folytatott beszélgetését, de azért jó képet vágott hozzá és udvariasan helyet kínálta a hivatlan vendégeket. (A lány kissé megnyugodva látta, hogy Torrens már nem ül ott, sőt a teremben sincs.)

- Kedves Harding – kezdte Mazel asszony, - Itt az ideje, hogy szaván fogjam, miután azt ígérte, bármiben kérhetem a segítségét. Arra kérem, hallgassa meg Kordin kisasszony történetét és mondja el a véleményét.

Azzal a lányt erőszakkal leütetve, maga is helyet foglalt az asztalnál. Clara elpirult és zavartan hallgatott, amíg pártfogója rá nem förmedt.

- Szedje már össze magát Clara, ne pironkodjék, hanem mondjon el mindent Harding úrnak, ahogy az előbb nekem!

Az végül megemberelte magát és ismét részletesen elmondott mindent, csak a kulcsot nem említette itt sem, ahogy előzőleg Ruth Mazelnek sem.

- Tudom, hogy amit elmeséltem, nagyon különös, szinte hihetetlen - fejezte be elbeszélését a lány. - Nyugodtan mondja el a véleményét, nem fogok megsértődni, ha azt hiszi, csak képzelődtem, mint eddig a legtöbben.

- Az eset valóban nagyon különös – bölintott Harding, - de jó emberismerőnek tartom magam és biztos vagyok, hogy igaz, amit elmondott.

- Ugye, megmondtam, hogy érdemes Harding úr tanácsát kikérni - vágott közbe Mazel asszony. – Nos, mi a véleménye, mit tegyünk?

- Mint mondtam, elhiszem, hogy amit Clara kisasszony elmondott úgy is történt – nézett rá mosolyogva a férfi, - de azt nem mondtam, hogy értem is miért. Így sok bölcsességet ne várjanak

tőlem. De, miután mindezt elmondta a rendőrségnek, az a véleményem, bizzuk rájuk a dolgot és várjuk, mi fog történni.

- Nem gondolja, hogy Clara veszélyben van? – kérdezte Ruth Mazel aggódva.

- Nem hiszem - válaszolta Harding rövid gondolkodás után.
- hiszen a ... - itt egy kicsit megakadt, mondja-e „tettes” vagy sem, de hamar feltalálta magát: - hiszen az illető nyilván tisztában van vele, hogy a kisasszony mindent elmondott már a rendőrségnek, tehát újabb veszélyt már nem jelent számára.

- A kulcs! – villant át hirtelen a lány agyán a felismerés. – Egészen elfeledkeztem róla! Az „illető” talán tudja, hogy a kulcsról nem szóltam. Sejtí-e, vagy tudja is, hogy nálam van? Ha pedig tudja, meg is akarja szerezni! - Ismét borzongás fogta el, egészen belesápadt a gondolatba.

Szerencséjére sem Harding, sem Ruth nem vette észre fel dúltságát, így Clara közben összeszedte magát. Körülnézett a teremben és látta, hogy a vendégek egy része már szedelődzködik.

- Igazán köszönöm, hogy megoszthattam önökkel a gondjaimat – mondta felállva az asztaltól. – Igen jólesett és sikerült egy kicsit megnyugodnom. Elnézésüket kérem, de nagyon elfáradtam, ideje, hogy lefeküdjek.

- Az csak természetes, hogy törődünk egymással – mosolygott Ruth Mazel és Harding is barátságosan bólintott. – Rám a továbbiakban is mindig számíthat. Menjen csak és pihenje ki magát.

Clara Kordin elbúcsúzott tőlük, a többieknek is udvariasan intett és elindult kifelé.

- Ha valami történne, (de hát ez ostobaság, hiszen mi történne?) – kiáltott utána Mazel asszony, - de ha mégis valamire szüksége lenne, akár éjjel is felkelhet!

7. Vacsora után

Ruth Mazel jóindulatú törődése inkább megijesztette, mint megnyugtatta Clarát, kizökkentve az utóbbi percekben kissé visszanyert nyugalmaiból. Erőt véve magán visszafordult, mosolyogva megköszönte a nő segítségét és becsukva maga mögött az ajtót, kilépett a kihalt folyosóra. Ez a rész nem volt olyan rosszul megvilágít-

va, de amint a sötét keresztfolyosóhoz ért, amely az épület elhagyott hátsó részében levő szobájába vezetett, csaknem megtorpant. A folyosó már első ott jártakor is nyomasztóan hatott rá, de most, a látvány szinte megdermesztette. A hirtelen előtte megnyíló sötétséget csak az egymást követő ajtók előtt gyéren világító lámpák fénykörének sora szakította meg, amely után már csak végtelenbe nyúló sötétséget látott maga előtt. Nehezen leküzdötte rossz érzését és tovább ment.

Amikor 22-es szobához ért, ismét zajt hallott, ugyanúgy, mint vacsorára menet. Egy pillanatra megállt, ismét eszébe jutott, hogy bekopogjon, noha tudta, hogy a szobában nem lakik senki, de végül úgy döntött, nem ismétli meg az akkori hiábavaló jelenetet. A szoba sötét volt, talán mégsem onnan jött a hang,

Tovább indult saját szobája felé. Az ajtó előtt a zsebébe nyúlt és kivette a kulcsot, de hiába próbálta bedugni a zárba. Csaknem ismét pánikba esett, amíg rá nem jött, hogy a haldoklótól kapott kulccsal próbálkozik ajtót nyitni. Megkönnyebbült, de ugyanakkor a kulcs láttán újra szorongás fogta el.

Végre kihálászta zsebéből saját szobakulcsát és megfordítva a zárban, lenyomta a kilincset, de az ajtó nem nyílt ki. Tovább próbálkozott, amíg rájött, hogy a kulcs kétszer van ráfordítva. Megint elfogta a félelem: biztos volt benne, hogy távozáskor csak egyszer fordította meg a kulcsot, nem is tudta, hogy kétszer is lehet. Idegességében nagyot lökött a kinyitott ajtón, mire az szélesre tárult és hirtelen azt hitte, kint áll az épület mögötti domboldalon. Jeges rémület fogta el, úgy érezte, mindjárt elájul. Ez az érzés csak néhány pillanatig tartott, amíg rá nem jött, hogy a sötét szoba szemben levő ablakán, a félig behúzott függöny mögötti domboldalt látja, amit az épületből kiszivárgott gyér fény világít meg, de az ijedség annyira megviselte, hogy lerogyott a hozzá legközelebb eső székre.

Talán öt perc is eltelt, amire annyira összeszedte magát, hogy fel tudott állni. Egy pillanatig habozott, mi tegyen előbb: a villanyt gyűjtsa fel, vagy az ajtót zárja-e be? Végül elhatározta magát: a bejárat melletti kapcsolók segítségével felgyújtotta a helyiségben levő valamennyi fényt és csak azután, hogy a szobát szinte nap-pali világosság öntötte el, fordult hátra, hogy a tárva- nyitva álló ajtót bezárja, a kulcsot most már kétszer is ráfordítva.

Ekkor újabb ijedség tört rá. A kulcs kétszeri ráfordítása újra eszébe juttatta iménti meglepetését és ismét felébredt benne a gyanú,

hogy távollétében valaki járt a szobájában. - Talán mégis tévedek – próbálkozott megnyugtatni magát, de rossz érzése nem múlt el.

- Ha mégis bejött ide valaki, csak azért jöhetett, mert keresett valamit – merült fel benne a gondolat. Szorongását úgy próbálta levezetni, hogy kinyitotta a szekrényt, végig nézte a beakasztott ruhákat, majd egymás után kihúzta a fiókokat, de semmi jelét nem találta annak, hogy valaki kutatott bennük.

- Úgy látszik, mégsem járt itt senki – gondolta és kezdett megnyugodni. – Mit is kereshetnének a ruháim között? – És ekkor hirtelen eszébe villant. A kulcs! Azt kereshették! Hová is tettem? – kérdezte magától. - De hiszen a zsebemben van, azzal akartam az előbb kinyitni az ajtót – jutott azonnal eszébe, hogy zsebre tette, amikor kiment.

- Ha azt keresték, - gondolkodott, - akkor a mellékhelyiségekben is jártak. Például itt, - bólintott és belépett a fürdőszobába.

A mosdó feletti szekrénnel kezdte. Úgy látszik a behatoló itt már kevésbé ügyelt arra, hogy mindent úgy hagyjon, ahogy volt. Clara Kordin azonban éppen a higiéniaért volt igen kényes, ezért a magával hozott tisztítószerek és kozmetikumok elhelyezését nagy gondnal végezte. Azonnal észrevette tehát, hogy egyes tubusok és flakonok nem abban a sorrendben helyezkednek el, ahogy ő szokta rakni őket.

Most már bizonyos volt abban, valaki járt itt az ő távollétében és kutatott a holmija között. Bár már felesleges volt, tovább vizsgálódott és a kutakodásnak további nyomát is felfedezte, így azt is észrevette, hogy még a WC tartályát is felnyitották.

Abbahagyta a nyomok további keresését, nem lett volna értelme. Nyilvánvaló volt, hogy a kulcsot keresték nála. És ekkor újabb nyugtalanító gondolata támadt: Ha annyira fontos volt nekik, hogy átkutassák a szobáját, valószínűleg tovább fogják folytatni a keresést. Lehet, hogy rájöttek, nála van és talán őt is megtámadják?

Úgy döntött, jobb, ha a kulcsot nem tartja tovább magánál. De hová rejtse? Ekkor idegessége ellenére elmosolyodott. – Ha valamit el akarunk dugni, olyan helyre kell tenni, ahol már egyszer keresték - jutott eszébe egy régen olvasott történet. Belépett a fürdőszobába, kivett a mosdó feletti szekrényéből egy hintőporos dobozt és beletette a kulcsot.

Visszament, leült egy karosszékre, és azon töprengett, mit is csináljon. Tegyen úgy, mintha észre sem vette volna, hogy feltúr-

ták a szobáját? Ez volna a legkényelmesebb, de azzal felbátorítaná a kulcs után kutatókat. Vagy tegyen panaszt az igazgatónőnél, kockáztatva, hogy az végleg paranoiás elmebetegnek fogja tartani? És mit mondjon neki, hiszen semmije sem tűnt el?

Végül mégis az utóbbi utat választotta, mert az ismeretlen kutakodóktól való féelme nagyobb volt, mint a várható visszautasítás okozta kellemetlenség. Nagy nehezen megpróbált felkászálódni ültéből, de ez csak nagy erőlködés árán sikerült, mintha a szék is visszahúzta volna. Végre nehézkiesen felkelt és elindult. Az ajtónál megállt és csaknem visszafordult, de megemberelte magát, eloltotta a villant és kilépett a sötét folyosóra.

Ahogy becsukta maga mögött az ajtót, meglátta az amellet elhelyezett szögletes kapcsolót, amit eddig nem vett észre. – Lehet, hogy ez villanykapcsoló? – tette fel magának a kérdést és megnyomta a gombot Először úgy tűnt, semmi sem történik, majd lassan kigyulladt a falon egymástól távol elhelyezett falikarokon levő lámpák sora.

Visszafordult, hogy bezárja szobáját, de ekkor pillantása a 22-es szobára esett, amelyről Matild azt állította, hogy nem lakik benne senki és meglepve állapította meg, hogy az üresnek mondott szoba ajtaja alatt világosság szűrődik ki. – Talán még sem üres – gondolta. Ekkor eszébe jutott, jobb ha nála is világos van, a kutakodók talán azt hiszik, ő is odabent tartózkodik. Visszalépett a szobába, újra felgyújtotta villant, bezárta az ajtót és végre elindult, hogy az igazgatónőt felkeresse.

Végigment a folyosón, amelynek gyér világítása még nyomasztóbb volt, mint a teljes sötétség, ami ajtaján kilépve fogadta. A sarkon befordulva, az előbbi homályból kilépve szinte elvakította a jól megvilágított folyosó fénye, de rossz érzése nem múlt annak ridegsége láttán. Noha még nem volt késő, a vendégek nyilván visszavonultak lakosztályukba. Az egész kihalt volt, sehol egy lélek! És teljes csend, az életnek semmi nyoma. Clara léptei szinte kongtak, ahogy végigment a folyosón, fokozva annak élettelen ürességét.

Szinte megkönnyebbült, amikor messziről megpillantotta a két egymásmelletti tölgyfaajtó egyikén az IRODA feliratot. Ahogy közelebb ért, felismerte a másik ajtón, kisebb betűkkel írt, magánlakásra utaló táblácskát is. Egy pillanatig gondolkozott, melyikben találja az igazgatónőt, de rájött, jobb ha az irodánál kezdi. Ha az üresnek bizonyul, ráér a magánlakásban keresni Hoster kisasszonyt.

Az eredmény igazolta elgondolása helyességét: Kopogtatására egy udvarias, de rideg és inkább visszautasító „Tessék!” volt a válasz, amely lehetett volna akár „Mi az ördögöt akarnak már megint?!” is.

Noha a „Tessék” azt is jelenthette, hogy a kisasszony elvárja a bekopogtatótól, hogy mutatkozzék be és mondja meg mit óhajt, Clara Kordin úgy döntött, ez annyit jelent: „lépjön bel!” Úgy is tett benyitott az ajtón és belépett. Bár nem először járt már itt, most is szinte mellbe vágta a tágas, jól felszerelt irodahelyiség személytelen ridegsége.

Az igazgatónő íróasztalánál ült és számítógépén írt valamit. Ahogy látogatója benyitott, abbahagyta a munkát és a belépő felé fordult.

- Jó estét, Kordin kisasszony – üdvözölte, anélkül, hogy felkelt volna az asztaltól. – Miben segíthetek? - folytatta. - Csak nem merült fel újabb probléma? – kérdezte leplezetlen gúnnyal a hangjában, kihangsúlyozva a probléma szót.

- De igen Hoster kisasszony! Sajnos igen! – válaszolta Clara, elengedve füle mellett a gúnyolódást. – Eszrevettem, hogy amíg vacsoráztunk, valaki átkutatta a szobámat.

A nem várt bejelentés láthatólag megdöbbenette az igazgatónőt. Először tágranyílt szemekkel meredt látogatójára, száját is nyitva felejtette, majd egyre komorabb arcot vágott és lassan elpirult.

- Azt akarja mondani, hogy valaki a személyzetből, esetleg a vendégek közül a maga távollétében behatolt a szobájába és elvitt valamit? – kérdezte sértődötten. - Nem gondolja, hogy ez nagyon súlyos kijelentés?

- Nem, nem vittek el semmit, csak átkutatták az egész lakosztályt – javította ki kissé zavartan Clara Kordin, aki csak most kezdett rájönni, hogy nem a legszerencsésebb megoldást választotta.

- Szóval a távollétében behatoltak a szobájába és felforgatták a holmijait? – kérdezte kissé megnyugodva Hoster kisasszony.

- Nem forgatták fel, csak átkutatták – magyarázkodott Clara egyre zavartabban.

- Mit jelent az, hogy „csak átkutatták”? – kérdezte Hoster kisasszony hitetlenkedve egyre türelmetlenebbül. – Egyáltalán, hogy jött rá, hogy átkutatták?

Clara elkezdte magyarázni, mit tapasztalt a fürdőszoba szekrényben elhelyezett pipercikkeknel, de néhány mondat után

már megbánta, hogy belekezdett. Az igazgatónő arcán a bosszús meglepetést a leplezetlen gúny váltotta fel. Először igyekezett palástolni, de nem bírta türtőztetni magát és hangos nevetésben tört ki.

- Ne haragudjon, kedves doktornő! – mondta végül, erő véve magán, - de lássa be, az önnel történtek után, amelyek noha önmagukban is elég hihetetlenek, végül is igen súlyos kérdéseket vetnek fel, a kozmetikumok elhelyezkedéséből levont következtetését én inkább az előzmények lélektani hatásának tulajdonítom. Egyébként, mi az ördögöt kereshettek volna magánál? – kérdezte és gyanakodva ránézett.

A kérdés jogos volt, de erre a lány nem adhatott választ, ha csak nem beszél a kulcsról.

- Látom, megint nem hisz nekem – bólintott lemondóan. – Csak azt nem tudom, miért is vártam mást. Akkor bocsánat a zavarásért!

Hátat fordított és kifelé indult, de az igazgatónő utána szólt.

- Sajnálom kisasszony - mondta ridegen, - de nem kívánhatja tőlem, hogy az ön által előadottak alapján vizsgálatot indítsak, különösen azután, hogy csaknem egész este az ön által elmesélt, meglehetősen hihetetlen eseményekkel foglalkoztam.

Clara nem válaszolt, hanem becsukta maga mögött az ajtót és visszaindult saját lakosztálya felé. A sikertelen látogatás miatti bosszúsága elnyomta a kihalt folyosó miatti rossz érzését, egészen addig, amíg be nem fordult a szobája felé vezető szakaszra. Ahogy a rideg világosságból hirtelen a homályba lépett ismét megmagyarázhatatlan félelem fogta el. De ezt most nem csak a nyomasztó környezet váltotta ki nála, hanem valami új, szokatlan, amit idejövet nem látott.

Egy pillanatra megtorpant, de aztán folytatta útját. Már messziről látta a saját szobáját, amelynek ajtaján kiszűrődött a bekapcsolva hagyott lámpa fénye és akkor rájött, mi az, ami más, mint amikor az előbb erre ment. Az üresnek mondott 22-es szoba, amelynek ajtaján az előbb még fény szűrődött ki, most sötét volt. – Úgy látszik, túl nagy jelentőséget tulajdonítok jelentéktelen dolgoknak – gondolta. - Biztos egy takarítónő lehetett abban a szobában, azért égett a villany. - Folytatta az útját, de a 22-es szoba ajtajánál mégis megállt, mert ismét halk zajt hallott.

- Mégis lehet ott valaki – gondolta és bekopogott, de nem kapott választ. Lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt. Újra ko-

pogtatott, de hiába, választ nem kapott. Egy pillanatra felmerült benne a gondolat, hogy visszamegy az irodába és bejelenti a gyanús esetet, de elhessegette a gondolatot, mert felmerült előtte az igazgatónő hitetlenkedő, gúnyos arca. Miután nem tehetett egyebet, tovább ment a saját lakosztálya felé.

Mielőtt kinyitotta volna szobája ajtaját, megnyomta az ajtó melletti kapcsolót és megvárta, amíg az egymástól távol elhelyezett falikarokon levő lámpák sora lassan kigyulladt és a gyér fény megvilágította a közeli tárgyakat, míg a hosszú folyosó másik végét elnyelte a bizonytalan sötétség. Valahogyan azt várta, hogy a lámpáknak fénye meg fogja nyugtatni, ám a lámpák végtelennek látszó, homályba vesző sora láttán még riasztóbbnak és elhagyatottabbnak látszott minden.

Az ajtó nyitásánál semmi különöset nem tapasztalt, ami kisé megnyugtatta. Gondosan bezárkózott és az idegesítő gondolatoktól fáradtan lerogyott az első elébe kerülő karosszékbe. Lehunyt a szemét és újra megpróbálta végiggondolni a történeteket, de a fáradtság elnyomta és elaludt. Azt álmodta, Hoster kisasszonnyal vitatkozik, aki elmebetegnek nevezi gúnyosan vigyorogva és arcával egyre közelebb és közelebb jön az övéhez, közben kiabál, hogy mindjárt itt van érte a rendőrség. És már hallja is, hogy itt a rendőrség, dörömböl az ajtón, és kiabál, hogy nyissa ki! Ő nem akarja kinyitni, de az még hangosabban dörömböl: - Nyissa ki, itt a rendőrség! - és erre lassan felébred és újra hallja:

- Nyissa már ki, az istenért! Itt a rendőrség.

8. A halott

Clara Kordin felemelkedett a fotelből, szinte félálomban lassan elindult az ajtó felé és elfordítva a biztonság okából benne hagyott kulcsot, kinyitotta.. Az ajtóban Hoster kisasszony állt, egy jól megtermett rendőr kíséretében. Láthatólag bosszús volt.

- Már félórája kopogtatunk – mordult Clarára ingerülten. – Mi az ördögöt csinált? Miért nem engedett be?

- Fáradt voltam, leültem egyik karosszékbe és elaludtam – válaszolta az kissé zavartan. - Nem is igen hallottam a kopogást, azután meg azt hittem, álmodom.

- Úgy látszik, maga állandóan álomban él – mondta gúnyosan az igazgatónő. – És a maga álmodzásainak mindig én iszom meg a levét – tette hozzá bosszankodva. – Most is nálam kereste az őrmester – mutatott a rendőrré, - amikor éppen egy fontos ügyben tárgyaltam telefonon.

Elhallgatott, de úgy tűnt, hogy újabb támadásra készül. Adigra azonban Clara Kordin végre teljesen felébredt és felfogván, hogy indokolatlanul támadtak rá, ő pedig ostobán védekezésre kényszerült, haragosan förmedt az igazgatónőre:

- Kikérem magamnak ezt a hangot! Hogy merészel velem így beszélni? Én a maga vendége vagyok itt, és azért fizetem, hogy biztosítsa a kényelmemet. Nos, eddig nagyon sok kényelmet nem biztosított részemre.

Hoster kisasszonyt váratlanul érte az ellentámadás. Szótlatlanul bámult vendégére, még a szája is tátva maradt. Végül azonban összeszedte magát és már éppen újabb támadásra készült, amikor a rendőr őrmester, aki eddig döbrent csodálkozással hallgatta a két nő vitáját, közbe nem szólt.

- Elnézést kérek hölgyeim – mondta zavartan, - de nekem az a feladatom, hogy a hölgyet (mutatott Clarára) Karlsten kapitányhoz kísérem és sajnos sietnünk kell, mert a kapitány úr türelmetlenül vár minket.

Evelin Hoster közbe akart szólni, de meggondolta magát és Clara Kordint szóra sem méltatva a rendőrhöz fordulván csak annyit mondott.

- Nos őrmester úr, én idekísértem ehhez a hölgyhöz. - mutatott méla undorral Clara Kordinra – Azt hiszem, a továbbiakban nincs szükség rám.

Azzal megfordult és távozott.

Az őrmester láthatólag nem tudta, mit válaszoljon. Rövid hallgatás után zavartan Clarához fordult.

- Asszonyom, akkor, ha nincs kifogása, elindulnánk

- Természetesen nincs – válaszolt mosolyogva Clara Kordin, akit idegessége ellenére mulattatott a rendőr félzségsége. – De nem mondaná meg hová megyünk?

- Történt egy baleset, ami feltehetőleg összefüggésben van azzal, amit ön elmondott. A helyszínre megyünk, ahol Karlsten kapitány úr is tartózkodik - mondta az őrmester rövid gondolkodás után. - A kapitány úr nem tiltotta ugyan meg, hogy tájékoztassam – folytatta

most már határozott, kissé túlságosan hivatalos hangon, mintegy ellensúlyozva az előbbi kellemetlen helyzet okozta zavarát – de úgy érzem, nem volna helyénvaló, ha én ismertetném meg önt a részletekkel.

Ezzel a rendőr elindult, a kivilágítatlan folyosón (Evelin Hoster ugyanis nem kapcsolta be az amúgyis szegényes világítást) a széles központi folyosóról beszűrődő fény felé, olyan gyors léptekkel, hogy a lány alig tudta követni. Befordulva a lépcsőház irányába, Clara ismét hideg borzongást érzett a néptelen folyosó ridegsége láttán. A folyosó kihaltsága úgy látszik meglepte az őrmestert is, mert megjegyezte:

- Úgy látszik, nem sok lakója lehet ennek a szállodának. Magán kívül egy lélekkel sem találkoztam, csak persze az igazgató-nővel. Mondhatom, kissé furcsa, barátságtalan hely, nem szívesen lagnék itt.....

Ekkor hirtelen elhallgatott, majd zavartan újra megszólalt.

- Bocsánat, ne értse félre, ez természetesen ízlés dolga, van, aki pont ilyen helyen szeret lakni....

A lány csaknem elnevette magát, ahogy a rendőr fülig pírulva mentegetőzött.

- Ne aggódjon, őrmester úr, nem sértődtem meg – mondta mosolyogva. – Én legalább olyan barátságtalannak találok ezt a panziót (az igazgatójával együtt), mint maga és megnyugtatom, soha többé nem fogok itt szállást foglalni, csak már kikerüljek innen.

Elértek a lépcsőig. Clara azt várta, odakint kocsi várja őket és úgy érezte, mindjárt megkönnyebbül, ahogy kinn lesznek az épületből. De csalódnia kellett: a kapun kilépve hirtelen ott állt a szinte áthatolhatatlan sötét éjszaka élettelen csöndjében, amelyet csak a hullámok távoli moraja tört meg és ismét rátört az a nyomasztó félelemérzet, amely egész úton idefelé gyötörte. Hiába kémlelt körül, autót sehol sem látott, csak a homályba vesző utat.

- Mikor jön az autó? – fordult erőt véve a rátört rettegésen a rendőrhöz

- Micsoda autó? – kérdezett vissza értetlenül az őrmester.

- Amelyik a helyszínre visz – felelt a lány ugyancsak csodálkozva.

- Hja, már értem. Nincs szükség gépkocsira, - közölte hivatalos hangon a rendőr. – Gyalog megyünk, a holttestet itt a közelben találták meg.....

Hirtelen zavartan elhallgatott.

- Miféle holttestet? – kapta fel a fejét Clara. - Megtalálták azt a férfit, akit elütöttek és akinek a haláláról beszámoltam?

- Nem beszélhetek róla, már így is többet mondtam, mint szabadna.

Az őrmester láthatólag kínban volt véletlen elszólása miatt. Szótlanul az útra mutatott és elindult.

A lány azt hitte, hogy talán a panziótól visszafelé fognak menni, ahol a gázolás történt és ahol Rolffal a hotelszolgával kutattak, de nem így történt. Az úton jobbra fordultak és tovább mentek ellenkező irányban. Az „itt a közelben” ahogy a rendőr mondta, legalább egy kilométer volt. Végül jó negyedórás gyaloglás után az elől menő rendőr megállt, majd a lejtős tópart felé mutatva elkezdett araszolni a lefelé vezető meredek ösvényen. Clara utána indult, de csak nagy ügyel-bajjal tudta követni az előtte haladót, óvatosan lépkedve, el ne essék a hepehupás ösvényen.

Szerencséjére nem kellett sokat mászni lefelé. Alig húsz méter után elérték a víz melletti, körülbelül tíz méter széles sík szegélyt, ahol, már mielőtt addig értek volna, a sötétben kisebb csoportosulást látott.

Ahogy közel értek, négy alakot tudott megkülönböztetni, akik közül kettő valamilyen, a földön fekvő tárgy fölé hajolva csinált valamit. Közeledtükre az egyik kivált közülük és feléje indult. Karlsten kapitány volt.

- Bocsásson meg, kedves doktornő, hogy ilyen későn idehivattam – kezdte a kapitány köszönés nélkül, mihelyt a közelébe ért, először szólítva őt doktornőnek, - de alig egy órája egyik halász egy férfi holttestet talált közvetlenül a part mentén a vízben és figyelembe véve az ön bejelentését, úgy gondoltam meg kellene vizsgálnunk, nincsen-e összefüggés a két eset között.

- Az a férfi, akit elütött az autó, semmiképpen nem kerülhetett a tóba, legalább is magától nem – mondta Clara idegesen. – Nem egészen értem, milyen összefüggés lehet egy innen majdnem egy kilométerre halálra gázolt, valamint egy, ki tudja mikor vízbe fulladt ember között. Mert feltételezem, kapitány úr, azért hívatott ide, hogy felismerem-e a halottat.

- Valóban azért hívatam, kedves kisasszony, hogy a talált hulla (bocsánat halott), akiről az előzetes vizsgálat megállapította, hogy halálát nem vízbefulladás okozta, hanem minden valószínűség

és a külsérelmi nyomok szerint ütések okozták, amelyek származhatnak gázolásból is, legfeljebb csak egy-két órája kerülhetett a vízbe - válaszolta a nő ingerült kitörésére higgadtan a rendőr, majd kissé elmosolyodva hozzátette.: – Remélem, kielégítő választ adtam.

- Elnézést kérek – mondta Clara szégyenkezve – de az utolsó néhány órában annyi ijesztő élmény és ezekkel kapcsolatban ráadásul annyi inzultus ért, hogy...

- Jó, jó, ne is folytassa, én megértem – nyugtatta a lányt Karlsten. – Inkább talán jöjjön, nézzük meg a halottat, bár ez sem tartozik a kellemes élmények közé.

Elindultak a földön fekvő alak felé. Ahogy a közelébe értek, felemelkedett az egyik férfi, alacsony, őszülő sovány ember, aki eddig a test mellett guggolt és hozzájuk lépett.

- Úgy van, ahogy gondoltam, Robert fordult a kapitányhoz. – Ez az ember már halott volt, amikor a vízbe dobták. Több súlyos ütés érte, szétroncsolódhattak a belső szervei. Nem azonnal, de igen rövid idő alatt meghalt. Valószínűleg belső vérzés végzett vele, de a többit majd a boncolás után. Az is biztos, hogy csak igen rövid ideig volt a vízben.

- Nyilván nem szükséges, de megerősíthetem, amit a doktor úr mondott – szolt közbe egy idősebb alacsony, kis ember, aki eddig ugyancsak a holttest mellett ácsorgott. – Én csak egyszerű halász vagyok, de sajnos volt módomban néhány vízi hullát látni és biztos vagyok benne, ez az ember legfeljebb félórát töltött a tóban

- Köszönöm, hogy kiegészítette a diagnózist - mosolygott rá fanyarul az orvos, de a halász nem vette észre a gúnyt.

- Természetesen segíték a hatóságnak, ahogy tudok. Egyébként valahonnan ismerem szegényt, csak most nem emlékszem rá honnan, de később biztosan az eszembe jut és akkor majd jelentkezem.

- Nagyon jó lesz, Jorge úr – bólintott az orvos. Egy darabig elgondolkodott, majd a lányra nézett. - Maga az a bizonyos kis hölgy, aki állítólag látta a balesetet?

- Igen, láttam és nemcsak állítólag – válaszolt Clara bosszúsan. – Egyébként jó estét kívánok. Doktor Clara Kordin vagyok.

- Bocsánat, hogy udvariatlan voltam – mondta a férfi és szélesen elmosolyodott. - De tudja kisasszony mi itt, főleg ilyenkor, nem sokat törődünk az illemmel. Doktor Joshua Martin vagyok és én is jó estét kívánok.

- Ne udvariaskodjatok, elég késő van. – mordult az orvosra Karlsten Kérem Kordin kisasszony fáradjon oda a hullá....a halott-hoz és nézze meg.

Clara Kordin borzongva engedelmeskedett. Egész közel ment a földön fekvő testhez és fölé hajolt miközben a halott mellett álló rendőr felemelte a halottról a takarót és zseblámpájával az arcára világított. Clara fel volt készülve a látványra, de amit látott annyira megdöbbenett, hogy szinte megmerevedett, és tátott szájjal mozdulatlanul bámulta a kissé eltorzult piszkos sápadt férfi arcot.

A körülállókát meglepte a hatás, amit a holttest látványa tett a lányra. A kapitány közvetlenül mellé lépett és halkán kérdezte:

- Mi az ami, ennyire megrázta? Nyugodjon már meg! Kérem mondjon már valamit! Felismeri a férfit?

Clara még mindig a halott arcára meredve szóltanul bólintott.

Karlsten kapitány és Martin doktor összenézett. Kis csend után az orvos volt aki megkérdezte.

- Szóval a halottban határozottan felismeri azt az embert, akit a szeme láttára néhány órája elütött egy autó?

A lány kissé kábán rámeredt azután megrázta a fejét.

A többiek hitetlenül meredtek rá.

- Nyilván nem értette jól, mit kérdeztünk – fordult hozzá a kapitány. – Nyugodjon már meg végre! Azt kérdezte a doktor, ez-e az a férfi, akit elgázolt egy autó és akinek az esetéről nekem beszámolt.

Clara Kordin hirtelen, mintha álmából ébredt volna, ránézett a kérdezőre és ismét megrázta a fejét, majd határozottan csak annyit mondott:

- Nem!

- Micsoda? – kapta fel a fejét Karlsten. – Hiszen az előbb bólintott, hogy, felismeri!

- Igen felismerem – nézett rá Clara. – De ez nem az az ember.

- Hát akkor kicsoda? - förmedt rá haragosan a rendőr. - Mondja már meg, Ne játsszon már velünk!

- Ő a panzió egyik vendége (illetve csak volt), Torrens úr. Egy órája együtt vacsoráztunk.

9. Vissza a panzióba

Clara Kordin kijelentése a körülötte levőkben óriási megdöbbenést váltott ki. Mindenki szótlanul meredt rá. A doktor mondani akart valamit, Karlsten pedig kimeredt szemekkel bámult rá, miközben valamit mormolt, amit senki sem értett. A csendet Jorge, a halász törte meg.

- Ez az! Torrens! Tudtam, hogy ismerem – kiáltotta diadalmasan. - És most már kezdek is rájönni, honnan.....

- Ezt most hagyjuk – intette le a rendőrkapitány. – Előbb hallgassuk meg Kordin doktornőt, mit tud erről az állítólagos Torrensről, ha jól értettem a nevét. Jól ismerte? Esetleg már régebb-ről?

- Nem – rázta a fejét a megkérdezett. - Ma este láttam először és igazából nem is ismerem.

- De hát mégis, mit tud róla? – kérdezte a kapitány. – Hogyan ismerkedtek meg.

- Ma este megállt az ablakom előtt egy fekete szedán (tudják a panzió hátsó részén lakom) és kiszállt belőle két ember. Kiszálltak, elmentek az ablakom előtt és az egyik, ez a Torrens, bevigyorgott. Meg kell mondanom, ijesztőnek találtam. Teljesen védtelennek éreztem magamat a délutáni események után, mert az ösvénytől alig karnyújtásra levő ablakom földszintre nyílt és nem volt rajta semmi védőrács, vagy ilyesmi. Félóra múlva az ebédlőteremben találkoztunk. A szomszéd asztalnál ült, majd az igazgatónő, Hoster kisasszony bemutatta nekem. Ennyi az ismeretség.

- Nem talált valami különöset, feltűnőt a viselkedésében – kérdezte doktor Martin.

- Nemigen – volt a válasz. – Hacsak az nem, hogy bemutatkozásnál gúnyos és kihívó volt, amivel felbosszantott, és amikor dühömben a fejéhez vágtam, hogy bevigyorgott az ablakomon, láthatólag zavarba jött. Ezután rövidesen el is ment.

- Egyedül ment el? – kérdezte az orvos

- Nem tudom, nem figyeltem.

- Hát, köszönjük szépen, - mondta gyorsan Karlsten. – Nagyon fontos és őszintén szólva nagyon meglepő volt, amit mondott.

Azt hittük ugyanis, hogy esetleg annak a férfinak a holttestét találtuk meg, akinek a haláláról ma délután beszámolt. Ne haragudjon, hogy idefárasztottuk. Az őrmester majd elkíséri a panzióig.

Anélkül, hogy elbúcsúzott volna, hátat fordított és újra odament a holttesthez. A doktor szintén a halotthoz lépett, lehajolt és olyan figyelmesen kezdte vizsgálni, mintha most látta volna először. Jorge, a halász, miután látta, hogy a rendőrök tovább már nem kíváncsiak a mondanivalójára, sértődötten elindult felfelé az ösvényen, de előbb kedvesen odaköszönt a lánynak:

- Viszontlátásra, kisasszony. Úgy látszik, az uraknak már nincs szükségünk ránk. Pedig még tudtam volna mondani egyet mást erről a szegény halotról! – tette hozzá, hangját kissé felemelve, hogy a kapitány is meghallja, azután fürgén nekiindult a meredek megmászásának.

Clara hirtelenében nem tudta mit csináljon, elköszönjön-e, vagy maradjon. Lett volna egy-két kérdése, de mert a többiek már úgy viselkedtek, mintha ott sem lenne, az őrmesterhez fordult, aki ugyancsak tanácstalanul ott tiplábolt a közelében.

- Nos őrmester úr indulhatunk?

A rendőr főnöke felé fordult, de miután az láthatólag belemerült az orvossal való beszélgetésbe, vállat vont, a lányt előre tessékelte, majd nehézkesen utána indult.

A feljutás korántsem volt olyan könnyű, mint a lefelé való út után gondolták. Az amúgy is sötét, csillagtalan éjszakában minduntalan meg-megbotlottak valamilyen kődarabba vagy gyökérbe, hiába pásztázta az őrmester folyamatosan előttük az ösvényt zseblámpájával. Bár a felfelé való erőfeszítés őt is megviselte, a lány mászás közben furcsa neszeket hallott, mintha valaki halkan, de sietve mászna felfelé a közelükben. Léptek zaját és lihegést, olyasfélét, mint amelyek annyira megrémítették, amikor a gázolás után felfelé igyekezett, hogy a szerencsétlenül járt férfinak segítséget hozzon. Halkan figyelmeztetni akarta a furcsa zajokra a rendőrt is, de az tőle lemaradva erőlködve törtetett felfelé és nem vette észre társa suttogását és integetését.

Már csaknem felértek, amikor a csendes sötétséget az őrmester mobiltelefonjának szirénaszerű hangja törte meg. Mindketten megálltak.

- Igen, főnök, sietek vissza – mondta halkan a rendőr, majd hangosan a mintegy öt méterrel előtte levő lány után szólt. – Vissza

kell sietnem, a kapitány úrnak sürgősen szüksége van rám. – Egy darabig habozott majd bocsánatkérően folytatta: - Ne haragudjon, ha nem kísérem egészen a panzióig. Az országutat mindjárt elérjük, addig felmegyek magával, de azután visszamegyek. Onnan csak pár száz méter, biztosan baj nélkül visszatalál.

Clara szíve a torkában dobogott. Szerette volna megkérni az őrmestert, kísérje egészen a panzióig, de látta, hogy az már eldöntötte, hogy otthagyja. - Különben is – gondolta magában, ez az ember valószínűleg semmit sem, vagy csak igen keveset tud arról mi is történt és bizonyára fogalma sincsen, mit éltem át. Így csak szótlanul tovább mászott felfelé, fent megvárta a rendőrt, kezét fogott vele és megköszönte a kíséretet. Az kissé bűnbánóan még egyszer elnézést kért, majd sietve megindult lefelé az ösvényen. Fél perc sem múlt el és már a körvonalait is elnyelte a sötétség.

Clara Kordin ismét ott állt egyedül az országút szélén a csillagtalán éjszaka homályában. A közben egyre sűrűsödő köd a távoli fényeket is elnyelte és hirtelen úgy érezte, teljesen ki van szolgáztatva valakinek, vagy valakiknek, kik róla mindent tudnak, minden lépését figyelik és akikről ő semmit sem tud.

A magány és kiszolgáltatottság érzése szinte megbénította és percekig mozdulatlanul állt az áthatolhatatlan sötétségbe meredve, míg végül megemberelte magát és elindult az úton arra, amerre a panziót sejtette.

Ahogy a panzióra gondolt, összeszorult a gyomra. De tudta, odabent mégis nagyobb biztonságban van, ezért jobb minél előbb célhoz érni. Annál inkább, mert ahogy haladt, tőle jobbra, a tó felőli bozótos lejtő irányából újra hallotta a halk csörtetést és elfojtott lihegést, csaknem ugyanúgy, mint amikor a panzió épületét megpillantva rohant, hogy segítséget hozzon. Igyekezett tehát sietni, de most vette csak észre, hogy az út elég meredeken felfelé visz. Amikor az őrmesterrel a tópart felé igyekeztek, nem tűnt fel mennyire lejt, most azonban nem kis erőlködésébe került. Ennek ellenére nem lassított, de kifulladt és mintegy ötven méter után meg kellett állnia.

Ahogy megállt, a lentről érkező zörejek is megszűntek, de nem olyan gyorsan, hogy ne vette volna észre, hogy most sokkal közelebről hallatszanak, mint előbb. A szíve a torkában dobogott, nem tudta, mit tegyen. Szeretett volna futásnak eredni, de a fáradtság és a riadalom hatására egészen elgyöngült, azt hitte, mindjárt összeesik.

Ekkor fény villant a háta mögött. Megfordult és megkönnyebbülten látta, hogy egy gépkocsi fényszórója. tűnik fel a kanyarban. Aztán egy pillanatra újabb ijedség fogta el, újra maga előtt látta, ahogy az elütött férfi teste széles ívben zuhan a bokrok közé, de legyőzte félelmét és mindkét kezével integetve szembefordult az autóval. Mindenesetre óvatosságból lehúzódtott egészen a lejtő szélére és várt.

Az autó lassított és megállt mellette. Terepjáró volt, vezetője először nem szállt ki, csak az ajtót kinyitva kihajolt. A kocsi vezetőjében Clara megkönnyebbülve ismerte fel Jorgét, akivel alig negyedórája találkozott Torrens holtteste mellett.

A halász előbb nem ismerte fel,. Hátranyúlt valahonnan előkotort egy zseblámpát és a lány arcába világított.

- Jaj, ne haragudjon, kisasszony – mondta néhány pillanat múlva restelkedve. – Csak most ismertem meg. De, tudja, ilyenkor este az ember óvatos a stopposokkal, különösen az ilyen ködös sötétségben. Azt hittem, a rendőrök hazaszállították és már kényelmesen üldögél a szálloda egyik karosszékében és igyekszik elfelejteni az ijesztő, kellemetlen élményeket.

- Sajnos nem – mondta Clara mosolyogva. – Nincs autó, gyalog kell visszamennem. Az őrmester felkísért az országútig, de sürgősen vissza kellett mennie, ezért egyedül hagyott. Én pedig elindultam a szállásom felé.

- Csak nem akar egész a szállodáig gyalogolni? – kérdezte a férfi őszinte megdöbbenéssel. – Tisztában van vele mennyire messze van?

- Higgye el, tisztában vagyok vele, mert a Hotel Royaltól idáig gyalog jöttem ma este, (illetőleg délután, csak esti sötétségben). Ugyanis én nem ott lakom, hanem a Pension Atlantic-ban.

- Így már kezdem érteni – bólintott Jorge. – Jól ismerem a Pension Atlanticot, húsz éve itt lakom a környéken. Nem valami előkelő hely, de legalább olcsó. De a panzióig sem szükséges gyalognia. Ha megengedi, elviszem odáig.

- Igazán köszönöm – mondta a lány hálásan. – Bizony a lejtőn felfelé nem valami kellemes gyalogolni és ilyenkor a sötétben a botladozás mellett félelmetes is.

A halász kiszállt a kocsiból, hogy segítsen a lánynak felszállni a kissé magas ülésre, majd a másik oldalon felkapaszkodott.

Már éppen el akarta forgatni a slusszkulcsot, amikor eszébe jutott valami.

- Bocsásson meg, - mentegetőzött - elfelejtettem mondani, de valamivel az Atlantic előtt le kell térnem balra, egy dűlőútra, amely felfelé visz a dombon. Ez persze nem azt jelenti, hogy nem viszem egészen a panzióig, de nem a főbejáratnál fogom kirakni, hanem a dűlőútról letérve az oldalbejáratig viszem. Az a tulajdonképpeni személyzeti bejárat, ahol ugyancsak becsöngethet, de lehet, hogy nincs bezárva, mert napközben gyakran nyitva hagyják. Akkor meg legalább nem kell dörömbölnie a főkapun, hogy beengedjék - tette hozzá mosolyogva és nem várva meg a választ indított.

Elindultak és alig telt el néhány perc, már fel is tűnt előttük az Atlantic panzió komor épülete. Nem sokkal azelőtt, hogy elérték volna, balra kanyarodtak, felfelé egy meglehetősen meredek földúton. Teljes sötétben zötykölődve haladtak felfelé. Clara csak a fényszórók megvilágította keskeny sávot látta. Pár száz méter után jobbra kanyarodtak egy, az előzőnél is keskenyebb úton, amely olyan göröngyös volt, hogy inkább csapásnak volt mondható, mint földútnak.

- Látom, jól ismeri a környéket, hogy a teljes sötétben is így kiismeri magát - jegyezte meg a lány, amikor alig két perc után hirtelen felmagasodtak előttük a panzió rideg falai.

- Jól ismerem bizony! - nevetett Jorge. - Jól ismerek mindent és mindenkit, mint a tenyeremet. Emlékszik rá, mondtam ezeknek a rendőröknek, hogy ismerem azt a szegény halottat, azt a Torrenst is, de nem érdekelte őket, mit tudok róla. Pedig érdekelhetne volna, mert igencsak érdekes dolgokat tudtam volna mesélni.

- De ha nem, hát nem, - folytatta, miközben a lányt lesegítette az ülésről. - Most még nem érdekelte őket, de meglátja, nemso-kára fel fognak keresni miatta.

- Ugyan - mondta és csak legyintett, mikor a lány köszönetet mondott. Beült a terepjáróba és többszöri tolatás után visszafordulva elhajtott. Clara Kordin hirtelen rádöbrent, hogy ismét ott áll a nagy sötét semmi közepén.

Néhány méterrel előtte sötétben meredt a csillagtalán égbolt felé a panzió sötét fal, mellette egy ösvény vezetett mindkét irányban. Egyetlen ablak sem volt ezen az oldalon kivilágítva és a sötétben úgy tűnt, mintha nem is volnának ablakok, csak a komor falak. Az autó már messze járt és Clara rájött, hogy elfelejtette megkérdezni, merre is van az a bizonyos hátsó ajtó. A fal mindkét irány-

ban a sötétségbe veszett és nem tudta merre induljon. Végül úgy döntött balra fordul.

Elindult, felfelé a lejtőn a komor szürke falak mentén. A ködös sötétségben alig két-három lépésnyire látta maga előtt az ösvényt és már éppen vissza akart fordulni, amikor egyszerre véget ért a fal és az épület sarkán találta magát. Rájött, a háznak arra az oldalára jutott, amelyikre az ő ablakai nyíltak. Ezen az oldalon valamivel világosabb volt az ablakok némelyikéből kiszűrődő fény miatt. A lejtőn a domb teteje felé mintha a köd sem lenne olyan sűrű. Így végig láthatta az épület egész oldalát. Szeme már annyira megszokta a sötétséget, hogy egész jól ki tudta venni az egyes szobák ablakainak körvonalait, azokét is amelyekből nem szűrődött ki világosság. Nyilvánvaló volt, hogy rossz irányba indult el; az úgynevezett személyzeti hátsó bejárat a panzió másik oldalán kell, hogy legyen.

Vissza akart fordulni, de ráeszmélt, milyen rémület fogta el, amikor rájött, szobája a panzió földszintjén helyezkedik el és a szobája ablakán kinézve tőle alig több, mint egy méterre megpillantotta a domboldal füves talaját. Úgy érezte, meg kell tudnia, mit lát kívülről az, aki benéz a szobájába. Bár a gondolattól újra borzongás fogta el, erőt vett magán és elindult a fal tövében húzódó ösvényen a harmadik ablak felé, amely számítása szerint az ő szobájáé volt. Az első ablakon nem voltak függönyök, a szomszédos és a felette lévő szobákból származó gyenge fény megvilágította az ott elhelyezett seprűket és más takarító eszközöket. Látszott, nem lakószoba, inkább valami raktárféle. Bútorok nem is voltak benne. A következő ablak teljesen le volt függönyözve, életnek semmi jelét nem mutatta.

Hirtelen megdobbant a szíve, ahogy a harmadik ablakhoz ért. A szoba függönye nem volt teljesen behúzva, pedig tisztán emlékezett rá, hogy amikor a rendőr őrmesterrel kilépett az ajtón, még vissza is nézett, hogy ellenőrizze kellően elfüggönyözte-e. Dermedten állt az ablak előtt és orrát az üveghez nyomva megpróbált belátni a szoba belsejébe. Annyira erőltette a szemét, hogy megfájdult. Lassan-lassan kezdte felismerni az egyes berendezési tárgyakat, az asztalt, a karosszéket, majd egy másodikat, a két széket..... és hirtelen szinte felsikoltott örömében, mert megpillantott egy harmadik és egy negyedik széket is. Hiszen ez nem az ő szobája!! Nyilvánvalóan rosszul gondolta, nem a harmadik ablak volt az övé! A harmadik a 22-es szobához tartozhat, annak más az elrendezése és valószínűleg

két ablaka van, a másik az előbbi lefüggönyözött ablak, amely mellett előbb elment..

Eszébe jutott, az üresnek mondott 22-es szoba ajtaja alól kiszűrődött fény és miután közben szeme végre megszokta a szoba homályát, most már megnyugodva alaposabban kezdte szemlélni a bent megbúvó tárgyakat. A berendezés valóban eltért az övétől. Hátul a fal mellett egy ágy állt, nem pamlag, mint nála. És akkor hirtelen ismét hideg borzongás futott végig a hátán. Az ágyon egy férfi feküdt, felöltözve, valamilyen sötét ruhában. Végtagjaival valamilyen furcsa, természetellenes pózban, mozdulatlanul feküdt, az egyik karja oldalt lelógott az ágyról. Arca a gyér világításban ónosan szürkés-fehérnek látszott, a szája, ahogy messziről ki tudta venni, nyitva volt. Halottnak látszott, bár a lány végül nem volt teljesen biztos benne.

Egy darabig mereven bámulta a mozdulatlan testet, azután, mintha álomból ébredt volna fel, megrázkódott és szinte rohanva elindult visszafelé. Pár lépés után azonban megfordult, mert eszébe jutott, hogy eredeti szándékától eltérően meg sem nézte saját ablakát. Kissé megnyugodott, amikor látta, hogy a szoba úgy van befüggönyözve, ahogyan hagyta és sietve, mint akit kergetnek, ismét elindult a hátsó bejáratot megkeresni. Pillanatok alatt elért a ház sarkára és onnan futott lefelé, az országút irányába.

Arra gondolt, hogy a személyzeti bejárat sem lehet messze a főbejáratától. Feltételezése helyesnek bizonyult. Alig ment húsz lépést, észrevette a fal síkjába beleolvadó széles vasajtót.

10. A hátsó ajtó

Ahogy a lány a vasajtó közelébe ért látta, hogy itt a főbejárat vasból készült nehéz régimódi kopogtatója helyett a szokásos villanycsengő van felszerelve. Habozott becsengessen-e, amikor eszébe jutott, amit az öreg halász mondott és lenyomta a kilincset. Meglepetésére az ajtó nem volt bezárva, a kilincs lenyomásakor kinyílt és a lány egy sötét folyosót látott maga előtt, amelyet csak egy, a folyosó végén lévő szobából a nyitott ajtón keresztül kivetülő fény éppen csak megvilágított. Hogy már bent van az épületben,

valamennyire megnyugtatta, de alig várta, hogy valakinek elmondhassa, mit látott az imént.

- Jó estét kívánok – köszönt, belépett és várakozva megállt, majd amikor semmi válasz nem érkezett megkérdezte: – Van itt valaki?

Erre sem jött válasz. Kis habozás után lassan elindult a szoba felé, ahonnan a gyér fény kiszűrődött. Előbb kopogott a félg nyitott ajtón, azután belépett és rájött, hogy nem is szobába jutott, hanem valami előszoba féleségbe, ahonnan további számokkal ellátott ajtók feliratai mutatták az utat az épület különböző részei felé.

A meglehetősen tágas előszobából vagy inkább hallból hét ajtó nyílt. A jobboldali első ajtón az a felirat állt: KONYHA, a mellette levő nagy, széles vasajtón pedig: RAKTÁR. Velük szemben, baloldalt három kisebb ajtó volt, mindegyiken SZEMÉYZET, alattuk MAGÁNTÉRÜLET felirattal. A középben elhelyezkedő ajtók egyike a rajta lévő felirat szerint a mosoda volt, míg a másikon ez a felirat volt: GÉPKOCSIK alatta pedig ez állt: FELJÁRAT A LAKOSZTÁLYOKHOZ. Magában a hallban senki sem volt, a többi helyiségből sem szűrődött ki valamilyen hang, ami az élet bármilyen jelét mutatta volna.

Clara Kordin rövid gondolkodás után úgy határozott, csak akkor kopog be a személyzeti szobák valamelyikébe, ha a gépkocsi tárolón keresztül a panzió lakosztályaiba vezető ajtó be van zárva. A garázsajtóhoz ment tehát és örömmel tapasztalta, hogy az is nyitva van.

A kilincset lenyomva egy sötét helyiségbe lépett. Vissza fordult az előtérbe, hogy megkeresse a villanykapcsolót valahol az ajtó mellett a falon, de csalódnia kellett. - Ha kint nincs, akkor bent kell lennie – gondolta. Újra belépett és kezével végig tapogatva az ajtó melletti falat végre megtalálta a kapcsolót. Illetve nem is egyet, hanem egy sor különböző formájú és méretű kapcsolókból álló rendszert. Nem tehetett mást, megnyomta az első és a következő pillanatban egy gyéren megvilágított tágas teremben találta magát. Amikor behúzta maga mögött az ajtót, észrevette, hogy az ajtónak ezen az oldalán nincsen kilincs, csak egy gomb. Nyilván el akarták kerülni, hogy a garázsba behajtok a személyzeti helyiségekbe mehesse nek.

Az ajtótól keskeny beton járda indult tovább, közvetlenül a fal mellett. A járda másik oldalán ugyancsak betonból készült, mint-

egy fél méter magas perem húzódott, amely mögött talán tíz tizenkét gépkocsi helyezkedett el. A helyiség szemben levő falának közepén széles vasajtó volt, amelyet kívülről is észrevehetett volna, ha tovább megy az épület fala mellett. Az autók sora melletti járda az épület belsejébe vezetett, amit a falra festett nyíl alatti „LAKOSZTÁLY-OKHOZ” felirat is mutatott.

Clara Kordin elindult a lakosztályok felé, útközben szemügyre véve a mellette húzódó gépkocsi sort. Az itt felsorakozó mintegy tucatnyi autó közül nem egy láthatólag a panzió szolgálati gépkocsija lehetett, de nagyobb részük valószínűleg valamelyik vendégé volt. Hogy nyomasztó gondolatait elűzze, megpróbálta elképzelni, melyik kinek a tulajdona.

Az első kocsi amely mellett elment, terepjáró volt, amelyen látszott, hogy gyakran használják. Nem volt kifejezetten megviselt, de meglátszottak a rendszeres használatból adódó kopás nyomok és a rátapadt kevés sár és por mutatta, nemrég használták és nem mosták még le. Vele ellentétben a mellette álló autó ragyogott a tisztságtól. Noha nem nagyon értett az autókhoz, biztos volt benne, hogy ez nagyon drága luxuskocsi. Élénkpiros színe alapján feltételezte, hogy valamelyik női vendég tulajdona. A piros luxusautó mellett sárga sportkocsi állt, nyilvánvalóan valamelyik fiatal férfi vendég lehet a gazdája, talán ez a dr. Foron, aki láthatólag nem hitte el, hogy igaz amit az országúti gázolásról az asztalnál mesélt.

A sorban következő autó úgynevezett „kisteher” gépkocsi volt, amelyet teherszállításra szoktak használni és feltehetőleg ez is a panzió szolgálati kocsija volt. Mellette egy fehér Mercedes állt (ezt a márkát ismerte a rajta lévő háromágú csillagról). Nagyon szép kocsi – mondta magában Clara - ilyen én is szeretnék. Meg is állt és egy darabig csodálta az autót, majd tovább lépett és a következőt kezdte nézegetni.

És ekkor ismét végigfutott a hideg a hátán. Nagy fekete szedán volt, oldalán az ezüstsínű csíkkal, pont olyan, mint amelyik elütötte azt az embert az országúton. Közelebb ment, hogy jobban megnézze és szinte megdermedt a rémülettől. A kocsi bal oldali sárhányója erősen be volt horpadva, friss sár szennyezéssel, lámpája pedig összetört, mint olyannak, amelyik nem régen ütközött valammal vagy(ezt alig merte végig gondolni)...valakivel.

Lelépett a járdáról és körüljárta az autót. Az összetört lámpán, valamint a behorpadt sárhányón a sáron és fűnyomokon kívül

itt-ott rászáradt barnásvörös foltok vértől is származhatnak Semmi kétség! Teljesen biztos volt benne, ez volt a balesetet, illetve inkább gyilkosságot előidéző gépkocsi! Dermedten állt egy darabig. Mit tegyen?! Agya lázasan dolgozott. Kinek szólhat? Természetesen a kapitánynak, de hogyan tudja elérni? Csak az igazgatónőn keresztül. De mennyit merjen neki elmondani?

Végül rájött, Hoster kisasszonyt semmiképpen nem kerülheti meg. Még egy pillantást vetett a kocsira, a zsebéből előkaparászott egy reklámcédulát, amit még a repülőtéren tett el és a mindig nála levő kis ceruzájával reszkető kezekkel felírta a rendszámot, azután visszalépve a járdára sietve elindult a kijárat felé, egy pillantást sem pazarolva többi autóra.. Rövidesen elért egy újabb vasajthoz, lenyomta a kilincset, azonban az ajtó zárva volt. A garázst használóknak valószínűleg kulcsa volt hozzá. Hiába kereste a csengőt, nyomát sem találta. Bennrekedett.

A gázoló autó felfedezése miatti idegessége egyre nőtt, illetve lassan rémületbe csapott át. Páni félelem fogta el, visszafordult és szinte futva visszasietett a garázs bejáratához, hogy az előtérből nyíló valamelyik személyzeti szobába bekopogjon. Már csaknem a bejáratnál volt, amikor eszébe jutott, hogy kifelé nincs kilincs az ajtón. Ismét megfordult és most már lélekszakadva rohant a lakosztályok felé vezető ajtóhoz és dörömbölni kezdett. Dörömbölésére válasz nem jött, viszont egyszerre kialudt az amúgy is gyér világítás, csak messzire tőle, a külső garázsajtó mellett maradt égve egy lámpa, amolyan vész világításként. Úgy érezte, mindjárt elájul, de azért a dörömbölést nem hagyta abba.

Kitartása végül elérte a célját. Háta mögött a garázs bejárata kinyílt és a kinti lámpák fényében hangosan szitkozódó öles férfialak jelent meg. A férfi felgyújtotta a villanyt. Rolf volt, a háziszolga..

- Ki a fene csinál ekkora zajt? – mondta valami káromkodás félével fűszerezve, amit a lány nem értett. - Maga az? – kérdezte azután bosszúsan. – Hogy az ördögbe kerül ide?

Ugyanakkor az előtte levő kijárat zárjában kulcs csikordult és megjelent Matild, az igazgatónő nővére. A szokásosnál is lomposabb volt, de Clara Kordin láttán semmilyen meglepődést nem mutatott.

- Látom, a hátsó bejáraton jött be – mondta. - Persze nem tudhatta, hogy innen csak kulccsal lehet bejönni. Ez biztonsági intézkedés. Megértem, hogy izgatottságában nem vette észre a csengőt

– mutatott a legszélső kocsi melletti falon levő gombra. – és dörömbölni kezdett.

- Tényleg nem vettem észre – mondta röstelkedve a lány. – És közben kialudt a villany is....

- Egy idő után automatikusan kialszik – bólintott az asszony. – Tudja, amúgy is nagy a villanyszámlánk és a vendégek nem sokat törődnek a takarékosággal.

- Hát még egyszer elnézést, hogy kissé ideges voltam – mentegetőzött Clara.

- Ami azt illeti, szerencse, hogy csak kissé volt ideges – jegyezte meg gúnyosan Rolf, aki közben odaért hozzájuk. – Mekkora zajt csapott volna, ha nagyon felizgatja magát?

- Köszönöm, Rolf, elmehet! – mondta Matild halkán, de a hangjában volt valami különös szinte parancsoló, ellentmondást nem tűrő határozottság. – Mi pedig, jó lenne, ha indulnánk – fordult a lányhoz. - Evelin már bizonyára türelmetlenül topog – tette hozzá gúnyosan.

A férfi, Clara meglepetésére engedelmesen bólintott, és távozott a garázs hátsó ajtaján.

- Egyébként itt is van egy villanykapcsoló – mutatott Matild az ajtó közelében lévő oszlopra szerelt kapcsolóra. A lány örömmel állapította meg, hogy hangjában nyoma sem volt a gúnynak.

- Nem csodálom, hogy kiborult – folytatta az öregasszony. - Hasonló helyzetben én talán el is ájultam - volna tette hozzá. Clara ismét gúnyolódásnak vélte, de amikor ránézett jóindulatú mosolyt vélt felfedezni az arcán.

Ahogy a garázs ajtaján kiléptek, egy rövid folyosóra jutottak amelyen végigmenve a lány ráismert főbejárat utáni előtérre és megpillantotta a felfelé vezető meredek lépcsőt.

Matildnak igaza volt, ahogy felértek az emeletre, megpillantották Hoster Evelin kisasszonyt, aki szájában cigarettával türelmetlenül járkált fel és alá az ÍRODA és a MAGÁNLAJÁRÓ felíratú ajtók között. Clara meglepődött, hogy cigarettázik, eddig sohasem látta dohányozni, igaz, ennyire izgatottnak sem. Amikor észrevette őket, bosszúsán feléjük fordult.

- Gondolhattam volna, hogy maga csinálta azt a ricsajt – nézett a lányra gúnyos dühvel. – Hogy jutott eszébe a hátsó, személyzeti bejáraton keresztül közlekedni. És az aki beengedte, miért

nem kísérté fel, ha már arról jött – fordult haragosan nővéréhez. – Azonnal vondd felelősségre az illetőt, ha kell, rúgd ki!

Matild kinyitotta a száját, majd újra becsukta, látszott rajta, nem tudja, mit válaszoljon. Clara érezte, hogy közbe kell lépnie. Különben is úgy gondolta, itt az alkalom, hogy kicsit törlesszen Hoster kisasszonynak.

- Bár a második kérdést nem hozzám intézte, kedves az igazgatónő, a dörömbölésért, illetve, ahogy ön mondja „ricsajért” valóban én vagyok felelős, mert nem ismertem a maguk számomra bonyolult biztonsági rendszerét, de egyedül sehogy sem tudtam kijutni a garázsból és közben a villany is kialudt. Egyébként pedig azért nem kísértek fel, mert nem engedett be senki, az ajtó ugyanis nyitva volt.

- Nyitva volt?! – hördült fel Evelin Hoster. – Ez még nagyobb felelőtlenség. Azonnal nézz utána, hogyan történhetett – mordult rá nővére.

Matild nem válaszolt, csak megvonta a vállát, megfordult és elindult lefelé. A lány megvárta, amíg eltűnik a lépcső kanyarodójában, majd folytatta.

- Ami a hozzám intézett kérdését illeti – mondta nyugodtan – nem nekem jutott eszembe a személyzeti bejáraton bejönni, hanem annak az úrnak, aki idehozott a kocsiján, miután a rendőrök nem kocsival jöttek értem. Odamenet is gyalogoltattak és visszafelé egyedül kellett elindulnom a félórás útra... (Tudta, a félóra kissé túlzás, de gondolta, így hatásosabb)

- De az előbb azt mondta, autóval jött vissza - vágott közbe az igazgatónő, ingerülten, de már kevésbé magabiztosan.

- Talán lesz szíves megengedni, hogy befejezzem? – folytatta a lány kissé emelt hangon, mert közben rémülete kezdett elmúlni és érezte, most ő van főlényben. – Az országútra érve az őrmester magamra hagyott és el is indultam a sötétben, amikor az az úr utolért és felajánlotta, elhoz idáig.

- Ki volt az az úr? – kérdezte Evelin Hoster idegesen. – Talán ismeri? – kérdezte hirtelen gyanakodva.

- Most találkoztam vele először – mondta a lány. – Egy halász, a neve Jorge.

A Jorge névre Hoster kisasszony megrezzent, de nem szólt semmit

- Láthatólag jól ismeri ezt a panziót – folytatta Clara. – Ő is ott volt a tóparton, a halottszemlén.

A halottszemle szóra az igazgatónő elsápadt.

- Micsoda halottszemlén?! - kapta fel a fejét riadtan. - Ki halt meg és hogyan?

- Azt hiszem, ezt nem itt kellene megbeszelnünk – intette le fölénye tudatában Clara Kordin.

- Igaza van – bólintott csendesen az igazgatónő. – Jöjjön, menjünk be az irodámba – folytatta, majd köpenye zsebéből előszedett egy vastag kulcsosomót és maga elé engedve Clara Kordint elindult az iroda felé.

11. Beszélgetés

A lány elégedetten állapította meg, hogy igencsak lejjebb adott eddigi bántó, gúnyolódó fölényességéből. Kinyitotta az ajtót és Clarát előre tessékelve gondosan bezárta maga mögött, de előtte még egyszer kinézett a folyosóra, nincs-e valaki a közelben.

Íróasztalához lépett és le akart ülni, de meggondolta magát és átment a kis tárgyalóasztalhoz.

- Foglaljon helyet doktornő – mutatott az egyik székre és megvárva, hogy vendége leüljön, maga is letelepedett vele szemben.

- Miféle halottszemléről beszélt az előbb? – kérdezte idegesen. – És tulajdonképpen mit alkart magától a rendőrség? Remélem, nem tiltották meg, hogy elmondja?

Clara válaszul a fejét rázta. Meglepte, mennyit változott beszélgetésük hangneme, de még mielőtt válaszolt volna, végig gondolta, mennyire oszthatja meg gondolatait vele és egyáltalán mit is mondjon el az igazgatónőnek. Nem bízott benne, de belátta, nem kerülheti el, hogy őszintén feltárja előtte a tényeket, amennyire feltétlenül szükséges.

- Mikor elindultam, magam sem tudtam, mit akarnak – kezdte az elbeszélést. – Az őrmester útközben csak annyit mondott, hogy történt egy baleset és annak a helyszínére megyünk. Rögtön tudtam, hogy ez az idefelé jövet velem történetekkel van összefüggésben.

- Szóval ismét visszavitték oda, ahol a gázolást látta? – vágott közbe Evelin Hoster.

- Nem, - válaszolt Clara. – Egyrészt nem vittek, hanem gyalog mentünk. A rendőr azt mondta, nem küldtek autót, a helyszín itt van a közelben Ezek után nem a gázolás helye felé indultunk, hanem ellenkező irányba és a „közel” jó negyedóránnyira volt. Több mint egy kilométeres gyaloglás után az országúton, lementünk, inkább lebotladoztunk a sötétben a tópartra, ahol Karlsten kapitány és társai vártak minket egy hulla társaságában.....

- Elnézést – szakította meg itt elbeszélését Clara Kordin, mert észrevette az igazgató arcán a rosszállást. – Nem vagyok cinikus, higgye el nagyon is fel vagyok dúlva.

- Persze, megértem – bólintott Hoster kisasszony. – Szóval ott vártak a rendőrök egy holttest mellett, feltételezem, annak a holtteste mellett, akinek elgázolásáról délután beszámolt.

- Nem. Én is erre számítottam, de nem annak a férfinak a holtteste volt.

- Akkor kié? – nyitotta tágra szemeit csodálkozva Evelin Hoster.

- Torrens úré, akit ma este mutatott be nekem - válaszolta Clara.

Hoster kisasszony szinte megdermedt a név hallatára. Szemeit tágra nyitotta, száját is nyitva felejtette. Egy percre vagy még tovább így meredt maga elé szótlánul. Végül Clara Kordin felé fordult.

- Biztos benne – kérdezte rekedten. – Persze, hogy biztos, ostoba kérdés volt. Hiszen együtt vacsoráztak. Különben maga is merte is? - nézett rá fürkészően – Nem ezt mondta, amikor bemutatam?

- Nem, ő volt az aki azt mondta, hogy ismerős vagyok neki. Én csak akkor láttam először, amikor leparkolt egy nagy fekete szedánnal a panzió mögött.

- Tényleg! Emlékszem, a jelenetre – bólintott Evelin Hoster – Fel is tűnt, hogy mindketten zavarban voltak.

- Nem egészen – helyesbített a lány. – Torrens másodmágával leparkolt a panzió mögött, én pedig megrémültem a fekete kocsni láttán, amely olyan volt, mint amelyikkel elütötték azt az embert.. Akkor ez a Torrens elsétált a kivilágított ablakom előtt és bevi-

gyorgott rám. Nagyon megrémültem, és amikor maga később bemutatta, hasonlóképpen rémült voltam, inkább, mint zavarba jöttem.

Kicsit gondolkozott, majd folytatta:

- Viszont amikor azt válaszoltam neki, hogy ő volt az, aki negyedórja a hotel mögött társával együtt leparkolt azzal a nagy fekete szedánnal és bebámult a szobám ablakán, ő jött zavarba.

- Értem, - mondta az igazgatónő. - Szóval maga sem ismer-te. Persze telefonon előre bejelentkezett, de én is akkor láttam elő-szőr. A társáról nem tudtam, nem is találkoztam vele. Ezek szerint errefelé senki sem ismerte.

- De igen. Jorge ismerte.

- Elmondta a rendőröknek is? - kérdezte Hoster kisasszony izgatottan.

- Mondta a rendőröknek, de azok nem figyeltek rá, vagy legalább is nem törődtek vele.

- Magának mit mesélt róla?

- Közöttünk nem került többé szóba. Út közben csak arról beszélt, mióta lakik itt, meg hogyan jutok be a hátsó bejáraton. Láthatólag jól ismeri a panziót.

Az igazgatónő nem reagált az utóbbi megjegyzésre, hanem magába mélyedt. Egy ideig csend volt, egyikük sem szólt semmit. Végül Evelin Hoster törte meg a csendet.

- Szóval ez a Jonge, (vagy hogy hívják?) ismerte Torrenst?

- Ismerte, legalábbis azt mondta.

- Egyáltalán semmit sem mondott róla?

- Semmit! - rázta a fejét a lány. - Azaz, várjon csak! Vala-mit mégis mondott. Azt mondta: „Mondtam ezeknek a rendőröknek, hogy ismerem azt a szegény halottat, azt a Torrenst is, de nem érdekelte őket, mit tudok róla. Pedig érdekelhette volna, mert igencsak érdekes dolgokat tudtam volna mesélni.”

- Hát ez nem sok! - csóválta a fejét Hoster kisasszony. Clarának úgy tűnt, mintha megkönnyebbülés látszana az arcán.

Elhallgatott, láthatólag gondolataiba mélyedt, majd hirtelen felkapta a fejét és Clara Kordinre meredt. Egy ideig szótlánul nézte, majd tőle szokatlan módon rámosolygott, nem a tőle megszokott gúnyos, megvetéssel ajak biggyesztve, inkább kissé szégyenkezve.

- El kell ismernem, a maga mesé...- egy pillanatra zavartan elhallgatott, majd folytatta: - a maga által elmondottak az újabban történeteket figyelembe véve egészen hihetőnek látszanak. Noha

nehezemre esik, de bocsánatot kell kérnem, hogy nem adtam hitelt szavainak, de be kell látnia....

- Felesleges mentegetőznie, - szakította félbe Clara – mint már előbb mondtam, magam is nehezen hittem volna el a maga helyében. Sőt, lehet, hogy még most is kételkednék, ezért javaslom, hívja fel Karlsten kapitányt és kérjen tőle tájékoztatást.

Az igazgatónő bólintott és már nyúlt is a telefon felé, de keze félúton megállt a levegőben.

- Azt hiszem ez felesleges – tiltakozott. – elhiszek mindent, amit mondott!

- Lehet, hogy elhiszi, de biztosan nem egészen érti, mint ahogy én sem. Hívja fel csak nyugodtan a kapitányt!

Hoster kisasszony pillanatnyi habozás után ismét bólintott és újra a telefonkagyló után nyúlt, de a mozdulatát most a lány szakította félbe.

- Bocsásson meg, de közben eszembe jutott, hogy mielőtt Karlstennel beszélne tájékoztatnom kell még valamiről.

- Miről? – kérdezte Evelin Hoster és újra gyanakodva húzta össze a szemöldökét.

- Emlékszik, elmondtam már, milyen volt a gázoló autó?

- Persze, hogy emlékszem – mondta az igazgatónő, aki újra kezdte elveszíteni a türelmét.

- Nos, az az autó itt áll az önök garázsában.

Clara Kordin tudta, hogy bejelentésének hatása nem marad el, de az eredmény felülmúlta a várakozást. Evelin Hoster először felhőrdült, mintha kígyó csípte volna meg. A lány felé fordult, mintha rá akarna ordítani, de azután lassan lehiggadt.

- Ez már megint valamilyen trükk, vagy a maga képzeletének újabb szüleménye? – kérdezte fojtott dühvel. Az előbbi szinte barátságos hangja egyszeriben eltűnt és ismét a gúnyos, fölényes asszony ült Clarával szemben, de most lenéző hanghordozásába valami új érzelmek érződött, a gyűlölet és a félelem keveréke.

Noha Clara Kordin megglepte az igazgatónő hirtelen hangulatváltozása, érezte, hogy most ő van fölényben.

- Gondoljon, amit akar, - mondta dühös ellenfelének, a benne bujkáló állandó rettegést legyőzve és nyugodt mosolyt erőltetett arcára - de a kocsik ott áll a többi között, a bejárat felől az ötödik vagy hatodik helyen. Nagy fekete szedán, oldalán az ezüstsínű csíkkal, pont olyan, mint amelyik elütötte azt az embert az ország-

úton. A bal oldali sárhányója erősen be volt horpadva, friss sár szennyezéssel, lámpája pedig összetört, mint olyannak, amelyek nemrégén ütközött.

Ránézett a nőre, aki döbbsen hallgatta, majd nyugodtan folytatta:

- Ha nekem nem hisz, menjen le a garázsba és nézze meg maga, vagy nézesse meg valakivel, akinek hisz.

Hoster kisasszony a lány szavait hallgatva láthatólag egyre inkább veszített előbbi magabiztosságából és amikor az befejezte, szó nélkül felvette a z egyik telefont, (nyilván a házit), tárcsázott és beszólt:

- Matild, azonnal menj le a garázsba és nézd meg, van-e ott egy fekete kocs, amelyik mostanában karambolozhatott.

Letette a kagylót, maga elé tette az asztalon heverő egyik táblázatot, és anélkül, hogy vendégére nézett volna, szótlanul elkezdte tanulmányozni. Clara sem szólt semmit csak hátradől székében és lehunyta szemét. Így telt el csendben mintegy tíz perc, amire végül megcsörrent a telefon.

- Nos mit találtál? – kérdezte az igazgatónő, igyekezvén palástolni izgatottságát, de ahogy nővére válaszát hallgatta, látszott, hogy egyre idegesebb lesz.

- És még mit látsz rajta? – kérdezte miközben hangja remegett a visszafojtott idegességtől. Majd tovább kérdezett: - Biztos?

Ahogy egyre tovább tartott a beszélgetés az igazgatónő egyre idegesebb és egyre sápadtabb lett. – És a rendszám?

Clara Kordin nem várta meg Matild választ, hanem előkötorta zsebéből a cédulát, amelyre felírta és Hoster kisasszony elé tette. Az ránézett, bólintott, majd letette a kagylót.

- Az én rendszámom – mondta remegő hangon Halál sápadtan meredt Clarára. – Az én kocsimmal gázolt valaki!

12. Karlsten kapitány visszajön

Egy darabig csend volt. Mind a két nő szótlanul meredt maga elé. Az igazgatónőt láthatólag annyira felzaklatta a hír, hogy szinte gondolkozni sem tudott, ezért hallgatott. Evelin Hoster bejelentése Clara Kordint is megdöbbsentette. Noha ellenszenves volt

neki Hoster kisasszony és tulajdonképpen nem lepte volna meg, ha belekeveredett volna egy bűnügybe, valahogy nem tudta elképzelni róla, hogy hidegvérrel halálra gázoljon valakit. Másrészt riadalma teljesen őszintének látszott, ami viszont azt mutatta, hogy a bűntényhez semmi köze sincs, vagy legalábbis igen jól tud színlelni. Ezek a gondolatok foglalkoztatták és kényszerítették hallgatásra.

A csendet végül az igazgatónő törte meg.

- Azt hiszem, az a leghelyesebb, ha felhívjuk Karlstent! – mondta letörten.

- Én is ezt tartom a legcélravezetőbbnek, - bólintott Clara, miközben azon törte a fejét, vajon a nő tényleg annyira meg van rémülve, mint mutatja, vagy csak színészkedik, hogy magát ártatlannak mutassa.

Hoster kisasszony ismét bólintott, felvette a kagylót és társázott, de előbb megnyomta a „kihangosítás” gombot.

- Rendőrségi ügyelet, Bilek őrmester – hangzott mindjárt a harmadik bűgő hang után. – Mit tehetünk önökért?

- Evelin Hoster vagyok az Atlantic Panzióból – mutatkozott be az igazgatónő remegő hangon. – Sürgősen beszélni szeretnék Karlsten kapitánnyal.

- Sajnos a kapitány urat nem tudom kapcsolni, helyszíni szemlén van – volt a válasz. – Adhatom helyette talán Blankfort főfelügyelő urat?

Hoster kisasszony kérdően nézett Clara Kordinra, miközben a fejét rázta. A lány egyetértően bólintott. Nyilvánvaló volt, hogy a felügyelő nem ismeri annyira az ügyet, mint Karlsten, ha egyáltalán ismeri.

- Köszönöm, de nekem feltétlenül a kapitány úrral kell beszélnem – mondta Evelin kissé nyugodtabban, - megkérem, sürgősen értesítse, hogy kerestük... illetve kerestem.

- Természetesen értesítem, ahogy lehet – válaszolt az őrmester udvariánisan és letette a telefont.

- Nem tehetünk mást, várnunk kell – mondta Clara, amikor látta, hogy az igazgatónő még mindig görcsösen markolja a telefont. Erre az is letette a kagylót. Ismét csend lett, a két nő szótlánul ült egymással szemben.

A lány a beszélgetés során kezdett egy kissé megnyugodnia, de most újra érezte, ahogy valami riasztó gondolat kezd benne testet öltetni és bár nem tudta magának megfogalmazni, lassan előnti

a félelem. - Mi is az, ami ilyen ijesztő? – kérdezte magától. Azután rájött: Valaki, vagy valakik azt csinálnak az itt lakókkal, amit akarnak és senki sem tudja őket ebben megakadályozni, mert ezek mindenkit ismernek, minden mozdulatukról tudnak, anélkül, hogy öröklük bármit is tudnának. És biztos volt benne: őt is figyelik és nem fogják kímélni, amíg meg nem szerzik a kulcsot.

Végül, hogy megszabadítsa magát saját kínzó gondolataitól, egy idő múlva maga Clara törte meg a csendet.

- Nem kellene esetleg lemennünk, hogy maga is megnézzze a kocsi? - kérdezte. A másik beleegyezően bólintott és felállt, amikor végszóra megcsörrent a telefon, amire izgatottan a kagyló után nyúlt, miközben visszazökkent karosszékebe.

- Evelin Hoster vagyok - mutatkozott be. - Ön az, kapitány úr?

- Karlsten kapitány vagyok, hallottam, keresett, tehát azonnal visszahívtam – volt a válasz. – De mi olyan sürgős?

- Azért hívtam, illetve hívtuk Clara Kordin doktornővel, mert sikerült megtalálnunk, illetve neki sikerült megtalálnia a gázoló autót. Itt van a házban. Ide tudna jönni?

- Negyedóra múlva ott vagyok! – mondta a rendőr. – Hát, ez tényleg meglepő – folytatta. - Illetve én már igazában semmin sem tudok meglepődni. Eddig azt hittem, az enyém egy nyugodt körzet, és tessék! Most is egy furcsa baleseti helyszínről jövök. Ma már ez a harmadik baleset, vagy még rosszabb.

- Miért, mi történt már megint? – szólt bele izgatottan a beszélgetésbe Clara, akinek ugyan a Hoster kisasszonnyal folytatott beszélgetés alatt sikerült kissé megnyugodni, de akit Karlsten szavai újra megrémítettek?

- Maga is ott van kisasszony? – kérdezte a kapitány. – Ne idegeskedjen, ez valószínűleg nincs összefüggésben a maga esetével. Egyszerű autóbaleset. De a többit inkább személyesen... - azzal letette a telefont.

Újra csend lett, mindkét nő gondolataiba merült.

- Addig is nem volna jó esetleg lemennünk, hogy a kapitány előtt maga is megnézzze a kocsisérüléseit? – ismételte meg a kérdést Clara Kordin kis idő után.

- De igen, azt hiszem jó lenne – mondta az igazgatónő és felállt. – Már az előbb akartam, de közbe jött Karlsten hívása.

Hoster kisasszony magához vette a vasajtó kulcsát és elindult a folyosón a lépcső felé. Olyan sietve ment, hogy a lány alig ért a nyomába. Láthatólag sietett, hogy pontosan megállapíthassa, mi is történt a kocsijával, mielőtt a rendőrség megérkezne. Idegességében alig talált bele a kulccsal a vasajtó kulcslyukába. Nagy ügyel-bajjal kinyitotta végül az ajtót, de akkor a villanykapcsolót nem találta. Össze-vissza tapogatózott a falon, amíg társnője, aki nemrég hasonló helyzetben volt, félre nem tolta.

- Látom maga sem sűrűn jár a saját garázsában – mondta, majd az oszlophoz lépett és bekapcsolta a világítást.

- Igaza van egyedül szinte soha nem jártam itt - ismerte be Hoster kisasszony. - Tudok ugyan vezetni, de nem szeretek. Rolf szokta vezetni a kocsit, én pedig általában a főbejárat előtt szálllok be.

Körülnézett, láthatólag kereste az autót. Ismét Clara Kordin segítette ki.

- Jöjjön, ott áll a másik sorban. Látja az a fekete. Csak felismeri a saját kocsiját – folytatta, mert félelme és riadtsága sem akadályozta meg abban, hogy ne próbálja viszonzni az igazgatónő eddigi gúnyolódásait.

Evelin Hoster nem szólt semmit, csak megfordult és elindult a másik sorban lévő nagy fekete kocsihoz. Fekete szedán volt, ezüstszínű csíkkal az oldalán. Jól látszott, hogy a kocsit bal oldali sárhányója erősen be volt horpadva, friss sár szennyezéssel, lámpája pedig összetört, mint olyannak, amelyik nemrég ütközött valamivel. Közelebb ment és lehajolt, hogy a sérült részt jobban megnézze. Egy ideig nézegette, kapargatta róla a sár, majd hirtelen visszahőkölt és halkán felsikoltott.

- Vér - suttogta, - rászáradt vér van a sárhányón. - A két nő összenézett. Clara éppen mondani akart valamit, amikor hangokat hallottak a vasajtó felől..

- Itt lesznek – hallották Matild hangját. - Láttam, amikor a nővérem lement a garázsba azzal a kis doktornővel.

A vasajtó nagy döngéssel kicsapódott és Karlsten kapitány bukdácsolt be rajta. Mögötte Matild feje jelent meg a háttérben.

- Bocsánat, de megbotlottam a vaslépcsőn és csaknem elesem - szabadkozott a rendőr. - De mit keresnek itt? – kérdezte gyanakodva, mialatt odasétált a fekete szedán mellett álló nőkhöz.. - Csak nem valami újabb baleset?

- Rosszabb - felelte az igazgatónő, aki közben láthatólag visszanyerte lelki egyensúlyát, a tőle megszokott szenvtelen, gúnyos stílusban. – Csak a régi. Megtaláltuk a balesetet okozó autót.

- Melyik balesetet? – kérdezte értetlenül a kapitány. – Mert az a balesetet, amelyikről én beszéltem telefonon, nem ezeknek az autóknak valamelyikével történt.

- Azt a balesetet, amelyiket Clara Kordin kisasszony látott.

A kapitány egy ideig értetlenül bámulta a két nőt, végül bólintott.

- Most már értem. Ne haragudjanak, de ma több balesettel és hullával találkoztam, mint kinevezésem óta összesen. Szóval itt van az országúton történt gázolást okozó gépkocsi? Ez lenne az? – mutatott a kocsira. – Hát ezen tényleg látszik, hogy karambolozott és ha kicsit figyelmesebben megnézzük, ezek a foltok vérnyomoknak látszanak.

Lehajolt és megkaparta a sárhányón és a karosszérián található nyomokat, majd Clarához fordult:

- Biztos benne, hogy ez az autó okozta a balesetet?

- Biztos, hogy ezt láttam, - válaszolt a lány remegő hangon.

– És szeretném megismételni, - tette hozzá, - hogy nem baleset volt.

- Jó, igaza van- mentegetőzött a rendőr. – Csak már hozzá szoktam a balesetekhez. Most is egy baleset színhelyéről jövök. Sajnos halálos volt.

- Ki halt meg? – kérdezte rosszat sejtve a lány, remegő hangon.

- Nem ismeri. Ja, de igen, nem rég találkozott vele a tóparton. Az idős halászember, Jorge. Nem messze innen rosszul vette a kanyart a meredek domboldalon és egyenesen belehajtott a szakadékba. Lehet hogy műszaki hiba történt, még vizsgáljuk.

Clara Kordin arcából kifutott a vér, megtántorodott és belekapaszkodott a sérült autó ajtajába, hogy el ne essék. Karlsten csodálkozva nézte.

- Rosszul van doktornő? – Vagy ez is összefüggésben van a maga esetével? – kérdezte gyanakodva.

A lány az ájulás határán volt, nem tudott válaszolni, csak a fejével intett előbb nemet, majd igent. Az igazgatónő válaszolt helyette, de neki is remegett a hangja a felindulástól.

- Kordin kisasszony éppen az előbb mondta, hogy Jorge hozta őt haza, azaz ide a panzióba, a kocsián. Ha az a műszaki hiba előbb következik be.....

(- Ha tényleg az volt és nem szándékosan ölték meg?– futott át Clara agyán a gondolat, de nem mert kimondani.)

- Hát lehet, hogy valóban szerencséje volt – bólintott a kapitány. – De térjünk inkább vissza ehhez a kocsihoz. Ki a gazdája? – fordult Hoster kisasszonyhoz.

- Sajnos én – mondta Evelin Hoster keserűen. – De higgye el, fogalmam sem volt ki vezethette.

- Miért, ki férhetett még hozzá a maga kocsiához? – kérdezte gyanakodva a rendőrtiszt.

- Gyakorlatilag mindenki, aki itt lakik – válaszolta a nő. – Bárki vezethette a kocsit. Egy biztos, nem én.

- Természetesen én elhiszem, de tudja, mi a szokás ilyenkor. Meg kell mindenkit kérdezni, hogy a jelzett időben hol tartózkodott. Sajnos magát is Hoster kisasszony! És persze a többiek is, akik hozzáférhettek a maga kocsiához.

- Ez természetes. Egyébként a baleset Kordin kisasszony szerinti idején Rolfnak adtam utasításokat. Én számot tudok adni minden percmről. - válaszolta az igazgatónő, és büszkén felvetette a fejét, mint aki tudja nála rend van.

- Hát akkor nincs más hátra, el kell kezdenem a vizsgálatot – bólintott lemondóan Karlsten, majd a lányhoz fordult. - Köszönöm kisasszony, magára most nincs szükség, menjen fel a lakosztályába és pihenjen, ráfér magára.

Clara még szeretett volna maradni, mert úgy érezte, ez az ügy már személyesen az ő ügye is, másrészt azért, mert a rendőr mellett nagyobb biztonságban érezte magát, mint egyedül, de belátta, nem ellenkezhet a rendőri utasítással, ezért elköszönt és felment a lakosztályába, ha szobáját lakosztálynak lehet nevezni. Az elszenvedett izgalmak után a szobájába vezető lehangoló út okozta félelem már kevésbé nyomasztotta, kezdett elfásulni. De ahogy a 22-es szobához ért, ismét összeszorította a torkát a félelem. Minél előbb be kell számolnia a kapitánynak, nem is minél előbb, azonnal. Hiszen lehet, hogy most ez a legsürgősebb.

Visszafordult és sietve elindult a garázs felé, feltételezve, hogy a rendőrtisztet még ott találja. Lesietett a lépcsőn, hogy még a kihallgatás megkezdése előtt közölhesse Karlstennel amit látott, de

amire odaért, a vasajtót bezárva találta. Talán az irodában lesznek, ez látszik a legalkalmasabb helynek a kihallgatások számára gondolta, miközben visszafordult és párosával véve a lépcsőfokokat újra felfelé igyekezett. Mire felért az emeletre, annyira kifulladt, hogy percekig várnia kellett, hogy kilihegje magát, mielőtt bekopogott az IRODA feliratú ajtón. Azonban újabb csalódás érte: a kopogásra senki sem válaszolt. Kis várakozás után lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt.

Csalódottan elindult a szobája felé, mert rájött, hogy elkésett, felesleges volna tovább keresgélnie a kapitányt, a vizsgálat már elkezdődött. De nem volt kedve visszamenni a szobájába, újra végigmenni a sötét, kihalt folyosón, majd kibámulni a vaksötét éjszakába. A társalgó helyiség közelébe érve úgy érezte, legjobb volna most beülni a vendégek közé és elfeledkezni az autókról, gázolásról és főleg a hullákról. De ekkor ismét eszébe ötlött a mozdulatlan test, amint a 22-es szobában az ágyon fekszik és tudta, addig nem lesz nyugodt, amíg fel nem hívja rá a rendőrök figyelmét. De megtorpant a társalgó ajtaja előtt. – Az lesz mégis a legjobb, ha legalább rövid időre, de beülök a panzió vendégei közé - gondolta. Belülről, az ajtó közeléből beszélgetést hallott. Kezét a kilincsre tette és már éppen benyitott, amikor az elmosódott szavak között egyszerre valami megütötte a fülét. Az ő nevét említette valaki:

- Clara Kordin ott volt? Maguk teljesen megőrültek. Miért engedték ezt a nőt ennek a Torrensnek, (ha ugyan így hívják) holttestéhez? - hallott egy női hangot, amely ismerős volt ugyan, de nem jött rá, kié.

- Nem lehetett megakadályozni! – Ezt egy férfi mondta, akinek a hangja a lány számára ismeretlen volt. - A két eset látszólag összefüggött. Mindkettőt hivatalosan jelentették be. Rögzítette a gép is és Martin doktor is megkapta a jelentést. De nagyobb baj, hogy a halász valószínűleg felismerte.

- Nemcsak felismerte, de ezt többször is elmondta – mondta egy harmadik férfi. – De ez most már nem számít, holnap délután már nem lesz jelentősége.

Clara a hang hallatára rémülten kapta fel a fejét. Elsápadt és csaknem összeesett a rémülettől, mert ezt a hangot felismerte. Karlsten kapitány hangja volt.

13. Gyülekezet a társalgóban

Kezét rémülten elkapta a kilincsről, mintha megégette volna. Az első gondolata az volt: - "El innen, mielőtt rájönnek, hogy halottam mit beszélnek" Megfordult és gyors léptekkel visszasietett a lépcsőházig. Ott megállt és dobogó szívvel belekapaszkodott a lépcső korlátjába, hogy el ne essék, a gondolatok pedig össze-vissza, örült sebességgel kergették egymást a fejében.

Ezek róla beszéltek és láthatólag nem örültek, hogy látta Torrens holttestét. Az egyik mentegetőzőtt is ezért, sőt hozzátette, nagy baj, hogy Jorge felismerte a halottat. De hiszen a jelenlevők nem is figyeltek rá, amikor azt mondta, hogy ismeri! Vagy valaki mégis odafigyelt rá? De miért baj, hogy ő ott volt? És miért baj, hogy a halász, Jorge, felismerte Torrenst? Az a Jorge, aki röviddel azután, hogy felismerte, gyanús körülmények között meghalt! Ki ez, vagyis ki volt ez a Torrens? Mi lehet az igazi neve? És főleg, hogyan lehet az, hogy Karlsten kapitány láthatólag egyetértett a másik kettővel. És mi az, ami miatt holnap délután már nem számít?! Mi nem számít: az, hogy a halász halott, vagy esetleg az, hogyan halt meg? Esetleg nem is volt baleset, hanem meggyilkolták?

Amikor idáig jutott a gondolataiban, hirtelen az eddiginél is ijesztőbb gondolata támadt. Mi van, ha a sorozatos gyanús halálesetek, (vagy gyilkosságok) mind összefüggenek azzal, amit ő látott az országúton: a szándékos gázolást és ezek mögött egész bünszövetkezet áll. Lehet, hogy **már** ő maga is célpont? És ami a legfélelmetesebb, ki fogja megvédeni, ha, ahogy az elhangzottak mutatják, úgy tűnik, a kapitány is benne van ebben a bünszövetkezetben?

Bár megnyugodni nem tudott, gondolatai lassan rendeződtek. Először is meg kellene állapítani ki volt az a három ember (esetleg több, mint három?) akik az ajtó másik oldalán beszélgettek. A 22-es szobában látottakat viszont valakinek mégiscsak el kell mondanania. Valakinek, de ezek után egy embernek biztosan nem: Karlsten kapitánynak!

Erőt vett magán és lassan, nyugodt léptekkel elindult a társalgó felé és benyitott. Azt várta, hogy hasonlóan az eddig tapasztaltakhoz, a vendégek az asztaloknál üldögélnek és kisebb csoportok-

ban beszélgetéssel, esetleg kártyázással ütik el az időt. Együttal remélte, hogy az egyik ilyen kis csoportban fel fogja fedezni Karlstent és így talán két társát is azonosítani tudja. Várakozásában azonban csalódnia kellett: Az egész társaság egy csoportba verődött össze és nagy beszélgetésbe merültek. Ott volt a panzió minden vendége, akikkel eddig találkozott, valamint az igazgatónő és húga Matild. Hogy miről tárgyaltak, arra hamar rájött, mert az egyik, a sarokban álló asztal mellett megpillantotta a kapitányt, és egy másik rendőrtisztet, aki éppen Patric Batrell urat hallgatta ki.

(- Erre nem gondoltam – jutott a lány eszébe. - Persze Karlsten kapitány mindenkit kihallgat, miután az országúti gázolás tette csak olyan valaki lehetett, aki a panzió lakója, illetve alkalmazottja. Más nem férhetett észrevétlenül Hoster kisasszony kocsijához. Persze, lehet, hogy ő tudja legjobban, ki az – futott át az agyán az ijesztő gondolat és hirtelen újra elfogta a rettegés.

- Így az a terv, hogy azonosítsam az ajtón keresztül hallott beszélgetés résztvevőit, nem vált be - gondolkozott tovább, miközben egyre inkább elhatalmasodott rajta a félelem - de annak a két személynek, egy férfinak és egy nőnek, akik a kapitánnyal rólam beszéltek, itt kell még lenni ebben a szobában, mert én a folyosó végéről láttam volna, ha valaki kilép. De vajon melyik lehet az a kettő? Ki kell zárnom őket, hogy keressek valakit, akinek elmondhatom, mit láttam a 22-es szoba ablakán át! Nekik és Karlstennek viszont ezek után nem merem. Bennük nem bízhatok, valószínűleg ők keresik a kulcsot és talán, ha szükségesnek látják meg is ölnék. De kockáztatnom kell, szükségem van valakire, akiben megbízhatok.)

Leült egy székre a terem másik sarkába és erőt véve a már lassan rémületté hatalmasodó félelmén elkezdte végiggondolni, ki bízhatna meg a jelenlévők közül. (És persze, ki az akit gyanús-nak tart.)

- Ezzel kell kezdeni inkább, - gondolta. - Itt van mindjárt a legnagyobb csalódás, Karlsten kapitány, akinek bűnüldözési módszereit ugyan eddig sem tartotta hatékonynak, de akiről eddig semmi oka nem volt feltételeznie, hogy együttműködne a bűnözőkkel (mert meg volt győződve, itt nem egy személy az aki a „baleseteket” okozza, hanem egy jól működő bünszövetkezet). Neki biztosan nem fog többet beszámolni semmiről.

Valószínű, hogy a rendőrtiszt, aki a kapitánnyal együtt a kihallgatást végzi, becsületes ember, de semmi esetre sem kockáztatja

meg, hogy olyan dolgokba avassa, amelyeket nem kíván Karlsten tudomására hozni. Nem várható tőle, hogy elfogadja egy idegen állításait saját főnökével szemben.

- Ha már a kihallgatásnál vagyunk – folytatta a gondolat-sort, - ott van ez a Patric Batrell, akit éppen most számoltatnak be a rendőrök, hol volt, amikor gázolás történt. (Most legalább már ott tartunk – gondolta elégedetten, hogy nem vonják kétségbe, ami velem történt.) Semmit sem tud erről a középkorú emberről, aki láthatólag nemigen kapcsolódik be semmilyen közös programba: egész idő alatt, amíg látta, csak pipájával a szájában újságolvasásba merült. Nem tud róla semmit, se jót, se rosszat, de megbízni azért nem merne benne.

Most a terem közepén beszélgető csoportot vette szemügyre, amelynek közepén az igazgatónő állt. A vendégek nyilván tőle várták, hogy magyarázatot adjon. Igen, Hoster kisasszony is lehetett az a nő, akinek hangját ismerősnek találta, de biztosan azonosítani nem tudta. Noha az utóbbi beszélgetéseik során úgy látszott, őszintén megdöbbenették a felmerült tények, a régebbi ellenséges magatartása és cinikus hozzáállása miatt valahogy nem tudott benne igazán megbízni. - Mindent, amit a tudomására hozok, csak arra fogja felhasználni, hogy magát és a panziót védje – jutott elhatározásra a lány.

- Ha már a nőknél tartunk, - folytatta az elmélkedést, - lehetett a húga, Matild is a harmadik személy a beszélgető csoportban – fontolgatta, de ezt a gondolatot hamar elvetette, ahogy végigmérte a lompos, elhanyagolt, öregedő nőt. – Micsoda különbség van közte és a nővére között. Látszik, ki az úr a háznál. Nem, Matild annyira tart Evelin Hostertől, hogy biztosan semmiben sem merne részt venni annak engedelme nélkül.

- Lehet, hogy akkor a Karlstennel beszélgető csoport nőtagja, Brigitte Brondel kisasszony lenne? Ez a feltűnően csinos, fiatal nagyvilági nő, akit látszólag semmi nem érdekel, ami másokkal történik a panzióban? - Erre a kérdésre Clara nem tudott választ adni. A hallott női hangot nem hallotta olyan tisztán, mint a kapitányét, bár ismerős volt, nem tudta megállapítani, fiatal vagy idős nő akié.

Ez vonatkozott a vendégek között jelenlévő negyedik nőre, Ruth Mazelre is. Noha a nő már nem volt túl fiatal, hangja nem volt olyan rekedt, vagy öreges, hogy biztonsággal kizárhatta volna.

Ami a többi vendéget illeti, Clara Kordin nagyrészükről jóformán semmit sem tudott. A hórihorgas Gunnert úrnak és az idős Witzenbach doktornak a hangját köszönésen túl egyáltalán nem hallotta, az ismeretlen férfihang akármelyiküké lehetett, ugyanúgy, mint a kihallgatásban résztvevő rendőrtiszté.

Harding úrral elég hosszan beszélgetett, ahhoz, hogy biztosan kizárja: nem az ő hangja volt a harmadik férfié. Bár Foron doktorral nem túl társalgott, abban is biztos volt, hogy nem az ő hangját hallotta.

Újra szemügyre vette a terem egyik középső asztalánál beszélgető csoportot és észrevette, hogy az eddig számba vetteken kívül még egy férfi van közöttük. Elég fiatal alacsony sovány férfi volt. Eddig még nem látta a panzióban. A harmadik hang tulajdonosa akár ő is lehetett.

Az ajtón keresztül kihallott beszélgetés három résztvevője (ha csakugyan hárman és nem többen is voltak) tehát a kapitányon kívül bármelyik jelenlevő nő és bármelyik férfi lehetett dr. Foron és Harding kivételével. A hallott hangok alapján történt kizárásos módszer, tehát nem sok eredménnyel járt. Ezen az alapon kettőjükön kívül bárki résztvevője lehetett a gyanúra okot adó beszélgetésnek, de az a tény hogy ők nem vettek abban részt, még nem jelentette, hogy megbízhat bennük.

Idáig jutott Clara a gondolkodásban és belátta, valakivel mégis kell beszélnie, felhívni a figyelmet a 22-es szobában fekvő férfire. Hátha esetleg életben van csak beteg? Akkor sürgősen segíteni kell rajta. Ha pedig halott....? Nem is merte végiggondolni mit kell akkor tenni. Azonnal be kellene jelenteni a rendőrségnek! De kinek?! Karlsten kapitánynak? Nem, nem várhat tovább! Kockáztatnia kell, valakit be kell avatnia.

Gondolatban ismét végigfutott az egyes személyeken és végül Hardingra esett a választása. Ő és Foron nem vettek részt a beszélgetésben. Dr. Foron is szóba jöhetne, de az láthatólag nem nagyon hitte el amit ő a vacsoránál mondott. Lehet, hogy most sem hinne neki. Harding hitt neki és tanácsokat is adott. Emellett ügyvéd létére pontosan tudnia kell, mi a teendő az ilyen kényes helyzetben.

Felkelt a székről és odasétált a lassan már oszladozó csoporthoz. Szerencséje volt, az ügyvéd, aki eddig Witzenbachnak és Brondel kisasszonynak magyarázott valamit, befejezte mondanivalóját és elindult az ajtó irányába. Clara Kordin odalépett hozzá:

- Nagyon fontos dolgot szeretnék önnek mondani, Harding úr – szólította meg. – Nem szánna rám néhány percet, hogy elmondjam?

- Természetesen Kordin kisasszony – mosolygott Harding. – Már úgyis el akartam menni. Engem már kihallgatott a kapitány. És képzelje, ártatlannak találtattam – tette hozzá nevetve. – De talán üljünk le ehhez az asztalhoz, - mutatott a távolabbi sarok asztalra. – Látja, én hittem magának, noha többen kételkedtek. És igazam volt.

Az asztalhoz tessékelte a lányt és leültek.

- Nézze kedves ügyvéd úr – kezdte Clara kissé zavartan, - amit most elmondok, jórészt feltételezés, illetve az utóbbi másfél órában tapasztaltak értelmezése. A tények nagy részét ismeri a rendőrség, feltételezéseimet viszont bizonyos okokból nem kívánom velük közölni. Viszont azt hiszem, ha feltételezéseim igazak, sürgős intézkedésre van szükség, amit én egyedül, segítség nélkül nem tudok megtenni. Ezért fordultam önhöz, mert bízom önben és az ön ítélőképességében.

- Nagyon megtisztelő a rólam alkotott véleménye – mondta mosolyogva Harding, akinek láthatólag jólesett, amit a lány róla mondott - és mindenben igyekezni fogok segítségére lenni.

- Akkor azzal kezdeném, hogy mi történt, azután, hogy ott hagytam önöket vacsora után – kezdte Clara és röviden elmondta, a lakatlannak mondott 22-es szobából kiszűrődő fénnyt, illetve zajt, azt, hogy kutattak a szobájában és Hoster kisasszony hozzáállását, a kulcsról azonban most sem tett említést.

Beszámolóját Harding közbeszólás nélkül figyelmesen hallgatta, egészen addig, amíg a lány el nem mondta, mi történt a tóparton.

- Érdekes, erről sem a rendőrség, sem az igazgatónő nem tájékoztatott minket a kihallgatás során – szakította ekkor félbe az ügyvéd. – Persze mondhatják, hogy a nyomozás érdekében hallgattak róla, de nem hiszem, hogy ez a valódi ok. És különös, hogy nem figyeltek fel ennek a Jorgénak megjegyzésére, miszerint ismeri az áldozatot.

- Különösen azután, hogy a halászt egy órával később halálos autóbaleset érte – bólintott Clara Kordin és elégedetten vette tudomásul a másik őszinte megdöbbenését ennek hallatára.

Végül részletesen beszámolt a lány arról, hogyan jutott be a panzióba, hogyan fedezte fel a balesetet okozó autót és milyen hatást

tett mindez Evelin Hosterre. (arról, mit hallott a társalgó ajtaján keresztül, nem szólt).

Harding figyelmesebben hallgatta a beszámolót, miközben arca egyre komorabb lett. Amikor Clara befejezte mondanivalóját, sokáig hallgatott. Végül csak annyit mondott:

- Ha nem tudnám, hogy a magától először hallott eset a tények tükrében igaznak bizonyult, most kételkednék az elmondottak valóságában, mert ezek a tények nem csak megdöbbenőek, hanem sajnos nagyon gyanús háttérre engednek következtetni.

- Mit gondol Harding úr, ezek után mit tegyünk? – kérdezte Clara és várakozóan nézett az ügyvédre.

- Először is meg kell nézni, ki vagy mi van a 22-es szobában. De ehhez segítségre lesz szükségünk, mert túl sok rendőr járkal most itt, nem törhetünk be csak úgy egy idegen szobába. Ha el akarjuk kerülni, hogy a rendőrség tudomást szerezzen a dologról, valakinek örködnie kell a folyosón.

- Kire gondol – kérdezte a lány, akinek nem tetszett az ötlet, de belátta, az ügyvédnek igaza van.

- Ruth Mazel asszonyra gondoltam. - válaszolta rövid gondolkodás után Harding. – Maga nagyon rokonszenves neki és amellett ő az, aki, éppen a maga előadása nyomán legjobban ismeri az előzményeket.

- De akkor neki is el kell mondanom mindent – vonakodott Clara. – Megbízhatunk benne?

- Senkiben sem bízhatunk meg? - mosolygott Harding. – Bennem megbízik? Ugyan miért?

Clara Kordin elpirult, mert éppen az előbb tette fel magának ugyanezt a kérdést. – Hát nem is mondtam el neki mindent – mondta magában, de erőt vett zavarán és egy hirtelen jött ötlettel kivágta magát.

- Csak egy amolyan női megérzés, mert maga nagyon rokonszenves nekem.

Most a férfi jött zavarba, ő is elpirult, de ügyvéd lévén hamar kivágta magát:

- Nahát! Ha ezt előbb tudtam volna – mondta tréfásan. - Kár, hogy csak most mondja. De visszatérve a kérdésére, elég jól ismerem ahhoz, hogy bízzam benne. Hacsak jobbat nem tud, javasolom vonjuk be a „munkába”. Majd beszélek vele, de anélkül, hogy a legkényesebb részletekről tájékoztatnám. Biztosan bele fog menni,

szereti a kalandos dolgokat. Most félrevonom Ruthot és beszélek vele. Maga menjen előre és várjon a szobájában. Tíz perc múlva mi is ott leszünk. A 23-as szoba, ugye jól tudom?

Miután belátta, nem tehet mást, mint hogy elfogadja Harding tervét, a lány bólintott és elindult szobája felé a már teljesen üres, kihalt folyosókon. Ahogy befordult a homályos mellékfolyosóra, ismét elfogta a különös nyomasztó érzés, mint annyiszor, de legyőzte és rövidesen ott állt a szoba előtt.

Bedugta a kulcsot a zárba miközben kezével lenyomta a kilincset, de a kulcsot már nem tudta elforgatni, mert a zár engedett, az ajtó kinyílt és szinte beesett a szobába. Ijedtében fel akart sikoltani, mert egy kéz befogta a száját, majd egy nedves rongyot vagy kendőt nyomtak az arcára, Megismerte a kloroform jellegzetes szagát, megpróbálta kiszabadítani magát, azután már nem emlékezett semmire.

14. A 22-es szobában

A hasogató fájdalom a fejében egyre erősebb lett és hatására lassan kezdett felelismélni, mintha egy sötét szobából jönne ki a világosságra. A zavaros képek is eltűntek és ahogy kinyitotta a szemét egy arcot látott, ahogy fölője hajolva őt nézi. Az arc vonásai egyre tisztábbak lettek és már fel is ismerte: Ruth Mazel arca volt.

- Na végre, csakhogly felébredt – hallotta nő hangját. – Ahogy ideértünk láttuk, hogy az ajtaja nincs rendesen bezárva és amikor benyitottunk, maga a földön feküdt eszméletlenül. Mi történt magával kedvesem?

- Ne gyötörje, még nincs egészen magánál – mondta egy férfihang, amelyben Harding hangjára ismert. – Úgyis tudjuk, mi történt, elkábították kloroformmal, - folytatta - még most is érezni a szagát.

Clara Kordin lassanként ráébredt, hogy a saját szobája díványán fekszik, közvetlenül mellette Mazel asszony áll aggódó arccal, míg az ügyvéd a karosszékben elterpeszkedve ül.

- Igen, elkábítottak. Az ajtó nem volt bezárva és ahogy beléptem, valaki hátulról elkapott és az arcomba nyomott egy kloroformos kendőt. Mennyi ideig voltam eszméletlen?

- Már jó negyedórája, hogy itt vagyunk – válaszolt Harding. – Lehet, hogy félóráig is. Hogy érzi magát? Fel tud kelni, hogy folytassuk, amit elkezdtünk?

Clara megpróbált feltápáskodni, ami végül a harmadik kísérletre sikerült is. Egy kicsit forgott vele a világ, de azután lassan úgy érezte, hogy már nem fog elesni.

- Azt hiszem, ha egy kicsit megmosom az arcom, teljesen magamhoz térek – jelentette ki végül. – Föltétlenül meg kell tenünk, amit elhatároztunk.

Újabb negyedóra múlva végre mindhárman ott álltak a 22-es szoba ajtaja előtt. Harding előszedett a zsebéből valamilyen szerkezetet és a zárba dugva megpróbálta kinyitni az ajtót.

- Ezeket a régi típusú zárat könnyű kinyitni – beszélt, közben dolgozott. – A mai szállókban már mágneskártyákkal nyílnak az ajtók. Azokkal az ajtókkal nem boldogulnék, bár vannak, akik azokat is könnyedén kinyitják. Na, már nyitva is van – mondta diadalmasan. – Maga, kedves Ruth, szíveskedjék a folyosó végén elhelyezkedve figyelni, jön-e valaki és szükség esetén riasszon minket. Én megyek előre, - fordult a lányhoz, - maga meg csukja majd be utánunk az ajtót.

Lenyomta a kilincset és belépett, Clara Kordin dobogó szívvel utána. Ahogy a világos, bár gyengén megvilágított folyosóról belépve becsukta maga után az ajtót, magtorpant, mert először semmit sem látott. Nyilván társa sem, mert egy darabig mindketten mozdulatlanul álltak. Így telt el néhány perc, amíg végre a félig behúzott függönyön beszűrődő fényben ki tudták venni a szobában levő tárgyak körvonalait.

A félhomályban is meg tudták állapítani, hogy középen asztal áll, két székkal, odébb két másik szék, vagy inkább karosszék van. És hátul a sarokban a pamlag, rajta pedig egy mozdulatlan alak fekszik.

- Van zseblámpája? – kérdezte Clara. - Valamivel csak világítanunk kell, ha látni akarunk valamit.

- Van, de inkább húzzuk be teljesen a függönyöket és gyújtunk villant – mondta Harding. – Kívülről kevésbé látszik gyanús-nak egy kivilágított ablak, mint egy zseblámpa ide-oda cikkázó fénye.

Azzal a másik ablakhoz lépett és azt is befüggönyözte, majd meggyújtotta az ajtó melletti lámpát, ami arra volt hívva, hogy a belépő el ne botoljék és annak fényében elkezdett vizsgálni.

Először az ágyhoz ment, hogy közelebről megszemlélje az ott furcsa, természetellenes pózban fekvő alakot. Sovány, nem túlságosan magas, ötven év körüli férfi volt. Ruhája szakadt volt, és több helyütt sáros és vérfoltos, de közelebről szemlélve látszott, hogy drága, finom szövetből készült, jól szabott sötét öltöny lehetett, mielőtt viselője valamivel összeütközött és amint ezt az ügyvéd azonnal megállapította, meghalt, valószínűleg súlyos sérüléseibe. Erre utalt a halott arca is, amely ugyancsak véres és sáros volt, több helyen súlyosnak látszó sebek és horzsolások borították. Harding ismerősnek találta és ahogy közelebb hajolt felismerte

- Ez az ember doktor Degard ugyancsak a panzió vendége, akiről azt mondták, elutazott pár napra. Halott, legalább három-négy órája – fordult társához, de megdöbbenően elhallgatott, ahogy meglátta a lány arcát. Clara Kordin ugyanis mozdulatlanul állt a szoba közepén és félig nyitott szájjal, tágra nyílt szemekkel bámult a halott férfire.

Az ügyvéd szavaira megrezzent és mintha álmából ébredne, lassan feléje fordult.

- Ez volt az! – suttogta elhaló hangon és remegő kézzel rámutatott az ágyon heverő mozdulatlan testre.

- Ki volt, vagy mi volt? – kérdezte szinte kiabálva a másik, bár már előre tudta, mi lesz a válasz.

- Ő volt az az ember, akit a szemem láttára ütött el az a fekete szedán – válaszolta a lány lassan összeszedve magát.

- Teljesen biztos benne? – kérdezte idegesen Harding. – Ez lehetetlen! Nem téved?

- Nem tévedek – válaszolta most már nyugodtabban Clara és hangjába némi sértődöttség vegyült. – Olyan közel álltam hozzá, mint maga, sőt még közelebb. Egészen a szájához hajoltam.

- Miért, mondott valamit – kapta fel a fejét a férfi. – Talán beszélt is vele? Mondott valamit?

- Nem! – mondta gyorsan Clara, majd zavartan elhallgatott, amiből Harding azonnal rájött, hogy hazudik.

- Jól van, – fordult felé elvigyorodva. – Ne mondja, ha nem akarja! De – tette hozzá komolyan – remélem tudja, lehet, hogy magát is veszélybe sodorja, ha elhallgat valamit. Degardot azért

hozták ide (nem is tudom miképpen), hogy a holttest ne kerüljön elő. Ez bizonyítja (amit maga állított), hogy ez nem baleset volt, hanem gyilkosság. És a gyilkos valószínűleg keres valamit és lehet, éppen magán. De hagyjuk, inkább nézzem szét, mit talál a szobában.

- Csak azt nem értem, hogyan hozták ide, anélkül, hogy bárki észrevette volna – vágott közbe gyorsan a lány, főleg hogy elkerülje a további kínos beszélgetést?

- Talán az ablakon hozhatták be. Valószínűleg a vacsora ideje alatt, miután meggyőződtek róla, hogy senki sem fog erre járni – mutatott az egyik ablakra Harding. - De lehet, hogy másképpen. Ahhoz azonban, hogy behozhassák valakinek belülről ki kellett nyitnia az ablakot. Ez pedig annyit jelent: a kik megölték ezt az embert, a panzió lakói vagy vendégei közül valók.

Azzal elfordult és nekifogott, hogy átkutassa a halott zsebeit, mialatt Clara borzongva nekifogott a szoba átkutatásának.

- Nincs nála semmi – jelentette be néhány perces vizsgálat után. – Pedig bizonyára volt nála valami iratféle, de legalább egy zsebkendő. Amikor megtalálta, nem nézte meg a zsebeit?

- Nem néztem, mert azonnal otthagytam, hogy segítséget hozzak – válaszolt a lány. – Noha amikor otthagytam, azt hittem, már meghalt, de nem voltam benne biztos ezért siettem. Még a bőrdömet sem vittem magammal.

- Látja most tudom, hogy igazat mond, nem úgy, mint az előbb – vigyorgott újra gúnyosan Harding. – Nagyon zavarba jött, amikor az előbb megkérdeztem, mondott-e valamit ez a szerencsétlen.

- Jó, rendben van – vágta oda ingerülten Clara. – Valami kulcsról motyogott szegény, amit át kellene adni valakinek... de nem tudta befejezni. Ennyi volt csak – fejezte be sértődöttséget mímelve. – Különben én sem találtam semmit, a szoba teljesen üres.

- Nyilván máshol van valami, ami magyarázatot ad az esetre. – csóválta a fejét Harding, azután a homlokára csapott. – Hiszen a szomszéd szoba, a 21-es Degard szobája. Menjünk át oda, talán találunk valamit.

- Még egy betörés? – kérdezte ijedten a lány. Nem lesz ebből semmi kellemetlenség?

- Miért? Gondolja, hogy egy betörésből még semmi kellemetlenség nem lehet? - gúnyolódott az ügyvéd. – Ha már elkezdjük, csináljuk végig.

Azzal elindult az ajtó felé. Clara remegve követte. Az ajtónál a férfi leoltotta a villanyt és kinézett a folyosóra.

- Minden rendben van, Mazel asszony a helyén van – nyugtatta meg társát visszafordulva.

Kiléptek a folyosóra és a lány megnyugodva látta, hogy Ruth Mazel a folyosó végén ácsorogva figyel, nem közeledik-e valaki.

Harding a szomszédos 21-es szoba ajtajához lépett és a 22-es szoba feltörésénél szerzett tapasztalatait felhasználva gyakorlott mozdulattal kinyitotta az ajtót, belépett és megvárva, hogy társa is kövesse, becsukta maga után. A szobában csaknem teljes volt a sötétség, csak az összehúzott függönyökön szűrődött be némi fény.

A férfi némi tapogatózás után felgyújtotta az ajtó melletti lámpát és körülnézett.

- Ez a szoba ugyanolyan berendezésű, mint az előző – állapította meg. - Most inkább én nézek körül a szobában, maga pedig nézze át Degard fiókjait, esetleg ruházatát, hátha találunk valamilyen magyarázatot arra, ami történt.

Clara Kordin bólintott és nekilátott az asztal fiókjai átkutásának. Meglepetve állapította meg, a fiókban a saját szakterületével, a talajvizek és a környezetvédelem közötti összefüggések vizsgálatával foglalkozó különféle dossziékat talált. Bárhogyan is érdekelte, nem ért rá velük foglalkozni, minél előbb kint szeretett volna lenni ebből a szobából.

Végül is úgy találta, a talált iratok nem lehetnek összefüggésben Degard meggyilkolásával, és nekilátott a doktor személyes holmija és ruházata átvizsgálásának. Kinyitotta a szekrényt és lelkiismeretesen átkutatta gondosan összehajtogatott fehérneműket és a példás rendben sorakozó öltönyöket. A fehérneműs szekrényben nem talált semmit, de ahogy a szekrényben a fogasokon levő ruhákat végignézte, az egyik öltöny belső zsebében egy borítékot talált. Megnézte a címzést és meglepődve olvasta: "Burghardt professzor részére, sajátkezü felbontásra".

- Ezt látnia kell! Találtam valamit itt a szekrényben. Jöjjön ide, legyen szíves. Azt hiszem, érdekes lehet, magát is érdekelní fogja.

- Inkább maga jöjjön ide! – volt a válasz. – Én is találtam valamit itt az ágy alatt és nem hiszem, hogy amit maga talált érdekesebb, mint amit én találtam.

- De én egy Burghardt professzornak szóló levelet találtam
- ellenkezett a lány. – Miért, maga mit talált?
- Kábítószer – válaszolt Harding. – És nem is keveset.

15. A 21-es szoba

Clara Kordin annyira meglepődött, hogy visszatette a bőrítéket a zakó zsebébe és otthagyva a ruhás szekrényt letérdelt az ágy mellé, amely alatt egy sor doboz volt. Harding éppen egy ilyen dobozt nyitott fel, és mutatóujját az egyik ott sorakozó kis zacskókba dugva megizlelte a benne lévő fehér port.

- Kétségtelenül heroin – bölintott – és nem vagyok ugyan szakértő, de szerintem meglehetősen tiszta és jó minőségű.

Visszatolta a dobozt az ágy alá és kihúzva egy másik, eltérő külsejű dobozt, azt is kinyitotta. Ebben különféle színű tablettákat tartalmazó zacskók sorakoztak.

- Ez extasy – állapította meg. – És ez is - mondta elővéve a harmadok dobozt.

Így ment végig az ágy alatt található dobozok tartalmán, megnevezve azokat és megbecsülve azok mennyiségét. Esetenként a lány kérdésére elmagyarázta az egyes fajták hatásmechanizmusát, nagy szakértelmet tanúsítva a különböző drogok területén. A megvizsgált dobozok nagy részét visszatolta eredeti helyére, de néhány csomagot kibontva az ágy mellett hagyott.

- Ez nem kis pénzt ér a piacon, - fejezte be az ágy alatt elhelyezett kábítószer állomány felmérését. – Aki ezt ide elhelyezte, nem kispályás diler hanem igazi nagymenő profi.

- Honnan ért ennyire a kábítószerekhez – kérdezte kíváncsian Clara, akit lenyűgözött a férfi szakértelme.

- Tudja, hogy ügyvéd vagyok – mosolygott Harding, akinek jól estek a lány elismerő szavai. – Volt szerencsém, vagy talán szerencsétlenségem a legkülönbözőbb bűnözőket védeni, köztük természetesen kábítószerrel kereskedő szervezetek tagjait, sőt nem egyszer a szervezet fejét. Már pedig valamire való ügyvédnek nemcsak törvényekhez kell értenie, hanem a bűncselekmények tárgyházhoz is.

- De miért van ez a nagymennyiségű drog itt, egy tudós szobájában? – kérdezte elgondolkozva Clara. – Gondolja, hogy doktor Degard is részt vett a kábítószer kereskedelemben?

- Nem tartom valószínűnek – válaszolta az ügyvéd rövid gondolkodás után. – Ha részt vett volna, nem tartotta volna a kábítószer szállítmányt a saját ágya alatt. Mert ez itt az anyagok mennyiségéből és összetételéből ítélve kétségtelenül egy drog szállítmány. Egyszeri szállítmány, amelyet azonban nem lehet rövid idő alatt szétosztani, méginkább piacra dobni.

Elhallgatott, leült az egyik karosszékre és gondolataiba mélyedt, mialatt társnője érdeklődve nézegette az egyes kibontott csomagokat. Néhány pernyi gondolkodás után újra megszólalt.

- Azt hiszem, értem, mi történhetett: Akik idehozták a kábítószer szállítmányt, tudták, hogy a szoba üres. Hiszen magától tudom, az igazgatónő nővére, az a lompos öreg nő, (ha jól tudom, Matildnak hívják), azt mondta, ez a Degard nincs idehaza. Egyébként ezt más is említette, én is hallottam, de nem tudom kitől.

- De számíthattak rá, hogy visszajön, mielőtt a szállítmányt elosztanák, ami több napot vehet igénybe, – vetette ellen a lány.

- Tudták, hogy nem jön vissza. Ez pedig azt jelenti, tudták, hogy halott. És azt is jelenti, hogy a szállítmány ma érkezett és azután, hogy Degard meghalt hozták ide ezeket a drogokat.

- De miért ebben a szobában helyezték el?

- Egyrészt nyilván azért, mert tudták, a szoba lakója nem fog visszajönni, ezt pedig egy darabig nem fogják takarítani, másrészt más helyiség nem állt rendelkezésre kivéve a 22-es szoba, ahol akkor már ott volt a holttest. Azt viszont semmiképpen nem akarták, hogy ha esetleg valaki felfedezi, mert például újabb lakó akar oda beköltözni, a droggal összefüggésbe hozza.

- Mit tegyünk ezek után? – kérdezte idegesen Clara. – Szólni kellene a rendőrségnek, de én nem tudom, megbízhatunk-e bennük.

- Nekem sincs nagy véleményem a rendőrségről, de nem nagyon tehetünk mást – töprengett az ügyvéd. – Végül is miért annyira bizalmatlan velük szemben?

Clara Kordin lesütötte a szemét és egy darabig hallgatott, végül zavartan megszólalt.

- Egy vallomással tartozom. Eddig nem mondtam el mindent. Véletlenül kihallgattam egy nagyon gyanús beszélgetést, ame-

lyet három személy, két férfi és egy nő folytatott, amely arra utalt, hogy valamiképpen érintve vannak a halálesetekben. És a beszélgetők egyike kétségkívül Karlsten kapitány volt!

Azzal részletesen beszámolt a megdöbbenet Hardingnak a társalgó ajtaján keresztül kihallgatott beszélgetésről.

- Hát ez tényleg gyanús és így más megvilágosításba helyezi a dolgokat – mondta az elgondolkodva. – De nem tehetjük meg, hogy valakit, valakit, aki illetékes, ne értesítsünk. Viszont alaposan meg kell gondolnunk, kit.

- Szóval akkor most mit tehetünk? – ismételte meg a kérdést a lány.

- Most azt tesszük, hogy azonnal elhagyjuk a helyszínt válaszolta Harding.- Ha már kinn vagyunk, nyugodt körülmények között megbeszéljük.

Azzal az ajtóhoz ment és kezét a kilincsre tette.

- Jöjjön már maga is – fordult hátra és lenyomta a kilincset, hogy kinyissa az ajtót. Az azonban magától kitárult és az ajtóban ott állt Rolf, kezében egy nagy-kaliberű pisztollyal. Mögötte Patrik Batrell úr alakját pillantották meg.

- Meglepődtek, ugye? – kérdezte vigyorogva. – Azt hitték, nem vesszük észre, hogy itt vannak? - Patrik Batrell szótlanul állt mögötte, olyan kifejezéstelen arccal, mint ahogy a társalgóban üldögélt.

- Félreérti a helyzetet – mentegetőzött az ügyvéd. – Igaz, hogy nem kértünk engedélyt, de nem volt rá időnk. És nagyon fontos felfedezést tettünk.

- Tényleg? – kérdezte gúnyosan a szolga. – Mit találtak, ami olyan fontos?

- Az ágy alatt....- kezdte a magyarázkodást a lány, de Harding leintette.

- Hagyja, Kordin kisasszony, bízsa rám – azzal Rolfhoz fordult. – Mindent megmagyarázok, de ha nem veszi rosszszéven nem magának. Menjünk az igazgatónőhöz.

- Nem megyünk sehová – válaszolta durván Rolf. - Itt maradunk.!

- Kikérem magamnak ezt a hangot – háborodott fel Harding. – Azonnal találkozni akarok a Hoster kisasszonnyal!

- Nem lehet, a kisasszony nincs itt, meg kell elégedniük velem – mondta szemtelenül a szolga.

- Hogy beszél velünk? – csattant fel az ügyvéd. – Maga nincs tisztában a helyzetével. Ha nincs itt az igazgatónő, akkor a hűgával akarok beszélni.

- Úgy látom, maga nincs tisztában a helyzetével – vigyorgott Rolf. – De ha csak az a kívánsága, hogy Matild asszonnyal találkozzék, az könnyen teljesíthető.

Azzal hátrafordult és kiszólt a folyosóra.

- Jöjjön be, főnök! Látni akarják.

Azzal félreállt az ajtóból amelynek nyílásában Matild testes alakja jelent meg. Ruházata ugyanolyan elhanyagolt volt szinte lompos, de mégis teljesen más volt a megjelenése. Fellépése határozott volt és magabiztos, és a hangja parancsoló, ahogy a szolgálhoz szólt. Clara meglepetésére nem egyedül jött, Joshua Martin doktor lépett be mögötte, akivel Torrens holttestének azonosításakor találkozott

- Ne ácsorogj az ajtóban, hanem gyere be és zárd be magad után., - szólt rá a nő Rolfra, aki engedelmesen beljebb lépett és behúzta az ajtót maga után. Nos, kérem, mit óhajtanak nekem előadni? – fordult hozzájuk udvariasan, de ez nem annyira kérdésnek, inkább felelősségre vonásnak hangzott.

- Nézzé kedves asszonyom, - kezdte a magyarázatot kissé zavartan Harding, - lehet, hogy ez betörésnek látszik, de ha meghallgat, bizonyára meg fogja érteni, hogy kerültünk ide.

Ezzel elmondta, hogyan vette észre Clara Kordin a 22-es szoba ablakán keresztül, az ott fekvő mozdulatlan testet és mivel nem akarta, hogy esetleges tévedése miatt ismét kigúnyolják őt, mint ügyvédet kérte meg, próbálja meg kideríteni, tényleg egy holttestet fekszik-e bent. Az ajtó nyitva volt, bementek és doktor Degard holttestét találták a szobában. Miután tudták, hogy Degard a 21-es szobában lakik, átjöttek ide. Ez az ajtó is nyitva volt, bejöttek tehát, körülnéztek és legnagyobb megdöbbenésükre nagymennyiségű kábítószerrel találtak.

- Bár elismerem, nem jártunk el teljesen szabályosan – fejezte be Harding előadását – úgy érzem, az a tény, hogy tevékenységünk eredményeképpen rátaláltunk erre a jelentős drog szállítmányra, amelyre másként valószínűleg nem derült volna fény, ellensúlyozza az elkövetett hibát.

Az ügyvéd szép kerek története, amely egy bírósági tárgyalóteremben is megállta volna a helyét védőbeszédként, úgy látszik kedvező hatással volt az igazgatónő hűgára, mert egész idő alatt

egyre vidámabban mosolygott és az ügyvéd utolsó mondatának hallatán hangosan elnevette magát.

- Kedves Harding úr – mondta, amikor az befejezte beszédét – ha most egy bírósági tárgyalás esküdtje volnék, a maga által elmondottak meggyőztek volna az ártatlanságukról. De mivel itt más minőségben vagyok, sajnos tudom, hogy nem egyszer hazudott. Viszont igazat mondott abban, hogy ha nem sikerült volna rátalálniuk erre a jelentős drog szállítmányra, erre másként valószínűleg nem derült volna fény. Ez viszont nem javít a helyzetükön

- Úgy látszik nem értett meg minket kedves Matild, ha megenged, hogy így szólítsam – vetette ellen Harding. – Mi a drog szállítmány felfedezésével egy bűncselekményt lepleztünk le, ami várhatólag elvezet a bűnbandáig is. Különben miben hazudtam önnek?

- Többek között abban, hogy mindkét ajtót zárva találták.

- Honnan tudja ezt olyan bizonyosan?

- Onnan, hogy magam zártam rá holttestre a 22-es szobát és a 21-est a kábítószeresek beszállítása után – mondta Matild derűsen mosolyogva.

Az öregasszony kijelentését döbrent csend követte. Még a tárgyalótermek váratlan fordulataihoz szokott ügyvédet is annyira meglepte ez a fordulat, hogy időbe telt, amíg felfogta, mit is jelent a nő kijelentése. Egy darabig szóhoz sem jutott és amikor végül megszólalt, szokásos magabiztosságának nyoma sem volt már.

- Csak nem maga,... maga... ennek – kezdte dadogva, majd hirtelen megakadt, látszott, nem merte kimondani amit gondolt. Maga Matild segítette ki:

- Igen, én – fejezte be széles mosollyal a vége szakadt mondatot – Igen, én vagyok az itteni kábítószer (ahogy maga mondja) bűnbandának a vezetője.

Harding nem tudta mit válaszoljon. Ismét csend lett, amelyet csak Rolf gúnyos vihogása tört meg.

Clara Kordin, aki eddig értetlenül hallgatott, csak most jött rá, mit is jelentenek Matild szavai. Előbb szinte megdermedt a félelemtől, de azután felháborodása legyőzte iszonyatát.

- Maga ölte meg ezt a szerencsétlen tudóst, Degardot? – kiáltotta haragosan. – Miért volt erre szükség. Nem volt más hely a drogjai számára csak az ő szobája?

Matild arcáról eltűnt a mosoly.

- Nem – rázta a fejét komoly arccal. – Nem én voltam, illetve nem mi voltunk. – Degardot különben is kedveltem. Persze, ha szükséges lett volna megtettük volna, de minket is meglepett, hogy ott találtuk. Eredetileg ugyanis az „anyagot”, vagyis gyengébbek kedvéért (itt a lányra mosolygott) a kábítószer az üres 22-es szobában akartuk elhelyezni. Miután jelenléte megzavarta terveinket, nem akarván az anyagot, a drogot (itt ismét Clarára nézett) ugyanazon a helyen tartani, ahol egy hulla van, zavarta volna az összekötők közötti elosztást, Degard megüresedett szobájában helyeztük el.

- Velünk mi a szándéka? – kérdezett szorongva Clara. – Most már tudja, véletlenül kerültünk az útjukba. Vegye úgy, hogy itt sem voltunk. Higgye el, senkinek sem szólnunk arról, mit találtunk az ágy alatt. Engedjen minket szabadon! Kérem!

- Ne legyen ilyen ostoba, doktor kisasszony! – mordult rá bosszúsan Harding. – Még ha akarná sem tehetné meg. Nem kockáztathatja, hogy szabadon enged minket. Ezt a társai sem engednék. Nincs más választásuk, meg kell minket ölniük.

- Sajnos ezúttal egyet kell értenem Harding úrral, bár nem kedvelem az ügyvédeket, sok bosszúságot okoztak már nekem – mondta Matild.

- De ha drogot is csempésznek, vagy árulnak, az nem ugyanaz, mintha gyilkolnának. – Ne tegyék! – rimánkodott kétségbeesve a lány. – Eddig sem öltek meg senkit!

- Miért, mit gondol, kisasszony, Torrenst ki ölte meg? – szólt közbe doktor Martin, aki eddig hallgatott. – Az Interpol Kábítószér Osztályának munkatársa volt, magam végeztem vele. Az a szerencsétlen Jorge pedig fennen hangoztatta, hogy tudja kicsoda. Neki azért kellett meghalnia, (persze autóbalesetben), mert túl sokat tudott.

- Sajnálom, kedves doktor kisasszony – vette át a szót Matild, amikor az orvos befejezte. – Amikor azt mondom, sajnálom, őszintén mondom, mert megkedveltem magát, de nem tehetünk mást. Higgye el nem szívesen gyilkolunk.

Clara nyilván belátta, hogy hasztalan tiltakozik, lehajtotta a fejét és gondolataiba merült. Rolf átadta a pisztolyt Batrellnek, maga pedig a lányhoz lépett és erős ragasztószalaggal összekötötte kezeit, az egyik lábát pedig a szék lábához kötözte, amelyen ült. Ugyanazt a műveletet Hardinggal is megismételte.

- Ha meg akarnak ölni, miért kötözték meg? – kérdezte az ügyvéd.

- Csak később kerül sor a megölésre, alkalmasabb időben és helyen. Innen most minden esetre elmegyünk – felelte a főnöknő. - Tulajdonképpen magát is sajnálom – folytatta - pedig magát nem szerettem. Mondtam, nem gyilkolunk, csak ha muszáj.

- Legalább azt mondja meg, ha nem maguk, ki ölte meg, az az gázolta halálra Degardot? – kérdezte Clara, akinek félelmén felülkerekedett a kíváncsiság.

- Nem tudjuk - felelt a nő helyett a doktor. – Nem is tudtunk róla, amíg a 22-es szobában meg nem találtuk a holttestet.

- Úgy van, - erősítette meg Matild. – Az egész dologról magától hallottam először. De most indulás! Maguk előre mennek. Ne próbálkozzanak semmivel, Rolf maguk mögött megy és azonnal löni fog, ha kell. Ne reménykedjen, hogy nem meri elsütni, a pisztoly hangfogós.

Körülnézett, mintegy ellenőrizni, hogy minden rendben van, majd Batrellhez fordult.

- Patrik, indulj előre, nézz körül és biztosítsd a terepet! Három perccel utána Rolf kitereli ezeket. Az ajtót mindenki csukja be, ahogy kilépett! Mi majd bezárunk a doktorral.

Batrell bólintott és kilépett a folyosóra, becsukva maga mögött az ajtót. Matild és Martin doktor szétnéztek a szobában, megvizsgálták a kábítószeres dobozokat, amelyeket a váratlan látogatók kihúzgáltak az ágy alól és visszatették azokat, majd a főnöknő intett Rolfnak, aki rávigyorgott a megkötözött lányra és Hardingra, aztán kinyitva az ajtót, pisztolyával gyengéden bökdösve kiterelte őket a folyosóra. Az ajtót ő is becsukta

Clara Kordin tudta, hogy bár eddig nem bántották őket, komolyan kell venni az igazgatónő nővéreinek szavait, nem engedhetik őket szabadon. Nem hagyhatnak tanúkat, meg fogják ölni őket. Különös, de az eddigi, szinte állandó rettegése elmúlt, ehelyett azon kezdte törni a fejét, hogyan menekülhetnének meg mégis. Ránézett sorstársára, aki lehajtott fejjel ment előtte és megállapította, hiába vár tőle segítséget, Harding teljesen magába roskadt, bizonytalan léptekkel szinte támolygott, minden pillanatban várható volt, hogy összeesik.

- Álljunk már meg egy percre – szólta hátra kísérőjüknek, - nem látja, hogy Harding úr mindjárt elájul?

- Jó, hogy figyelmeztet – válaszolt Rolf, akit láthatólag nem érdekelt a foglyok állapota, azzal előre lépett és pisztolyával megbökte az ügyvédet. – Szedje össze magát öregem, különben kénytelen leszek itt helyben lelőni.

Azzal, hogy mondanivalóját nyomatékosítsa, a fegyver csövével erős ütést mért a félájult férfi hátára.

Bár, mint a lány feltételezte, valószínűleg nem kockáztatta volna meg, hogy elsüti a fegyvert, ismervén a szolga durvaságát, inkább belekarolt az ügyvédbe, akit az erős ütés okozta fájdalom valóban felélesztett kábultságából és így zavartalanul elértek a folyosó végéig, ahol az becsatlakozik a főfolyosóba.

Clara az ügyvédet szinte vonszolva maga után, kissé előre húzódva elsőként kanyarodott be és meglepetésében megtorpant, mert pár lépésnyire tőle megpillantotta Karlsten kapitányt, mögötte pedig három, géppisztolyát rájuk szegező rendőrt. A kapitány egyik ujját szájára téve csendre intette, a másikkal jelezte, hogy folytassa az útját. A lány megértette a jelzést és Hardingot vonszolva tovább indult. Éppen jókor, mert Rolf megtorpanásuk miatt gyanút fogva, halkan káromkodva már éppen előre akart menni. Az, hogy a két fogoly tovább indult, megnyugtatta és gyanútlanul befordult utánuk, hirtelen szembetalálva magát a rámeredő géppisztolyok csövével. Egy pillanatig habozni látszott, felemelje-e saját fegyverét, de aztán arcán szokásos vigyorával eldobta a pisztolyt és felemelte kezeit.

16. Dr. Degard levele

Az orvos és Matild befejezték a rendrakást és végül ők is elindultak kifelé. Amint azonban Martin a kilincsre tette a kezét, az ajtó kitárult. Az ajtó két oldalán egy-egy egyenruhás rendőr állt géppisztollyal a kezében. Mögöttük Karlsten kapitány lépett be a szobába.

- Tegyük fel szépen a kezeiket, vagy inkább nyújtsák előre, hogy az őrmester rájuk tehesse a bilincset. – mondta derűsen, majd a Martinhoz fordult, akinek arcát váltakozva torzította el a magdöbbenés és a tehetetlen düh. – Látom doktor, nagyon meg vagy lepve. Pedig tudhattad volna, hogy amikor valahol nagymennyiségű kábítószert kerül forgalomba, az orvosoknak külön figyelmet szentelünk.

Elhallgatott, majd az asszonyra nézett.

- Be kell vallanom, Matild, a doktorral szemben magának sikerült nekünk meglepetést okoznia. Régen törtük már a fejünket, ki lehet ennek a bandának a feje és csak most tudtuk meg lefogott társaitól, hogy maga.

- Nem nézte volna ki belőlem, a lompos öregasszonyból, hogy egy ilyen forgalmat lebonyolító szervezett tudok irányítani, mégpedig óramű pontossággal. Azt hitték, én csak a precíz, rendszerető nővérem parancsainak teljesítésére vagyok képes, azokat is lustán és trehányul hajtom végre. A szüleink által dédelgetett és ma már köztisztelőben álló nővérkém, Evelin Hoster sohasem lesz és nem is lenne képes úgy szervezni és irányítani, mint én. Egyébként nekem sose volt fontos a pénz, én a munkát élveztem. És semmit sem sajnálok.

- Azt hiszem, kedves Matild, a drog üzletet be kell fejeznie – mosolygott a kapitány. – Sajnos le kell tartóztatnom, kedves barátommal, doktor Joshua Martinnal együtt. A banda többi tagját már őrizetbe vettük.

*

Miután rendőrök megkötözték, majd elvezették az elfogott bűnözőket, Clara Kordint és Harding ügyvédet is visszakisérték a 22-es szobába, ahol közben a helyszínelők is végezték vizsgálataikat. Clara leült az egyik fotelba, míg az erősen megviselt Hardingot lefektették Degard ágyára. A lány annyira fáradt volt, hogy ágy híján a szoba egyik karosszékébe ült és azonnal elnyomta az álom. Arra ébredt, hogy, valaki gyengéden rázza a vállát. Álomittasan kinyitva a szemét és a kapitányt látta maga előtt. Mellette Ruth Mazel állt és aggódó arccal nézte.

- Ugye tudja, hogy megmenekülésüket Mazel asszonynak köszönhetik – mondta a rendőr. – Ő értesített bennünket, hogy maguk veszélyben vannak.

- Tudja kedvesem - mondta Ruth Mazel. – a maga szobája mellett álltam őrt a folyosón, ahogyan megbeszéltük. Meghúzódtam a homályban, azt hiszem maguk sem láttak meg. Láttam, hogy átmennek a 21-es szobába és éppen helyet akartam változtatni, amikor megjelentek Matildék. Azt hittem, rájöttek, hogy jogtalanul hatoltak be más szobájába és most felelősségre akarják magukat

vonni. Gondoltam, ebből kimaradok és visszaosonok a társalgóba, de amikor megpillantottam náluk a fegyvereket, jónak láttam értesíteni a rendőrséget.

- Mi pedig – folytatta a kapitány – azonnal tudtuk, hogy a kábítószer rejtékhelyére indulnak, miután már hosszabb ideje figyeltük a bandát és csak az alkalomra vártunk, hogy lecsaphassunk rájuk. Most pedig, kedves doktornő, várom a maga beszámolóját, miután, ahogy látom Harding úréra hiába várnék.

Karlsten ugyanis a banditákkal való foglalkozást helyettesére Blankfort főfelügyelőre hagyta, ő maga inkább Clarától és az ügyvédtől akarta megtudni, hogyan is zajlottak az utóbbi másfél óra eseményei.

- Már én is kihallgatható vagyok – szólt közbe Harding, aki közben lassan magához tért a megrázkódtatásból, - de azért nem bánnám, ha inkább Kordin kisasszony mesélné el, ami történt. De előbb volna egy kérdésem: Mikor jött rá, hogy Matild a banda feje?

- Csak most, amikor Batrellt és ezt a Rolfot (tényleg, nem is tudom a vezetéknevét) elfogtuk és kihallgattuk – válaszolt a rendőr.

- Az igazgatónő is tagja volt a bandának? – folytatta a kérdezősködést az ügyvéd.

- Természetesen őt is kihallgattuk, és ő határozottan tagadja, azonkívül Matild is azt vallotta, hogy a nővére, akit úgy látszik nem nagyon szeretett, mit sem tudott a tevékenységükről. – mondta a kapitány. – Persze ettől még benne lehetett, de én nem tartom valószínűnek.

- Köszönöm, nekem ennyi is elég volt egyelőre – mondta fáradtan Harding. - Inkább átadom a szót a kisasszonynak.

- Hát akkor kedves Clara kisasszony, magán a sor - kezdte a kihallgatást a kapitány, rámosolyogva a lányra, - Észrevettem, hogy az utóbbi órákban elvesztettem a bizalmát. Szeretném azt helyreállítani, ezért kérem, mondja el, mit vétettem.

Clara Kordin hirtelen meg sem tudott szólalni zavarában. Elvörösödve hallgatott egy darabig, míg a rendőr láthatóan jól mulatott rajta, majd erőt vett magán és elmondta, mit hallott a társalgó félig nyitott ajtaján keresztül.

- Lehet, hogy én túlságosan bizalmatlan vagyok, de el kell ismernie kapitány - fejezte be az elmondottakat, - a maga szavai, a

gázolás és különösen Jorge halála után, adtak, sőt, adnak némi okot a gyanúra.

- Látom, tisztáznom kell magamat, - nevetett Karlsten – mert még azok után sem bízik meg bennem, hogy megmentettem az életét. Mert, ugye, felesleges mondanom – fordította komolyra a szót, - nem kétséges, hogy a banda kénytelen-kelletlen, de feltétlenül megölte volna magukat.

- Ez igaz, Matild is mondta – bólintott Clara. – De akkor miért hangzott el, hogy nem lett volna szabad engem a holttesthez engedni, miért volt baj, hogy a halász, Jorge felismerte a halottat és maga miért mondta, hogy nem lesz holnap ennek jelentősége? És még egy kérdés: Kik voltak a beszélgető partnerek?

- Napok óta készülünk a környék legveszedelmesebb drog-csempész bandájának elfogására – kezdte a magyarázatot Karlsten kapitány. – A központi kábítószer csoportnak a bandába beépített ügynöke segítségével, akit mellesleg mi sem ismertünk, a tavon keresztül történő kábítószer csempészes minden részletével tisztában voltunk már. Azt is tudtuk, hogy főhadiszállásuk itt van a panzióban, csak a banda főnökét nem ismertük. Volt azonban nekünk is beépített emberünk a bűnözők között és ő jelentette, hogy a kábítószer csoport ügynökét leleplezték és megölték.

- Degard volt az az ember, akit a szemem láttára ütött el az a fekete szedán? – kérdezte izgatottan a lány.

- Nem! Amikor maga a gázolást bejelentette, én is azt gondoltam, ő lehet a beépült ügynök, de mikor tájékoztattuk őket a gázolásról, a kábítószer csoport közölte, a bandába beépült ügynök életben van. Egyébként még most sem tudjuk, őt ki és miért ütötte el. De, hogy a maga kérdéseire feleljek, az utolsóval kell kezdenem: a férfihang tulajdonosa a kábítószer csoport ügynöke volt, aki Torrenszel együtt érkezett és állítása szerint maga látta is őt az ablakából. Ahogy utólag hallottam, maga majdnem leleplezte, amikor a társalgóban elmondta, hogy Torrens nem egyedül jött.

- Így már értem, miért jött Torrens olyan zavarba, amikor megkérdeztem: a társa hová tűnt? - bólintott Clara.

- A nő Brondel kisasszony, az interpol ügynöke. – folytatta a rendőr. - Brigitte Brondel helytelenítette, hogy magát Torrens holtteste közelébe engedték, mert valami olyat talál mondani, ami Martin doktor gyanúját felkelti, akiről pedig már akkor feltételeztük, hogy orvosként részt vesz a kábítószer ügyletben. Ugyanez volt a

helyzet Jorge esetében is, aki a tóban halászva többször is látta őt különböző emberekkel találkozni. Lehet, hogy Jorge megjegyzése okozta halálát, mert Martin doktor akkor már tudta, hogy Torrens ügyök.

A rendőr elhallgatott, majd mosolyogva nézett a lányra.

- Ami pedig a maga utolsó kérdését illeti, hogy holnap miért nem lesz már ennek jelentősége, úgy érzem nem nekem kell magyarázkodnom, hanem inkább magának. A rajtaütést ugyanis csak holnapra terveztük és csak a maguk partizán akciója miatt és ennek következtében életük megmentése érdekében kellett ma lecsapni rájuk. Nos kedves doktornő, kielégítő volt a magyarázat? Sikerült eloszlatni a gyanúját?

- Bocsásson meg, kapitány úr, azt hiszem, valóban kissé paranoiás vagyok – mondta zavartan Clara Kordin. – A magyarázatot a kérdéseimre magamtól is kitalálhattam volna. De ha paranoiás is vagyok, megvan rá a jó okom. Van egy-két dolog, amelyre a kábítószeres maffiával kapcsolatban ön által elmondottak nem adnak választ.

- Melyek azok? – kérdezte Karlsten idegesen.

- Mindjárt az első kérdés, miért ütötték el doktor Degardot?

- Valószínűleg rájött valamire a kábítószer ügylettel kapcsolatban – vélte a rendőrtiszt. - Vagy egyszerűen szükségük volt a szobájára, hogy oda rejthessék a drogot.

- Feltevése téves, kapitány úr – vitatkozott a lány. – Nem ők ölték meg! Maga Matild mondta, hogy maguk is meglepődtek, amikor a 21-es szobában megtalálták a holttestet.

- Talán nem akart bevallani egy gyilkosságot – ellenkezett Karlsten, de már kissé bizonytalanul.

- Gondolja, hogy előttünk, a hullajelöltek előtt kívánt jó színben feltűnni? Egyébként akkor nem lett volna szükséges az országúton megőlni.

- De mit keresett az országúton Degard? – terelte el a szót a kínos vitáról a kapitány.

- Ezt kérdezem én is – bólintott Clara. – Valószínűleg találkozni akart valakivel. Hogy kivel, nem tudni. De várjunk csak! – csapott a homlokára. – Degard zsebében találtam egy levelet, de nem volt már időm megnézni. Talán attól okosabbak leszünk!

Felállt és kinyitotta a szekrényt, amelyben a szerencsétlenül járt doktor ruhái sorakoztak és amelyeknek a vizsgálódó rendőrök nem tulajdonítottak nagyobb jelentőséget. Emlékezett rá, hogy egy kockás öltöny zakójának belső zsebében volt a levél. Mindjárt a sorban második öltöny kockás volt, de annak zsebében hiába kereste a levelet. - Talán a mégis a helyszínelők vették magukhoz - gondolta, de azért tovább kutakodott a ruhák között. Aztán hirtelen eszébe jutott, esetleg, amikor Harding a kábítószereket említette, ő talán nem a kockás kabátba dugta vissza a levelet. Újra kutatni kezdett a zakók között és nagy öröme egy másik öltöny oldalzsebében talált rá Degard levelére.

Megvan! - kiáltotta diadalmasan és átnyújtotta a rendőrnek. Karlsten kézbe vette és hangosan felolvasta a levél címzését: "Burghardt professzor részére, sajátkezű felbontásra".

- Miután gyilkosságról van szó, jogom volna felbontani a levelet, - morfondírozott - de nem szeretném megbántani a nagytekintélyű professzort, annál inkább, mert telefonon is elérhetem.

Letette a levelet egy székre és a telefon után nyúlt, amikor a lány felkiáltott:

- Várjon egy kicsit kapitány! A boríték másik oldalán is van írva valami.

Felvette a borítékot, amelynek másik oldalán ez állt: „Ha valami baleset érne, kérem a levelet és a zsebemben lévő kulcsot adják át Burghardt professzornak! Dr. Degard”

17. A kulcs

- Tehát Degard számított rá, hogy esetleg megölik – bólintott elégedetten a rendőr. – Mindjárt többet fogunk tudni, ha kibontjuk, azaz a professzonnal felnyitattuk a levelet.

Ismét a telefonért nyúlt, de ismét letette.

- Na és hol van a kulcs? – kérdezte.

Clara Kordin zavarba jött és majdnem kibökte, hogy „Nálam!”, de meggondolta magát. Ha eddig nem mondta el senkinek, megvárja, amíg megérkezik, akit megillet, Burghardt professzort.

- Nem tudjuk – mondta, miközben elpirult. – Nem találtuk meg.

Szerencséjére Karlsten nem nézett rá és így nem vette észre zavarát. Immár harmadszor felvette a telefont, tárcsázott és beszólt.

- Karlsten rendőrkapitány vagyok. Kérem, sürgősen kapcsolja nekem Burghardt professzort!

Egy darabig csendben várakoztak, míg végül Karlsten ismét megszólalt.

- Köszönöm, - majd a jelenlevőkhöz fordult.: - Kihangosítom!

- Burghardt – hallatszott egy idősebb férfi hangja.

- Jó estét kívánok professzor úr, Karlsten rendőrkapitány vagyok.. Bocsásson meg, hogy zavarom, de fontos dologról szeretném tájékoztatni.

- Semmi probléma, kapitány úr – válaszolt Burghardt professzor. – Mi történt?.

- Egy autóbalesetben elhunyt bizonyos doktor Degard zsebében levelet találtunk, amelyet önnek címeztek. - kezdte a kapitány, láthatólag keresve a szavakat, hogyan és mennyit mondjon. – Miután a haláleset gyanús körülmények között történt, ebben az ügyben rendőrségi nyomozás folyik, ismernünk kell a levél tartalmát. Kérem hozzájárulását, hogy felnyissuk a levelet, illetve esetleg kívánja előbb ön felnyitni és azután tájékoztatni minket annak tartalmáról?

A professzor egy ideig hallgatott és amikor megszólalt, hangja mintha elcsuklott volna,

- Nagyon megdöbbent, amit hallottam kapitány úr. Degard doktort jól ismertem, vagy talán inkább barátom volt. A halála nagy csapás részemre, mert bizonyos tudományos kérdésben együtt dolgoztunk. Ha megengedné, inkább most odamennék és magam bontanám fel a levelet. Természetesen azután a rendelkezésükre bocsátom. Hová kell mennem?

- Pension Atlantic. Fogják várni önt és felkísérik a 21-es szobába – jelölte meg a helyet - mondta Karlsten megnyugodva.

- Köszönöm - válaszolt Burghardt. – Húszerceken belül ott vagyok.

- Akkor, miután látom, hogy a fiúk befejezték a munkát, legjobban ha itt, Degard szobájában fogadjuk a professzort – fordult a kagylót letéve Karlsten. – De előbb ki kell még hallgatnom Hoster kisasszonyt.

Ruth Mazel, és Harding a kapitány tanácsára, illetve inkább utasítására Clara Kordinnal együtt ott maradtak az addigra rendbe

hozott 21-es szobában, hogy ott várják Burghardt professzor érkezését. Ahogy kényelembe helyezték magukat, azonnal élénk beszélgetésbe merültek.

Mindhárman izgatottak voltak, különösen a lány, akit nagyon megviseltek azok a borzalmak, amelyeken átesett. Végre boldognak és felszabadultnak érezte magát, mert azt remélte, véget ért az immár csaknem nyolc órája tartó feszültség, nem kell állandóan rettegni újabb ijesztő élményektől. Még a panzió önmagában is nyomasztó légkörét is kezdte megszokni.

Az ügyvéden látszott, hogy még nem teljesen heverte ki az utolsó óra eseményeit, amelyek csaknem az életébe kerültek. Ruth Mazel viszont vidám és beszédes volt, látszott rajra, büszke, hogy bátorságával és talpraesettségével megmentette a másik kettő életét.

- Tulajdonképpen hová lett Karlsten? - kérdezte Ruth órájára nézve, miután már vagy húsz perce hiába várták a rendőr és a professzor érkezését.

Az igazgatónővel akart beszélni, bár nem értem miért – válaszolta Clara.

- Nyilván azért... - kezdte az ügyvéd, de nem folytatta, mert nyílt az ajtó és egy ősz hajú magas, szemüveges idősebb úr lépett be. Mögötte egy harmincöt év körüli, kisportolt, széles vállú férfit tessélt be a kapitány.

- Engedje meg professzor úr, hogy bemutassam Ruth Mazel asszonyt, a panzió vendégét, doktor Clara Kordin kisasszonyt, aki szemtanúja volt a Degard doktor halálának, amiről az előbb tájékoztattam és végül Harding ügyvéd urat. Mindhárman az előbb említett események tanúi, illetve legalább részben inkább áldozatai voltak az említett eseményeknek – mutatta be Karlsten Burghardt professzornak a jelenlevőket, majd hozzájuk fordult.

- Önök pedig engedjék meg, hogy bemutassam Burghardt professzort és Branko Berkovic urat.

- Jó estét kívánok – üdvözölte Burghardt, sorban kezét nyújtva a szobában levőknek. – Társam Berkovic úr a Worldprotect Corporation biztonsági főnöke, aki a vállalat megbízásából egy tapodtat sem mozdul el mellőlem.

Mosolyogva mutatott a mellette álló férfire, aki rezzenéstelen arccal, egyetlen biccentéssel üdvözölte Hardingékat, majd a lányhoz fordult.

- Kedves kollegina, örülök, hogy személyesen is megismerhetem. A karsztvizekkel kapcsolatos tanulmányát igen figyelemre méltónak találtam, bár nem mindenben értek egyet a megállapításai-val. De ezt majd módunk lesz megvitatni.

Elhallgatott, majd elkomorodva folytatta.

- Sajnos azonban más miatt jöttünk most össze. Nagyon fáj-dalmasan érintett kedves kollegám, mondhatni barátom, doktor Degard halála, különösen azért, mert mint mondják, bűntény áldozata lett, amit egyébként elképzelni sem tudok.

Ismét Clarára nézett, mielőtt folytatta.

- Ahogy hallottam, ön kisasszony és az ügyvéd úr találtak a zsebében egy nekem szóló levelet. Megkérhetem, hogy ideadják?

- A levél nálam van – nyúlt belső zsebébe Karlsten – Nem bontottam fel, de, miután elolvasta, vissza kell kapnom, mert bűnjel.

Burghardt professzor arcán meglátszott a bosszúság, amikor beleegyezően bólintott.

- Nem örülök, de nincs más választásom. – Kérem a levelet.

A rendőr átnyújtotta Degard levelét. Burghardt, aki eddig állt, letült a fal melletti kis asztalhoz. Először elolvasta a boríték cím-zését, azután megfordítva a borítékot, a hátán levő írást is.

- Szóval számított rá, hogy baj érheti – állapította meg fej-csóválva, majd a zsebéből elővett svájci bicskát kinyitva, éppen fel akarta vágni, amikor megszólalt a telefon. Clara felvette, majd át-nyújtotta Karlstennek.

- Magát keresik, kapitány úr!

A rendőr átvette a kagylót.

- Én vagyok – mondta. – Muszáj most azonnal? – kérdezte.
- Na jó mindjárt ott leszek. - Azzal letette a kagylót.

- Most el kell mennem, közbe jött valami, valami fontos ügy. Sietek vissza. Kérem, addig ne bontsák fel a levelet! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon, azzal sietve elhagyta a szobát.

A jelenlevők meglepve vették tudomásul a váratlan fordula-tot.

- Most mitévők legyünk? - kérdezte Ruth Mazel. – Azt sem mondta a kapitány, mikor jön vissza.

- Azt mondta, siet vissza – ismételte meg a hallottakat Clara. – Remélem tényleg hamar végez.

- Már eddig is tudtam, hogy maga túl optimista – bosszankodott Harding ügyvéd. – Honnan tudja hová ment? Lehet, hogy órákig várhatunk rá.

Burghardt professzor, aki eddig hallgatott haragosan felcsattant.

- Sajnálom, nekem erre nincs időm! - mondta dühösen – A legszívesebben itt hagynám az egészet. Nekem készülnöm kell a holnapi konferenciára.

- Azt sajnos nem teheti meg! – ellenkezett az ügyvéd. – Nem szegülhet szembe a rendőri utasítással, még ha csak tanú is.

- Bocsánat, - kapta föl a fejét Burghardt. – Én még tanú sem vagyok. Csak azért hívott ide ez a rendőr, mert a levél nekem szól és hozzájárult, hogy én olvassam el először, mielőtt magához vesz, mint bűnjelet. Legfeljebb lemondok a megtiszteltetésről és itt hagyom neki a levelet.

Elhallgatott és gondolataiba merült.

- Tulajdonképpen nem sokat várok Degard levelétől. Nyilván a megbízásomból elvégzett ellenőrző vizsgálatok eredményeire utal és arra, melyik bank széfjében vannak elhelyezve. De ha nincs meg az a kulcs, úgysem lehet az iratokat megszerezni. Nagy kár, doktornő, hogy nem sikerült megtalálnia – fordult Clara Kordinhoz.

Mindannyiuk meglepetésére a lány arcán, amelyen eddig csak a félelem és szorongás jelei látszottak, hirtelen felderült.

- Tisztelt professzor úr – fordult Burghardthoz arcán széles mosollyal, - rendkívül hálás vagyok önnek, hogy lehetővé tette részvételemet ezen a konferencián. Azóta, hogy a meghívót megkaptam, egyfolytában törtem a fejemet, hogyan hálálhatnám meg önnek. Végre sikerült – mondta diadalmasan. – A kulcs nem veszett el, nálam van! Elrejtettem a fürdőszobámban.

A következő pillanatban mindenki elkezdett egyszerre beszélni. Volt aki szemrehányást tett, hogy Clara eltitkolta, más meglepetésének adott kifejezés, ismét más örömének adott hangot, megint más azt kérdezte, miért nem közölte vele. stb. stb.

A kérdések, felkiáltások, megjegyzések kavalkádjának végül Burghardt professzor sztentori hangja vetett véget.

- Csend legyen, az isten szerelmére! – kiáltott erélyesen. – Maga pedig doktornő, azonnal hozza ide azt a kulcsot, ha megvan,. Kérem! – tette hozzá végül udvariasan, de erélyesen.

Harding Ruth Mazelhez fordult.

- Megkérem magát, kísérje el ezt a lányt, nehogy út közben újra elveszzen a kulcs!

A lány fürgén felugrott és szinte szaladva indult saját szobája felé. Ruth Mazel nem volt annyira lelkes, de ő is sietetett, hogy utolérje. A 23-as szoba ajtajánál utolérte, mert Clara annyira izgatott volt, hogy a kulccsal alig talált a zárba. Végre sikerült az ajtót kinyitnia és az asszonyt megelőzve berohant a fürdőszobába, kinyitotta a kis faliszekrényt és kivette a hintőporos dobozt. Nem bajlódott a kulcs kivételével, így mire Ruth odaért a fürdőszoba ajtajához, azt látta, hogy mosolyogva várja, kezében a kulccsal, előtte a fürdőszoba padlóján pedig egy nagy kupac hintőpor.

- Íme a titokzatos kulcs! – mutatta vidáman.

Az asszony kivette a kezéből és alaposan megnézte.

- Hát ez az a híres kulcs – mondta, majd visszaadta a lánynak. - Biztos, hogy ez egy széf kulcsa – tűnődött. - Csak az a kérdés, melyik bankban van és persze, mi hozzá a jelszó, vagy kód. De ez biztosan benne van Degard levelében – mondta elgondolkozva és elindult kifelé.

Clara követte, ahogy azonban kilépett a szobába vezető ajtón, valaki hátulról megragadta és egy nedves kendőt nyomott az arcára. Kétségbeesetten próbálta magát kiszabadítani, miközben érezte az ismerős szagot, a kloroform émelyítő szagát, azután minden sötétségbe borult.

18. Kiszolgáltatva

A sötétség lassan oszlani kezdett és félhomály váltotta fel. Érezte, hogy valami puhán fekszik, talán egy ágyon. Megpróbált feltápáskodni, de nem sikerült, mert a kezei és lábai össze voltak kötözve ragasztószalaggal. Bár keze, lába meg volt kötve, mozogni tudott, így kissé felemelkedve körül tudott nézni.. Ahogy a homály megszokta a szeme, látta, hogy egy szobában van, olyasfélében, mint a panzió többi szobája. Rájött, hogy a félhomályt a szomszédos szobából beszűrődő fény okozza, amelynek ajtaja kissé nyitva volt. Aztán, ahogy egyre inkább magához tért, halk hangokra lett figyelmes, amelyek ugyancsak a félig nyitott ajtón keresztül szűrődtek be.

Megpróbált jobban koncentrálni, hogy a beszélgetés foszlányait összerakja.

Ahogy meg tudta állapítani, a beszélgetők ketten voltak, egy férfi és egy nő. A férfi hangját hamar sikerült azonosítania, hiszen az utolsó órákban sokat hallotta. Hardingé volt. A másikéban nem volt biztos, de föltételezte, hogy Ruth Mazelé. Azután lassan egyre inkább sikerült a hallott szavakból összeraknia a mondatok értelmét.

- Nem néztem ki ebből a kis, hülye nőből, hogy ilyen furfangosan el tudja rejteni azt az átkozott kulcsot, - hallotta a női hangot – Pedig mennyit kerestük.

- A régi trükköt alkalmazta – hallotta Harding válaszát. – Oda dugta el, ahol már egyszer kerestük, de nem találtuk. Azalatt biztosan magánál tartotta.

- Pedig tudtuk, hogy csak nála lehet, a gázolás után magához vette. Milyen dühös volt Burghardt professzor, amikor azt mondtuk neki, hogy a kulcs újra elveszett és a lány még most is keresi. A levelet megkaptuk Berkovictól. Bizonyára Degard kezében volt, amikor elütötték, ha Berkovic ütötte el egyáltalán, de a kulcsot nem volt ideje megkeresni, mert látta, hogy jön valaki. És ki jött? Ez az ostoba kis nőszemély.

- De végül Burghardt professzor jelenléte megoldotta a problémát. – folytatta a nő - Tudtam, hogy ha nála van, a végén neki oda akarja neki adni. Hiszen a professzor neve volt ráírva a borítékra, és az, hogy Burghardt professzornak kell átadni.

- Pedig nem neki volt szántuk – mondta gúnyosan az ügyvéd. – Persze az eredeti levél borítékján is az ő neve volt. El kell ismernie, ravaszul helyeztem el a levél hamisítványt Degard kabátja zsebében, úgy hogy ez a Clara Kordin találja meg!

- Végre valami hasznosat is csinált! – nevetett a nő. – Eddig csak bosszúságot okozott. Nagy balszerencse, hogy tanúja volt a gázolásnak. Még jó, hogy ő csak a kulcsot kapta meg, a levelet pedig mi kaptuk meg, bár nem tudom pontosan, mi van benne.

- Nagy baj lett volna, ha az eredeti levél nyilvánosságra kerül. – mondta komoran Harding. - Kiderülne, a projekt csaláson alapszik, a talajvizsgálatok meg lettek hamisítva, hulladéktárolót itt nem szabadna építeni, a veszélyes hulladékok idővel szennyezni fogják a tavat. Nemcsak az egész hulladéktároló üzletből nem lenne

semmi, de lehet, hogy rámenne a vállalatunk, az egész Worldprotect Corporation is – mondta Harding.

- A vállalat tönkre menne, mi pedig börtönbe. Persze előkelő társaságban ülnénk le azt a néhány tíz évet. Szeretett vezérigazgatónkkal együtt – nevetett a nő, akit hallhatólag nem zavartak a sötét kilátások. – Itt van magánál az eredeti levél? – kérdezte aztán. - Nem mutatná meg?

- Itt van nálam, de nem adom ki a kezemből – felelt az ügyvéd. – Nagyon veszélyes!

- Akkor legalább olvassa fel! – kérte szinte könyörögve a nő, legalábbis Clara annak hallotta.

- Rendben van! – egyezett bele a férfi. – felolvasom, noha nem tartozik magára.

Egy ideig csend volt, nyilván az alatt vették elő a levelet. Azután a lány ismét az ügyvéd hangját hallotta, amint a levelet felolvassa:

„Tisztelt Professzor úr!”

Óvatosságból szerveztem így a találkozást, mert amit kiderítettem, túl jelentős érdekeket, túl nagy összegeket és túl tekintélyes és befolyásos embereket érint. Nem akarom önt bajba keverni. Én magam is veszélyben vagyok, aminek jeleit már volt módomban észrevenni.

Amiről tájékoztatni akarom, röviden összefoglalva az, hogy a hulladéktároló megépítése súlyos környezeti ártalmakat okoz, az ott elhelyezett szennyező anyagok már néhány, lehet, hogy tíz éven belül érezhetően szennyezni fogják a környezetet és a tóba jutva beláthatatlan károsodást okoznak.

A mellékelt kulcs a Kereskedelmi és Beruházási Bank 312-es széfjének kulcsa, a biztonsági kód 9192211. Ebben a széfben helyeztem el az elvégzett és hitelesített talajvizsgálatok eredményét. Azért fordulok önhöz, mert ismerve fedhetetlen múltját és tevékenységét, ha velem történne valami, ezek birtokában talán módjában lesz és hajlandó is lesz tenni valamit a tervek szerinti beruházás és az általa okozott természeti katasztrófa megakadályozására.

Remélem, ha megbeszélt találkozásunk létrejön, erre a levélre nem lesz szükség és mindezeket a kérdéseket személyesen

bővebben is módomban lesz önnek felvázolni. Ha nem, bízom benne, hogy ön meg fogja találni a helyes utat a probléma megoldására.

Öszinte tisztelője

Paul Degard

- Hát ez tényleg kemény levél! – fütttyentett a nő, amikor Harding befejezte a felolvasást. – A főnökeink nagy bajban lennének, ha ez a címzett kezébe került volna.

- De nem került és már nem is fog kerülni. A borítékban van még egy megbízólevél, amely annak felmutatóját felhatalmazza. Ami pedig a kulcsot illeti, a széfet ki fogjuk nyitni, az iratokat pedig megfelelőre cserélve, amelyek a beruházás indokoltságát támasztják alá, bejelentve, hogy megtaláltuk a kulcsot, nyilvánosságra hozzuk.

- Karlsten kapitány megkapta a hamisított levelet?

- Megkapta – mondta az ügyvéd. - Közöltem vele, ami tényleg történt, hogy a professzor nem tudta megvárni, kibontotta, de otthagytta a levelet, a kulcs még nem került elő, a társaság pedig szétszéledt. Így a lányt sem fogják egy darabig keresni. Tényleg, mit csinálunk vele?

- Azt hiszem, nem lehet kétséges, de még nem tudom, hogyan végeznek vele. Majd Berkovic megoldja, mint a többit.

- Nem szeretem ezeket a megoldásokat – borzongott Harding. – Tudom, hogy néha nincs más megoldás, de nem szeretem.

- Vezérigazgatónk még jobban viszolygott ezektől a „megoldásoktól”, de mikor közölték vele, ha kiderül, hogy ez a terület alkalmatlan a hulladékártaló építésére, az is ki fog derülni, hogy a vállalat birtokában levő földterület talajviszonyainak tudományos vizsgálatát a cég érdekében meghamisították, kénytelen-kelletlen ránk bízta a kérdés „megoldását”,

- Maga még cinikusabb, mint én, Ruth, – jegyezte meg lemondóan a férfi. – Hiába, a nők érzelmei mindig végletesek.

(- Szóval Ruth Mazel a másik, - döntötte el Clara, aki előtt a két ember beszélgetését hallgatva kezdett világossá válni, mi is történt és miért. Ruth Mazel, aki a legmegértőbbnek mutatta magát, aki a legsegítőkészebb volt és aki végül is megmentette az életét a Matild vezette drogдилerektől!

Világossá vált előtte, a tény, hogy a Worldprotect Corporation birtokában levő, nyilván olcsón megszerzett területet akarta a

cég felhasználni a korszerű, valószínűleg központi forrásból származó pénzből épülő hulladéktároló megépítésére. Viszont kiderülhetett, hacsak már eleve nem tudták, hogy a terület talajviszonyai alkalmatlanok erre. A vállalat megfizetett egy intézetet, hamisítsa meg a vizsgálatok eredményét, hogy a vállalkozást beindíthassák. Erre a csalásra jöhetett rá a szerencsétlen doktor Degard, ezért meg kellett halnia.

És ebben a pillanatban ismét jeges rémület fogta el. Ha Degardot megölték emiatt, nyilván mást sem fognak kímélni, Őt sem! Harding és Ruth azért tetettek megértést és barátságot, mert meg akarták szerezni a tőle a kulcsot. Ruth Mazelnek az ő életét is meg kellett mentenie, ha az ügyvédet menteni akarta, de most már nem fogják megvédeni.

Idáig jutott a töprengésben, amikor ismét felfigyelt a másik szobából áthallatszó beszélgetésre, mert a saját nevét hallotta emlegetni.)

- Emiatt a Clara Kordin miatt rostokolunk itt feleslegesen – háborgott Ruth. – Hogy került ide, erre a konferenciára? Igaz, hogy maga Burghardt professzor hívta meg ide? De miért?

- Igen, ő hívta, illetve hivatta ide – magyarázta az ügyvéd. – Én is kérdeztem tőle, hogy miért és azzal magyarázta, a lány doktori disszertációja olyan megállapításokat tartalmazott, amelyek kapcsolatosak az elméletével. Azt mondta, ha itt van a konferencián, személyesen is meg akarja vele beszélni.

- Hát ami azt illeti nemigen fog vitára sor kerülni. Remélem Berkovic rövidesen itt lesz és elintézi. Meddig kell még várnunk rá?

- Ne nyugtalankodjon, rövidesen itt lesz és biztosan elintézi – nyugtatta meg a nőt Harding.

- Remélem is, intézze csak el, megérdemli! Nagyon unom már, eddig csak bajt hozott ránk..

- Hát nem mondtam az előbb, hogy a nők érzelmei végletesek – nevetett az ügyvéd. – Én például sajnálom szegényt.

- Azt mondja, a nők érzelmei végletesek? - hallotta Ruth Mazel hangját. - Lehetséges, de minden esetre gyakorlatiasabbak. – Mindjárt lenne nekem is egy gyakorlati kérdésem: Engem a hátsó bejáraton hozott be kedves Harding, de hol is vagyunk tulajdonképpen és hogy hozták ide a lányt?

- Az épület sarkán a lakószobák mellett van egy kis helyiség, a 24 jelzésű – magyarázta Harding. - Takarító szerszámok és

más effélék vannak benne. Ez a Clara Kordin melletti szoba. Ebben a szobában áll egy nagy szekrény, amelynek hátsó fala elmozdítható. A hátsó ajtón kívül azon a titkos bejáraton keresztül is be lehet jutni a személyzeti részbe. Mi most a személyzeti rész egyik ablaktalan helyiségében vagyunk. Erről a titkos bejáratról kevesen tudnak. Rolf tudott róla és persze a bandája. Én is csak a kábítószeres banda lebukása révén szereztem róla tudomást.

Kopogtattak. Harding odalépett és kinyitotta a kulcsra zárt ajtót. Berkovic, a Worldprotect Corporation biztonsági főnöke lépett be rajta. Látszott rajta, hogy ideges.

- Csakhogy itt van már – támadt rá Ruth Mazel, amint megpillantotta a belépő férfit. – Már régen itt kellene lenni, illetve nekünk nem kellene már itt lennünk, csak magának.

- Magának is jónapot! - felelte bosszúsan Berkovic. – Egyébként alig tudtam idejutni. Az egész ház tele van rendőrökkel. Mindannyian ezt a lányt keresik. Minél előbb el kell intéznünk, aztán valahogy kivinni innen és a testét úgy eltüntetni, hogy sohase kerüljön elő.

- Hát nem az volt az eredeti terv, hogy valami természetesnek látszó halálnemet választ? – kérdezte meglepve a nő, majd kissé bizonytalanul hozzátette. – Az igaz, hogy még nem döntötték el milyent. De az mégis kevésbé keltené fel a figyelmet, ha például autóbalesetet szenvedne, vagy belefulladna a fürdőkádba,

- Most már erre nincs lehetőség – intette le ingerülten Berkovic, akit láthatólag bosszantott a nő értetlensége. – Ez az ügy nem bír el még eggyel több autóbalesetet. Ami pedig a fürdőkádba fulladást illeti, a saját szobáját éppen most vizsgálja a rendőrség és szerintem az sem lehetne kevésbé feltűnő, ha például Harding fürdőkádjában találnák megfulladva.

Gúnyosan nézett a halálsápadt ügyvédre, majd folytatta.

- Tehát itt az idő, végezzünk a lánnyal gyorsan és azután ketten, maga meg én átcipeljük azon a szekrényen és elrejtjük a takarítók között, miközben maga - nézett Ruthra, - öröködi.

- Nem ebben állapodtunk meg – tiltakozott sápadtan Harding. – hanem abban, hogy maga intézi el. Maga a biztonsági főnök, ez a maga szakterülete. Nem akarok részt venni a megölésében és nem is akarom tudni, hogyan történt.

A „biztonsági főnök” először a dühtől kivörösödve az ügyvéd felé fordult és felemelte a kezét, mintha meg akarná ütni, de a

biztonsági főnök szóra egy pillanat alatt lecsillapodott és hangos nevetésbe tört ki.

- Úgy látszik, - mondta dühösen nevetve – nincs tisztában munkaköri leírásokkal és egy biztonsági főnök feladataival.

Egy darabig hahotázott, majd hirtelen abbahagyta és haragosan ráívalt Hardingra.

- Azt hiszi, ha csak bűnrészes, vagy ha felbujtó a gyilkosságokban akkor megússza? Maga gyáva féreg. Na rendben van, elintézem magam is. Takarodjon Harding! És maga is – fordult Ruth Mazel felé – Tűnjön el a fenébe, de azonnal, különben maguk is sorra kerülnek.

Az erélyes felszólítás megtette a hatását, az ügyvéd és Ruth Mazel pánikszerű gyorsasággal elhagyták a szobát. Berkovic leült egy székre, egy darabig gondolkozott, majd felállt. Körülnézett, mintha valami eszközt keresne, majd elindult a másik szoba felé

Clara eddig is tisztában volt vele, hogy milyen sors vár rá, de valahogy, hallgatva a beszélgetést, olyan távolinak és valószerűtlennek érezte, hogy úgy élte meg, mint valami nyomasztó, fenyegető veszélyt. Most azonban, amikor a férfi megindult feléje, újra elfogta az a jeges rémület, amelyet ezelőtt soha nem érzett és amely annyiszor elfogta az utolsó néhány órában.

Előbb úgy gondolta, elkezd nyöszörögni, mozgolódni, azután úgy vélte, csendben meghúzódik, alvónak tettetve magát és ha Berkovic a közelébe ér, megpróbál védekezni.

Berkovic odament hozzá, és nézte egy darabig a homályos világításnál, nem gyújtott lámpát. A lány csendesen lélegzett mintha aludna, közben néha szuszogott is kicsit. A férfi ismét körülnézett felvett a díványról egy párnát és hozzálépett. A kezében tartott párnát a fejére akarta szorítani, de akkor Clara hirtelen odébb húzódott, ahogy tudott és összekötözött lábaival teljes erőből feléje rúgott.

Berkovicot váratlanul érte a rúgás, és fájdalmasan felszisszent. Bár nem oda sikerült a lánynak rúgnia, ahová akarta, azonban így is fájdalmas lehetett, mert a férfi elejtette a párnát és a megrúgott combjához kapott, de azután ismét felkapta a párnát és most már óvatosan ismét feléje közeledett.

- Azt hiszed, te kis kurva – mondta vigyorogva – hogy túljársz az eszemen? Mindjárt végzek veled! Nem mintha haragudnék rád a rúgásért, neked legalább volt merszed valamit tenni, nem úgy mint azoknak a hitvány „barátainak”.

- De ne félj - tette hozzá vigasztalóan – nem fog sokáig tartani.

Azzal a párnát teljes erővel a lány fejéhez nyomta. Clara védekezni próbált, mozgolódott, rúgkapált, de hiába. Érezte, hogy nem sokáig bírja, fulladozott és kezdett elernyedni. Már csaknem elvesztette az eszméletét, amikor a párna szorítása hirtelen enyhült és egy kis levegő jutott a tüdejébe. Kétségbeesve kapkodott levegőért és végre érezte ahogy az megtölti a tüdejét.

Meg akart mozdulni, de észrevette, hogy valami súlyos test nehezedik rá. Valahogy sikerült lelökni magáról, az tompa puffanással lezuhant a földre és akkor látta, hogy a súlyos test Berkovic teste.

Aztán egyszerre egy ismerős, gúnyos hangot hallott:

- Remélem, most az egyszer, kivételesen örül, hogy találkozhat velem?

Ugyanakkor felgyulladt a lámpa és ott állt előtte az igazgató, Evelin Hoster kisasszony, egy véres franciakulccsal a kezében.

19. Leleplezés

Clara Kordin az első pillanatban arra gondolt, hogy az egész csak rossz álmom volt és még most is álmodik Hoster kisasszony szavait is az álmom részének vélte és nem is válaszolt, csak megpróbált fektéből fél könyökére támaszkodva felemelkedni, de nem sikerült elsőre, mert nagyon erőtlens volt. Végre harmadszorra sikerült félig ülő helyzetbe emelkednie és nekitámaszkodni a dívány karfájának. Így végre szembe került Evelin Hosterrel, de annyira kába volt még, hogy csak szótlanul bámult rá.

Végül az igazgatónő unta meg a némajátékot. Bár rajta is látszott, hogy az előző percek eseményei megviselték, ez nem változtatott szokásos elutasító, kissé lenéző magatartásán és hanghordozásán.

- Úgy látom, - mondta gúnyosan, - ez a jóképű fiatalember olyan mély benyomást tett magára, hogy amióta megszakadt maguk között a talán nem is olyan kellemetlen kapcsolat, meg sem tud szólni. Most pedig megkísérlem levágni magáról a kötelékeit.

Az igazgatónő gúnyolódása végre magához térítette a lányt.

- Sajnálom, de az első pillanatokban azt sem tudtam mi is történt velem, annyira kábult voltam. Ami azt illeti, még most sem tudom igazán. Annyit azonban tudok, hogy ez a földön fekvő úriember kishiján megölt és csak magának köszönhetem, hogy nem sikerült neki, amiért hálás vagyok.

- Ne hálálkodjon, ez természetes. – hártotta el a köszönetet Hoster kisasszony. – Ezt mindenki megtette volna a helyemben.

- Ne szerénykedjen, - mondta Clara. – Maga tudja legjobban, hogy az emberek nagy többsége a közelébe sem mert volna menni ilyen helyzetben ennek a Berkovicnak. De egyáltalán, maga hogy került ide?

- Igazában én sem tudom, - vallotta be az igazgatónő. – Hallottam, hogy Hardingot és Mazelt letartóztatták, magát meg mindenütt keresik. Én is keresni kezdtem, aztán az eszembe jutott a személyzeti szárny és az odavezető titkos bejárat és egyenesen idejutottam. Beléptem és láttam, hogy ez a fickó egy párnával éppen magát készül megfojtani.

- Tudta, hogy ez a Worldprotect biztonsági főnöke? Nagyon veszélyes ember, hallottam, amit beszéltek róla. Nem félt rátámadni?

- Nem sokat gondolkoztam. Út közben idefelé. A kezemben volt a franciakulcs (a garázson keresztül menve szedtem fel) és ütöttem.

- Hát jól elintézte, - állapította meg a lány a földön fekvő alakot szemlélve. Nem tudom, életben fog-e maradni. De azért jó lenne értesíteni a rendőröket. Van mobilja?

- Igaza van - bólintott Hoster kisasszony. Kivett a zsebéből egy mobil telefont s megnyomott egy gombot. – Kapitány út? Itt Evelin Hoster. Megtaláltam Clara Kordint. Itt vagyunk a személyzeti szárnyban, be tudja mérni. Igen él és egészséges, legalább is remélem. Valami Berkovic meg akarta fojtani. Hogy mi van vele? Leütöttem egy franciakulccsal. Lehet, hogy meghalt. Nem kérem, nem vagyok hős, csak leütöttem. Jól van, átadom – azzal a lánynak fordult és átadta a telefont. – Karlsten magával akar beszélni.

- Itt Clara Kordin – mondta a lány izgatottan. – Igen Berkovic meg akart ölni, de Evelin Hoster megmentett. Nagyszerű nő. Nem, nincs már semmi bajom, de nagyon fontos bejelenteni valóm van cinkos társairól. Sürgősen le kellene tartóztatnia Hardingot és Ruth Mazelt. Nem szöktek meg? Nagyszerű, persze, részletes vallomást teszek! Köszönöm és várom.

Hoster kisasszonyhoz fordult és visszaadta neki a mobilt. – Köszönöm. A rendőrök mindjárt itt lesznek, azt akarják, hogy vallo-mást tegyek. És még egyszer: Igazán nagyon hálás vagyok.

- Tudja maga volt eddigi életem során a legkellemetlenebb vendégem. – nézett rá az igazgatónő, majd a lány megdöbbenését látva mosolyogva hozzá tette: – De azért én is igazán örülök, hogy jól van.

Clara egy pillanatra megdöbbsent, majd hangosan felkacagott.

- Hát, ha már elérkezett az őszinteség pillanata – mondta nevetve, - nekem sem maga volt a kedvenc vendéglátóm. De mostantól kezdve minden meg van bocsájtva. Különbözik most ismét sikerült meglepnie. Még sohasem láttam nevetni. Már úgy értem, szívből és vidáman, nem gúnyosan vagy kárörvendően, ahogy szokott.

- Pedig szoktam, ha jó kedvem van. Csak sajnos az utóbbi időben nemigen volt jó kedvem.

- Csak nem Matild miatt? – kérdezte gyanakodva Clara Kordin. – Talán tudott arról, hogy ő a maffia főnöke?

- Az utóbbi időben sejtettem – bólintott az igazgatónő. – De nem akartam tudomásul venni. Meg azonban nem lepett, amikor kitudódott. Már gyerekkorunkban sem voltunk amolyan „jótestvéri” viszonyban. Mindig féltékeny volt rám, én pedig, meg kell vallanom, lenéztem rendetlensége és megbízhatatlansága miatt. Az utóbbin időben pedig állandó aggodalomban éltem, ki fogja elhinni, hogy én nem voltam a cinkosuk.

- Gondolom, kellemetlensége lehetett, amikor a bandát letartóztatták.

- Igen. Eleinte gyanakodtak rám. Karlsten többször is kihallgatott, sőt majdnem, hogy vallatott. Szerencsére maga a nővérem, Matild mentett meg, mert hiúságból még a látszatát is el akarta kerülni, hogy mint bűntárs esetleg én is részt vettem a bünszövetkezet irányításában, ezért azt vallotta, hogy túljárt az eszemen és nekem fogalmam, sem volt az ő tevékenységükről. De kérem, a rendőröknek ne mondja el, amit most hallott.

- Persze, egy szót sem – ígérte a lány mintegy végszóra, mert nyílt az ajtó és Karlsten kapitány lépett be a szobába.

- Örülök, hogy jó egészségben vannak, különösen maga – fordult Clarához. - Remélem a részletes vallomása elég lesz

Hardingék letartóztatására. Már régen gyanúsak voltak, ezért figyeltük őket, de még nincs kellő bizonyítékunk.

- Hát nem azt mondta, hogy letartóztatta őket? – kérdezte ijedten a lány. – A telefonba azt mondta!

- Nem azt mondtam, hogy letartóztattam, hanem, hogy már őrizetbe vettem őket, mint gyanúsítottakat. Illetve hivatalosan őrizetbe sem vettem, csak kihallgatásra váró tanúként tartom bent őket. Egyelőre így mintegy őrizetben vannak, de ha a maga vallomása nem elég terhelő, el kell őket engednem. Azt mondják, semmit sem tettek, mindent Berkovic csinált. Azt pedig sohasem lehet már kihallgatni.

- Legyen nyugodt kapitány, kihallgattam a beszélgetésüket. Szinte szó szerint el fogom mondani. Minden szavukra emlékszem.

Azzal a lány részletesen elmesélte, amit a szomszéd szobából hallott. Amikor a Worldprotect Corporation vezetőinek szerepéről beszélt, Karlsten fűtyentett egy nagyot.

- Úgy látszik, nagyobb halat fogtunk, mint reméltük. Egyébként óvatosságból nem említettem nekik, hogy megtaláltuk magát és életben van. Akkor lesznek majd meglepve, amikor meglátják.

- Harding zsebében megtalálhatja Degard levelét, biztos megőrizte, mert szüksége van rá a széf felnyitásához, éppen úgy, mint a kulcsra. - mondta Clara. - Egyébként a levél és ilyen esetben a rendőrség talán a kulcs nélkül is hozzájuthat a dokumentumokhoz. Jó memóriám van, pontosan megjegyeztem, hogy az iratok a Kereskedelmi és Beruházási Bank 312-es széfjében vannak, a biztonsági kód pedig 9192211 - folytatta a beszámolót.

A rendőr figyelmesen végig hallgatta.

- Remek – örvendezett mikor befejezte. – Akkor a maga vallomását felvesszük magnóra és máris mindent jegyzőkönyvbe veszünk, a széf őrzéséről pedig azonnal gondoskodunk.

- Most pedig menjünk a maga irodájába, - fordult Hoster kisasszonyhoz a jegyzőkönyv felvétele után – Az most a kihallgató szoba.

A vissza utat nem a szekrényen keresztüli rövid úton tették meg, hanem jóval bonyolultabb módon: Egy folyosón keresztül kijutottak a személyzeti szárny előszobájába, ahonnan a garázson át és a fölépcsőn keresztül a panzió irodájához. A helyiség előtt két egyenruhás rendőr álldogált. Érkeztükre „vigyázz”-ba vágták magu-

kat és az egyik jelentette a kapitánynak, hogy semmi említésre méltó nem történt.

- Harding és Ruth Mazel a belső irodában vannak, Barton felügyelővel, - mondta a kapitány, mielőtt beléptek. - Maguk egyelőre tartózkodjanak a külső helyiségben, amíg behívatom magukat. Addig is kérem, maradjanak csendben!

Mindannyian bementek az iroda előszobájába, ahol ugyancsak egyenruhás rendőr, fogadata őket. Karlsten kapitány leintette a jelentésre készülő rendőrt és belépett a tulajdonképpeni irodahelyiségbe, de az ajtót résnyire nyitva hagyta, így a kívül lévők hallották, amit odabent mondanak.

Harding és a nő a helyiség két sarkán elhelyezett karosszékben ült, egymástól eléggé távol ahhoz, hogy az íróasztal mögött helyet foglaló felügyelő észre ne vegye, ha beszélgetni próbálnának egymással. A kapitány belépésére az eddig szundikálni látszó Harding hirtelen felébredt.

- Végre, hogy visszajött kapitány úr! - fordult Karlstenhez szemrehányóan. - Meddig óhajt még itt tartani bennünket?

- Az maguktól függ, illetve attól, hogyan tisztázzák magukat - válaszolt a rendőr. - Ugyanis újabb tények birtokába jutottunk.

- Én természetesen igyekszem segíteni az igazságszolgáltatást a büntettek felderítésében, de tiltakozom az ellen, hogy indokolatlanul gyanúsítottként kezeljenek..... - kezdte tettetett felháborúval Harding, de a kapitány leintette:

- Sajnálom, de mostantól mindkettőjüket gyanúsítottként kell kezelnünk - szakította félbe, majd kissé gúnyosan mosolyogva hozzátette: - Nem kívánja esetleg, hogy a továbbiakban a kihallgatást csak az ügyvédje jelenlétében folytassuk le, ügyvéd úr?

Harding, Karlsten gúnyos megjegyzése hallatán, elvörösödött, de ugyanakkor tekintetén egy pillanatra valami riadtság féle jelent meg.

- Kérem, ne gúnyolódjék kapitány - utasította vissza aztán bosszúsan Karlsten megjegyzését. - Bár, mint tudja elsősorban gazdasági jellegű jogi ügyekkel foglalkozom, én is vagyok olyan jó ügyvéd, hogy magamat és (itt az eddig szóltan Ruth Mazelre mutatott) a jelenlevő hölgyet megvédjem!

- Szóval lemond az ügyvédi jelenlétről - állapította meg a kapitány. - Akkor tehát elkezdem a kihallgatást. Te pedig légy szí-

ves, indítsd meg a magnót és szabályosan vedd fel a jegyzőkönyvet – utasította Barton felügyelőt.

- Önök mindketten a Worldprotect Corporationnak dolgoznak? – fordult a két kihallgatandóhoz, miután a formákat elintézték.

- Igen – bólintott Harding. – az elnöki titkárság jogi osztályát vezetem.

- Én nem – válaszolt Ruth Mazel – Egy tanácsadó és szervező cég alkalmazottja vagyok.

- Azt hiszem, félreértett – javította ki a rendőr. – Nem azt kérdeztem, kinek az alkalmazásában áll, hanem, pillanatnyilag kinek a megbízásából dolgoznak?

- Természetesen a Worldprotect Corporation megbízásából - vette át a szót Harding. - Hogy elkerüljem a felesleges kérdéseket, feladatunk a vállalat által szponzorált tudományos konferencia zavartalan lebonyolításának biztosítása.

- Összefügg Burghardt professzor tudományos tevékenysége és ez a konferencia az itt létesítendő hulladéktároló építésével?

- A tároló építésével kapcsolatos vizsgálatokat és a tervek ellenőrzését a professzor irányította és a konferencián elhangzó előadások nagy része a tárolandó hulladékokkal kapcsolatos – válaszolt rövid gondolkodás után az ügyvéd kissé zavartan.

- Jól tudom, - kérdezett tovább a kapitány, - hogy a terület, amelyen a tároló épülne, eredetileg is a vállalat birtokában volt? Mivel tudomásom szerint a beruházás nagyobb része állami támogatással jön létre, jelentős veszteség érne a Worldprotect Corporationt, ha valamilyen okból a hulladéktároló építése mégsem történne meg?

A kérdés hallatán az ügyvéd elvörösödött és jó ideig nem válaszolt. Ruth Mazel arcán pedig, aki eddig meglehetősen közömbösen figyelte az elhangzottakat ijedség tükröződött.

Harding végül összeszedte magát és tettetett felháborodással Karlstenre támadt:

- Nézze kapitány, nem értem ezeket az irreleváns kérdéseket! Ha vádol minket valamivel, tartóztasson le, ha nem akkor engedjen el!

- Még bármelyikre sor kerülhet, de előbb, kérem, válaszoljon a kérdésre! És még egy utolsóra: mikor tájékoztatta a vállalat elnökét a történetekről?

- Rendben van, erre a két kérdésre még felelek: Természetesen, ha a beruházás nem történne meg, a vállalatot igen nagy veszteség érné. A másik kérdésre a válaszom: Csak nem régen, alig félóra-ja beszéltem az elnök úrral. Most pedig engedjen el bennünket, vagy felhívom az ügyvédeimet.

- Érdekes eset lesz, amikor egy ügyvéd hívja az ügyvédjét – nevette el magát Karlsten kapitány. – Sajnos szükségük lesz rá, mert letartóztatom önöket Clara Kordin kisasszony meggyilkolásának megszervezése bűntettében, valamint gyanúsítjuk doktor Degard meggyilkolásában való részvétellel.

A vád hallatára Harding elsápadt és szótlanul meredt maga elé, Ruth Mazel azonban felugrott és csaknem sikítva tiltakozott.

- Nem mi gyilkoltuk meg azt a lányt – kiáltotta, - hanem Berkovic, a Worldprotect Corporation biztonsági főnöke. Mi csak elkábitottuk, nem tudtuk, mit fog tenni vele. Degard meggyilkolásához pedig semmi közünk.

- És maga mit mond? – fordult az ügyvédhez Karlsten. – elismeri, amit Mazel asszony mondott?

- Nincs mondanivalóm – felelt mogorván Harding, dühösen végigmérve társnőjét, - legfeljebb annyi, hogy nem mi öltünk meg Clara Kordint.

- Úgy látszik nem figyeltek pontosan arra, mit mondtam - nevetett gúnyosan a rendőr. - Nem mondtam, hogy maguk ölték meg, csak azt, hogy részt vettek megölésének megszervezésében. És ez igaz, mert mindketten úgy tudták, hogy megölték, Ruth Mazel pedig elismerte, hogy elkábitották.

- Kérem küldjék be Clara Kordint és Evelin Hostert – szólt ki az ajtón.

Harding és az asszony szinte dermedten meredtek a nyíló ajtóra, amelyen épen és egészségesen Clara lépett be, az igazgatónő kíséretében.

- Nos, amint látják, a kisasszony él – mutatott rá Karlsten. – Annyira él, hogy vallomásában részletesen és pontosan beszámolt az önök beszélgetéséről, amelyet kihallgatott, amíg megkötözve feküdt a másik szobában.

- Kérem Harding úr, pakolja ki a zsebeit! – fordult az ügyvédhez. – És ne feledkezzék meg a kulcsot és Degard doktor valódi levelét is kitenni. Különbösen úgy sem menne sokkra vele, kollégáim már figyelik a Kereskedelmi és Beruházási Bank 312-es széfjét és

várják, ki fog jelentkezni a (itt elővett egy papírt a zsebéből és arról olvasta) 9191221 kóddal.

Harding megsemmisülten meredt a rendőrré, azután szótlánul a zsebébe nyúlt és kitette az asztalra a Clara által olyan sokáig őrzött széf kulcsot, valamint Degard levelét. Ruth Mazel lehajtott fejjel ült, egy szót sem szólt, láthatólag teljesen rábízta magát az ügyvédre.

- A továbbiakban a kihallgatást Barton főfelügyelő fogja folytatni – állt fel Karlsten kapitány. - De mielőtt befejezném, tudni szeretném, Burghardt professzor milyen szerepet játszott a bűncselekményekben?

- A vállalat már több éve eldöntötte a hulladéktároló építését, amely beruházás esetén jelentős központi támogatásra számított. Megfelelő helyet kerestek és miután ez a hely alkalmasnak látszott, sikerült olcsón felvásárolniuk az itteni telkek nagy részét. Kikérték a professzor véleményét is, aki a hulladéktároló tervezését a kezdetektől fogva irányította. Időközben valaki rájött, hogy a talajviszonyok nem alkalmasak a tárolásra, de akkor már késő volt, már igen sok pénz feküdt a munkákba. El is lehetett volna titkolni ideig-óráig, mivel a szennyezés csak évek múlva jelentkezett volna, ha Degard doktor nem vizsgálta meg a talajviszonyokat. Ki szeretném hangsúlyozni, nincs részünk Degard megölésében, nem tudjuk ki tette, talán Berkovic.

- Köszönöm, a kihallgatást egyelőre befejezem. Javaslom tegyenek részletes beismerő vallomást, az enyhítő körülménynek számít. Van még valami mondandójuk, mielőtt elvezetik?

- Igen, van – mondta az ügyvéd. – és szeretném, ha ezt is betudnák enyhítő körülményként. Azért mondom ezt most el, mert idejekorán szeretném felhívni a figyelmet, hogy Burghardt professzor élete veszélyben van. Többet most nem mondhatok, majd a további vallomástételnél részletesen beszámolok arról, amiről értesüléseim vannak.

- Ez valóban fontos információ – bólintott a kapitány. – igyekszünk vigyázni a professzor testi épségére, amennyiben módunk van.

- Maguk pedig – fordult Clarához és Evelin Hosterhez, igyekezzenek kipihenni magukat, mert késő van és holnap... azaz ma korán kell felkelni, hogy ideében érjenek a konferencia kezdetére!.

20. A konferencián

Amikor Clara Kordinnak nagy nehezen sikerült elaludnia, újra végigálmodta mindaz, amin az utolsó órákban történt vele. Ál-mában éppen a panzió garázsában Karlsten kapitánnyal együtt vizsgáltak egy nagy fekete szedánt, és a kapitány megnyomott egy gombot a műszerfalon, mire a motor hirtelen nagy zajjal megindult. (Érdekes módon a kapitány az álom valamennyi jelentében jelen volt!) Karlsten idegesen próbálta leállítani, de nem sikerült és a motor ütemes dübörgésbe kezdett és egyre hangosabban dübörgött és valaki kiabált is..... és a dübörgés egészen olyan volt, mintha az ajtón dörömbölnének. És végül rájött, hogy tényleg az ajtón dörömbölnék és valaki azt kiabálja: Ébresztő!!! Ébresztő.

És végre felébredt a dörömbölésre és hallotta Evelin Hoster hangját.

- Ébredjen már fel, a fene egye meg!!

Kiugrott az ágyból, de majdnem elbotlott a szőnyegben és kinyitotta az ajtót. Hoster kisasszony abbahagyta a dörömbölést és bosszúsan ráfordult.

- Na végre, hogy sikerült felébredniem. – mondta a szokott gúnyos hangján. - Hogy tudott ilyen mélyen aludni? Én egész éjjel le se hunytam a szememet. Siessen rövideen indulnunk kell, a konferencia plenáris ülése tíz órakor kezdődik! Nekem is van meghívóm, beviszem kocsival, de ha nem lesz itt fél óra múlva itt hagyom! – Azzal megfordult és elsietett.

Clara kapkodva lezuhanyozott, majd előkotorta bőröndjéből az erre az alkalomra hozott ruháját és mire eltelt a fél óra, bekopogott az igazgatónö lakosztályának „privát” feliratú ajtaján.

Hoster kisasszony már felöltözve várta. A szokott egyszerű, angol-szabású sötét ruhát viselte.

- Na, sikerült időre felöltöznie? – kérdezte. Hangja most barátságos volt, majdnem kedves. – Jöjjön gyorsan igyunk meg egy jó kávé! Attól végre teljesen felébred.

- Nem késünk el? – kérdezte a lány, akit meglepett a barátságos fogadtatás, ijedten.

- Nem, - mosolygott Evelin Hoster. – Még van egy kis időnk. Látom komolyan vette a sürgetést. Szükség is volt rá. De azért úgysem hagytam volna itt.

A kávé valóban jó hatással volt mindkettőjükre. Felfrissülve ültek be az igazgatónő kis sportkocsijába (nem a fekete szedánba, amelynek oldalán és elején még mindig ott díszelegtek az alig pár órája történt gázolás nyomai, azt a rendőrség elszállította, hogy bűnügyi helyszíni vizsgálatot végezzenek rajta) és rövidesen leparkoltak a Hotel Royal bejáratánál, néhány perc alatt megtéve az utat a Pension Atlantictól, amelynek megtételéhez Clara Kordinnak jó félórára volt szüksége előző nap alkonyatkor. Még volt vagy húsz perc tíz óráig, de a konferencia résztvevőinek nagy része már ott nyüzsgött a hotel bejárata körül, vagy már odabent az előcsarnokban. A jelenlévők nagy része láthatólag nem először találkozott, mosolyogva integettek, illetve udvariasan köszöngettek egymásnak.

Clara és Evelin Hoster, felmutatva meghívójukat elindultak, hogy megfelelő helyet biztosítsanak maguknak a hotel nagy befogadóképességű konferencia termébe, ahol a plenáris ülést tartják. Mielőtt beléptek volna a konferenciaterembe, magas jólöltözött fiatalember lépett hozzájuk.

- Nincs kifogásuk a hölgyeknek, ha csatlakozom? – kérdezte és a két nő az ismerős hang hallatán meglepve ismerte fel a csinos civil-ruhás férfit Karlsten kapitányt.

- Kedves ismerősöket szívesen látunk társaságunkban - felelt kettejük helyett Clara, aki most vette csak észre, milyen csinos civilben is. – Noha, mint minden nőnek, nekem is imponál az egyenruha, meg kell mondanom, civilben sokkal rokonszenvesebb.

- Ennek örülök, - válaszolt nevetve a férfi. – Most ugyanis magánemberként vagyok itt és nem szerettem volna, ha ezáltal elveszteném a rokonszenvüket, különösen a magáét, kedves Clara, (engedje meg, hogy így szólítsam), miután tegnap annyit gyötörtem. Kérem különben, engem pedig szólítsanak Robertnek.

- Látom, ezek után én sem maradhatok ki, - nevetett az igazgatónő, aki tegnap óta szinte teljesen kivetkőzött a rá addig annyira jellemző rideg tartózkodásból, - kérem, szólítsanak (ha eddig nem tudták volna a nevemet) Evelinnek

Eközben sikerült a terem közepe táján egymás mellett hár-muknak megfelelő helyet találniuk és leültek.

Akkorra már a dobogón elhelyezkedő elnöki asztal körül gyülekezni kezdtek a konferencia irányítói, a fő szervezők, a Worldprotect Corporation vezetői, az egyes előadói szakcsoportok levezető elnökei.

- Biztos, hogy nem hivatalos minőségben van jelen? – kérdezte Evelin, a rendőrt.

- Bár egy rendőr mindig szolgálatban van, csak megfigyelőként, de azt hiszem, lesz mit megfigyelni – mondta komolyan Robert Karlsten. – Máris, ahogy látom, van némi zavar a szervezésben.

- Ezt csak gondolja, vagy tud is valamit? – kérdezte epésen Evelin Hoster, de a kapitány nem válaszolt a kérdésre, csak annyit mondott: - rövidesen kiderül!

És tényleg, az elnöki asztal mellett újabb személyek jelentek meg, köztük Burghardt professzor. Beszélni kezdett, mire a többiek köréje gyűltek és láthatólag feszült érdeklődéssel hallgatták. Amikor abbahagyta, az egész társaság mintegy felzúdult. Egymással vitatkoztak, kisebb csoportokra, párokra oszlottak, a legtöbben pedig újra megrohanták az előbbi szónokot.

Ez a közjáték meglehetősen soká tartott. Közben a meghívottak közül csaknem mindenki megérkezett és elfoglalta a helyét. Ezek is elkezdtek beszélgetni, az ismerősök üdvözölték egymást, vagy integettek másoknak, megint mások pedig bemutatkoztak. A teremben pillanatok alatt olyan zúgás támadt, mint egy méhkasban. A vendégek jól elvoltak egymással és egy darabig senki sem vette észre, hogy a konferencia hivatalos megnyitásának meghirdetett ideje már alaposan lejárt.

Egy idő után azonban egyre többen vették észre a késedelmet és, ahogy ez szokás, előbb egymással tárgyalták meg a szokatlan pontatlanságot, majd itt-ott bekiabálások hangzottak el, mint:

- Már elmúlt tíz óra! ...Na, mi lesz!? ...Elmarad a konferencia? ...Ma már nem is lesznek előadások?... Ez felháborító!... Én mindjárt hazamegyek!...és így tovább.

Az elnöki asztal körül a konferencia szervezői is észrevették a hallgatóság türelmetlenségét, abbahagyták a vitatkozást és szétszéledtek. Végül már csak hárman maradtak az asztalnál, köztük Burghardt professzor és rövidesen el is foglalták a helyüket.

Megszólt a gong egyszer, kétszer, háromszor és a harmadik gongütésre a teremben a zsongás, ha nem is szűnt meg teljesen,

de egészen elhalkult. Ekkor az asztal mellett levők közül a baloldalon ülő ötven év körüli férfi emelkedett szólásra, akiben Clara az érkezésekor az autóbuszban megismert útítársára ismert:

„Tisztelt hölgyeim és uraim, tisztelt vendégek! Nevem Francois Lagrange, a konferencia szervezőbizottságának titkára vagyok.

Ezzel a középen ülő idősebb, vörös hajú emberhez fordult

- „Ezúton tisztelettel felkérem. Eric Larsen urat, városunk polgármesterét, nyissa meg a konferenciát!”

A polgármester felemelkedett, kezébe vette az előtte fekvő papírlapot és kissé elfogódottan beszélni kezdett:

„Tisztelt hölgyeim és uraim! Városunk tisztelt vendégei!

Nagy megtiszteltetés ért, amikor Lagrange professzor felkért a Városunkban tartandó Nemzetközi Környezetvédelmi Konferencia megnyitására. Szeretettel köszöntök minden jelenlévőt, elsősorban Van der Aaken urat a jelen konferenciát nagyvonalúan szponzoráló Worldprotect Corporation elnök-vezérigazgatóját, valamint”..... és itt felsorolta a jelenlevő előkelőségeket, majd kitért a környezetvédelem jelentőségére, végül pedig méltatta Burghardt professzor érdemeit ennek a nagyjelentőségű konferenciának megszervezésében.

A polgármester megnyitója után Burghardt professzor előadása következett. Előadásában részletesen ismertette a környezetvédelem helyzetét majd rátért a legújabb vizsgálati módszerekre és az elért legújabb eredményekre. Az előadást a környezetvédelem jövőjével kapcsolatos várakozások és feladatok ismertetésével fejezte be.

Az előadás befejezése után Lagrange felszólította a meghívottakat, fáradjanak át a másik terembe, ahol a Worldprotect Corporation a fogadást tartja. A két nő a rendőrtiszt kíséretében átsétált a szállónak kifejezetten fogadások tartására szolgáló termébe, ahol a dúsan terített asztalokon ételek és italok széles választéka fogadta a vendégeket. A bejárat két oldalán pincérek álltak és kínálták a belépőket a tálcáikon lévő pezsgővel, borral, whiskyvel, üdítőkkel.

- Úgy látom, - mondta Evelin Hoster, szakértő szemével felmértvén a kínálatot, miután levett az egyik tálcáról egy pohár pezsgőt, - a vendéglátó nem fukarkodott.

- Lehet, hogy megérte nekik? – kérdezte Clara Kordin, egy pohár wiskyvel a kezében.

- Nagy üzlet ez, óriási üzlet - felelte az igazgatónő lelkesen.
- Az ostoba nővérem, Matild, azt hitte, hogy a drog a legnagyobb üzlet a világon, pedig hol van az a hulladék megsemmisítéstől.

- Nekem feltűnt, hogy Burghardt professzor még véletlenül sem szólt egy szót sem a hulladéktároló építéséről és a beruházásról – mondta elgondolkodva a lány.

- Nem volt véletlen, - szólt közbe Karlsten. - A professzort még az éjjel tájékoztattuk, illetve főnökeim tájékoztatták Degard doktor leveléről és átadták neki a közben kinyitott széfben levő iratokat. Burghardt professzor nyilván áttanulmányozza vagy már át is tanulmányozta azokat és meg fogja tenni a javaslatát. Neki igen nagy szerepe van a továbbiakban. Emellett találtunk egyéb bizonyítékokat és úgy látszik, tisztázódott Degard halála is. Egy pillanat, - mondta és megállt - telefonom van. - Megállt füléhez emelte mobilját, míg a többiek tovább mentek.

- Jöjjön már ide kapitány... azaz Robert! – fordult vissza a lemaradt férfihez Clara. - Evelin rosszul lett! Mi történt magával? Az előbb még semmi baja nem volt! – fordult az igazgatónőhöz, aki halál sápadtan meredt maga elé.

- Jöjjön, ülünk le, - mondta a rendőr utolérve őket és karon fogva a nőt, odavezette egy üres asztalhoz, amelyet nem szálltak még meg a tányérjukat mindenféle finomsággal telerakó ülőhely keresők.
- Maga nagy színész Evelin, de úgy látom, most nem színészkedik. Clara, kérem vigyázzon rá, el kell mennem, de mindjárt visszajövök.

Azzal leültetve Evelin Hostert, megfordult és elsietett. Hoster kisasszony két-három percig sápadtan ült az asztalra támaszkodva, aztán hirtelen fel akart ugrani, de visszaesett.

- Hová akar menni? – fogta vissza a lány. - Maradjon, így ki a vizet, mindjárt jobban lesz!

- Nem, azonnal el kell mennem, - állt fel végre az igazgatónő, de ekkor erős csengőszó szakította meg a beszélgetések zsvaját és a terem közepén megjelent Burghardt professzor, egy pohár itallal a kezében.

- Most nem mehet el – fogta vissza társnőjét Clara. - Ez udvariatlanság lenne és nagy feltűnést keltene.

Evelin Hoster azonban mégis elindult a kijárat felé, de megtorpant.

- Már késő rogyott vissza a székre és az ajtóra meredt. - Clara is arra nézett és meglátta feléjük közeledni Karlsten kapitányt, akit két civil ruhás férfi kísért.

- Evelin Hoster – mondta a kapitány, amint hozzájuk értek, - letartóztatom doktor Paul Degard meggyilkolása, okirat hamisítás és egyéb bűncselekmények elkövetése miatt.

Clara Kordin megdöbbenésében tátott szájjal meredt a kapitányra és Hoster kisasszonyra, oda sem figyelve arra, mit mond pohárköszöntőjében a professzor.

Rajtuk kívül jóformán senki sem vette észre, ahogy a nőt megbilincselik, mindenki a professzorra figyelt, aki éppen befejezte pohárköszöntőjét.

- Tisztelt hölgyeim és uraim, befejezésül ürítem poharamat a további eredményes közös munkánkra – emelte poharát Burghardt professzor és felhajtotta az italt, majd mosolyogva a mellette álló vezérigazgató felé fordult. A következő pillanatban azonban megfagyott arcán a mosoly, arca eltorzult, megingott a poharat kiejtette a kezéből és végigzuhan a padlón.

A teremben nagy zaj támadt, kiáltozások sikítások hangzottak, többen a földön fekvő test felé futottak. Clara is arra bámult, majd a mellette állók felé fordult. Mindannyian, a kapitány a két rendőr, szintén dermedten nézték a jelenetet, csak Evelin Hoster az igazgató állt közöttük nyugodtan, bilinccsel a kezén. Amikor meglátta, hogy a lány őt nézi, csak ennyit mondott:

- Sajnálom kedvesem, hogy így alakult. De ezt most nem én csináltam! – és mosolygott.

21. A jelentés

- Tudom, hogy nem helyes, - mondta mosolyogva Karlsten kapitány, amikor leült a Hotel Royal előcsarnokában levő asztalok egyikéhez, – de vállalnom kell a kockázatot, mivel megígértem magának, hogy megmagyarázom, mi is történt valójában. Elmondhatom, hiszen holnapután már visszautazik a fővárosba, ahol bizonyára várják.

- Ezt el is vártam magától kapitány...azaz Róbert, - mosolygott vissza Clara Kordin, miközben elégedetten kevergette kávé-

ját, amit a pincér az imént tett le elébe. – Egyébként nem vár senki, eddig nem értem rá ilyesmivel foglalkozni. Nos, akkor kérem, magyarázzon, mert őszintén megvallom, még igen sok dolgot nem értek.

- Mielőtt belekezdenék – mondta Karlsten, - engedje meg, hogy őszintén gratuláljak nagysikerű előadásához. Igencsak jó szeme volt szegény megboldogult Burghardt professzornak, hogy meghívta magát ide?

- Csak nem hallgatta meg az előadásomat? – kérdezte a lány örömteljes meglepetéssel a hangjában.

- Az eleitől a végéig – felelte a férfi. – És nagyon élveztem.

- Tényleg érdekes volt? – kérdezte Clara kissé gyanakodva. – Mindent értett?

- Egy szót sem értettem belőle, de nagyon élveztem,, ahogy maga előadta. És meg is tapsoltam, Nem hallotta? Én tapsoltam legtovább. És még valami! Engem sem vár senki sem itt sem másutt.

- Mi akar ez lenni? Hízélgés vagy valami más? – intette le a lány kissé elpirulva, de látszott, hogy jól esik neki a nyílt udvarlás. – Inkább kezdjen el mesélni.

- Nem mesélni fogok, - mondta a rendőr komolyan. – felolvasom a jelentést, amit a főkapitánynak írtam. Persze csak a lényegét. Ez szabálytalan, ha kiderül, megüthetem a bokámat, de ígéret, az ígéret.

Azzal belső zsebéből összehajtott papírlapot vett elő és halk hangom elkezdte felolvasni.

„Mint ismeretes, a Környezetvédelmi Bizottság pályázatot írt ki nagykapacitású hulladéktároló létesítésére. A pályázatot a Worldprotect Corporation nevű vállalat nyerte meg.. A vállalat a tó melletti, birtokában levő területen tervezte a tároló felépítését. A létesítmény terveit és kivitelezését a nagy nemzetközi hírnévnek örvendő Burghardt professzor irányította.

A tervezés és a munkálatok jelentős része már gyakorlatilag elkészült, amikor egy tudós, doktor Degard vizsgálatai azt mutatták, hogy a terület geológiai tulajdonságai miatt nem alkalmas hulladéktároló létesítésére. Erről titokban tájékoztatni akarta a professzort, akinek lehetősége volt a munkálatok leállítására.

Evelin Hoster panziója, ahol Degard lakott, a terület közepén fekszik, ezért a vállalat igen jelentős összeget ajánlott fel

annak kisajátítására. és lebontására. Hoster kisasszony tudomást szerzett Degard tervéről és mivel tudta, ha a beruházás nem jön létre, elesik a panzió kisajátítása miatti jelentős összegtől, tájékoztatta róla Berkovicot, a vállalt biztonsági főnökét, aki nem tudni kinek az utasítására, meg akarta akadályozni, hogy Degard a vizsgálati eredményeket Burghardt professzor tudomására hozza.

Amikor az igazgatónő rájött, hogy Degard rövidesen találkozni fog a professzorral, miután Berkovicot nem tudta elérni, maga intézkedett. Halálra gázolta Degardot és elvette tőle a levelet, de a vizsgálati eredményeket tartalmazó széf kulcsát nem tudta megszerezni, mert a gázolás szemtanúja, Clara Kordin találta azt meg. Hoster kisasszony Berkovic embereinek a segítségével, elrejtette a holttestet, a levelet pedig eljuttatta Berkovichhoz, de mivel keze megsérült, kissé összevέrezte azt.

Mivel a gázolással egyidőben a panzió területén Evelin Hoster nővérének, Matildnak vezetésével folytatott és a rendőrség által felszámolt kábítószerek kereskedelem miatt (amely egyébként Evelin Hoster tudtán kívül történt) a rendőrség gyanúja ráterelőldött, DNS vizsgálatot végeztünk, amely bizonyította, hogy az igazgatónő bűnös Degard elgázolásában.

A vállalat részéről, (egyelőre nem tudni ki) a panzióban tartózkodó Harding ügyvédet és egy Ruth Mazel nevű nőt bízták meg a kulcs megszerzésével. Amikor Clara Kordin a kulcsot át akarta adni Burghardt professzornak elkábították és Berkovic feladata volt, hogy likvidálja. Mikor Evelin Hoster megtudta, hogy Hardingot és Mazelt a rendőrség őrizetbe vette, úgy döntött megöli Berkovicot, aki egyedül ismerte az ő szerepét. Megkereste a lányt és leütötte Berkovicot, megmentve ezzel Clara Kordin életét.

A levél és a széf kulcsa Burghardt professzor professzorhoz jutott, akinek, mint nagy tekintélyű tudományos szakértőnek jelentős befolyása volt a beruházás sorsára. A professzor megismerte a vizsgálatok eredményét, de hogy ennek tudatában milyen döntésre jutott, nem derült ki, mert közben eddig ismeretlen tettesek megmérgezték.”

- Ennyi, amit a történetekről magának elmondhatok – fejezte be a felolvasást a kapitány. – Ezek a tények. A többi már személyes jellegű, feltételezés, illetve gyanú, amiről nem beszélhetek. Ezt is

csak a maga kedvéért mondtam el. Van még esetleg valamilyen kérdése?

- Hát persze, hogy van – csattant fel a lány. – Egy szót se hallottam arról, ki mérgezte meg a professzort, illetve, ami még fontosabb kinek állt érdekében megmérgeztetni. És ami a legfontosabb, folytatni fogják-e a beruházást.

- Hogy ki ölte meg Burghardt professzort, azt a jelenleg is folyó nyomozás (amiről pillanatnyilag nem mondhatok semmit) fogja eldönteni. Hogy kinek állt érdekében? Nagyon sok embernek állt érdekében, de csak kevesen voltak, akik meg is tették, illetve megtehették volna.

- De azt tudjuk, ki, vagy kik veszítenek legtöbbet, ha a beruházás nem valósul meg? Elsősorban a Worldprotect Corporation vezetője, vagy vezetősége. Senki sem fog megbűnhődni?

- Nagyjából tudjuk kik az érdekeltek, bár valószínűleg még többen is vannak, de senkit sem gyanúsíthatunk – intette le Clarát a kapitány. - Lehet, hogy senkire sem lehet rábizonyítani a bűnösséget.

- Értem, - adta fel a lány. – És mi várható Degard vizsgálati után, fel fog-e épülni a hulladéktároló?

- Valahol biztosan - válaszolt Karlsten. – A projekt aláírása a professor halála miatt elmaradt, és hogy mikor fog rá sor kerülni még nem tudni. Hogy itt fog-e felépülni, attól függ, Burghardt halála után az újabb szakértők mennyire fogják Degard vizsgálatait meggyőzőnek találni, milyen költség kihatásai lehetnek egy esetleges változásnak. Egyszóval: nem tudni!

- Látom már, bele kell nyugodnom, hogy nem kaphatok választ – mosolyodott el Clara Kordin. - Pedig egyfolytában hét és fél órán keresztül annyira rettegtem, mint még soha eddigi életemben. Ki fog engem ezért kárpótolni?

- Talán én! Remélem módom lesz rá, mert (de ezt ne árulja el senkinek, úgy értesültem, hogy át fognak helyezni a fővárosba) - mosolygott Karlsten kapitány, azzal átnyúlva az asztalon gyengéden megfogta a lány kezét. - Ha nincs ellene kifogása, én megpróbálhatom. -

- Nincs kifogásom Róbert, próbálja csak meg – nézett mosolyogva a férfi szemébe Clara és odanyújtotta a másik kezét is. Azután hirtelen elkomolyodott.

- De kérem, mondja meg őszintén nem lesz több gyilkosság? Az én nyolc órás rettegésem véget ért, de az ezek után követke-

ző események során nem kell-e majd másoknak rettegniük? Vége lesz-e már az ilyen szörnyűségeknek?

Karlsten lehajtotta a fejét, majd újra felemelte és mélyen a lány szemébe nézett

- Nem hiszem, hogy vége lesz – rázta meg a fejét. - Itt nagyon nagy pénzekről van szó. – És ahol nagy pénzről van szó, a hasonló „szörnyűségeknek” soha sincs...

V É G E

Tartalomjegyzék

1. Megérkezés	5
2. Út a sötétben	10
3. Eredménytelen keresés	14
4. Kihallgatás	20
5. A panzióban	25
6. A vacsora	31
7. Vacsora után	37
8. A halott	43
9. Vissza a panzióba	49
10. A hátsó ajtó	55
11. Beszélgetés	61
12. Karlsten kapitány visszajön	65
13. Gyülekezet a társalgóban	72
14. A 22-es szobában	78
15. A 21-es szoba	83
16. Dr. Degard levele	90
17. A kulcs	95
18. Kiszolgáltatva	100
19. Leleplezés	107
20. A konferencián	115
21. A jelentés	120

